

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Een schitterende foto van de visschershaven te IJmuiden met links een trawler in het dok.

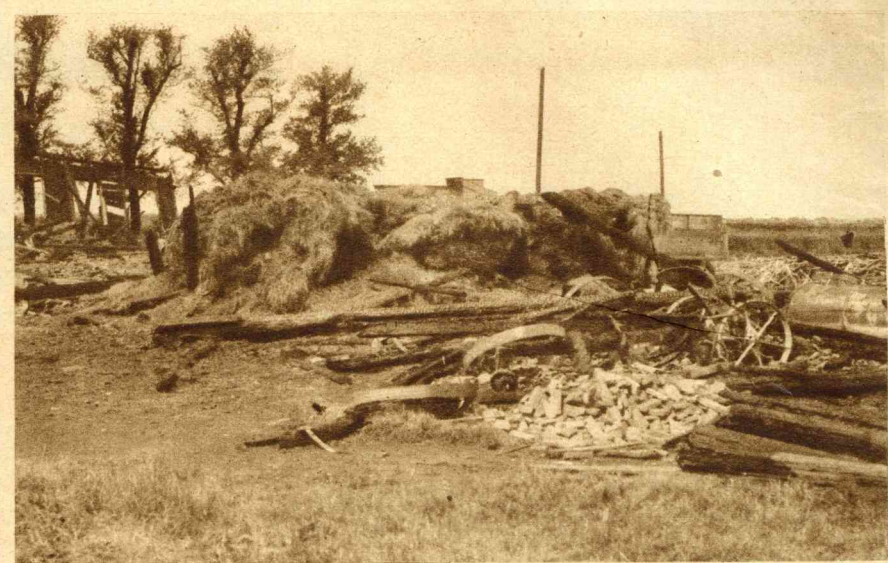
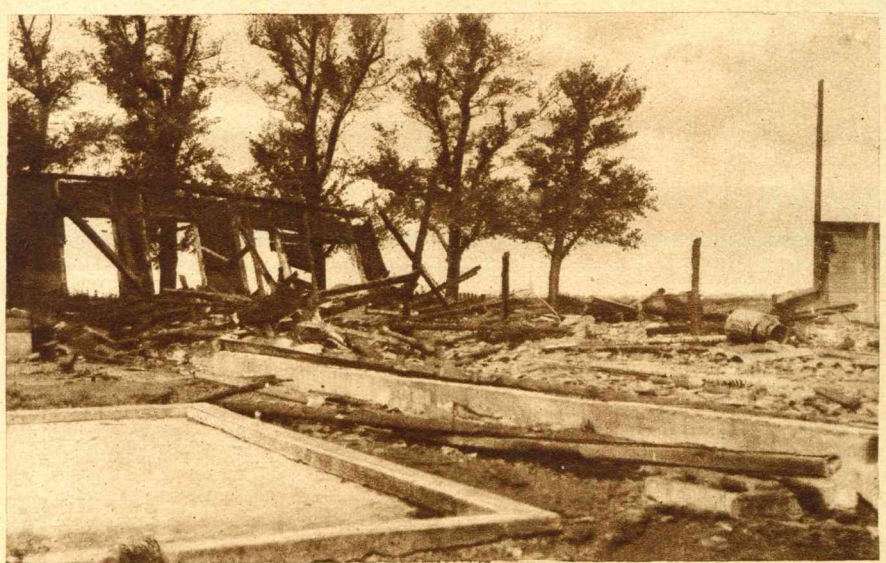
?

Wanneer probeert U nu eens
HAUST BESCHUIT en ONTBIJTKOEK

?

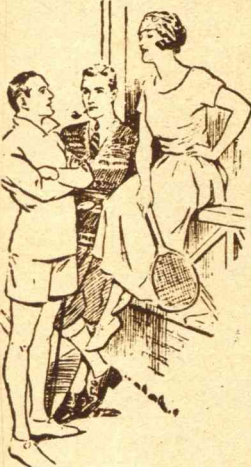
Te Hauwert is een sportdemonstratie gegeven, waarvan hier een tweetal plaatjes. Links: de klooeke vereeniging „Willen is Kunnen”, van Hauwert, brengt den vaandelgroet; rechts: Touwtrekken — de afdeeling Hoogkarspel in de klem.

In Westzaan is de vorige week de groote boerderij van den heer C. Constanje in „Den Middel” geheel in de asch gelegd. De van hout opgetrokken hoeve ging geheel verloren, evenals een in de nabijheid staande hooiberg. Slechts met groote moeite wisten de bewoners zich te redden. Links: De ruïne van het woonhuis; op den achtergrond een wand van den stal. Rechts: De hooiberg.

Zijt gij te zwak?

Volgt dan een Sargolkuur en gij zult de resultaten spoedig ondervinden.

Jaren reeds is Sargol het hulpmiddel om vrouwen en mannen tot sterke, krachtige personen te herschapen.

Sargol verhoogt het gewicht doordat het nieuwe cellen vormt; het zorgt dat het voedsel volkomen omgezet en opgenomen wordt en vermeerderd daardoor het aantal bloedlichaampjes, met als resultaat stevige spieren, gezond vleesch en gevulde lichaamsvormen.

Sargol is een schoonheidsmiddel, omdat door het gebruik de lichaamsvormen gevuld en de zenuwen gesterkt worden. Zoowel mannen als vrouwen verhoogden de energie, die van hunne zenuwen geleverd wordt en komen in gewicht aan. Indien gij eenige ponden in gewicht wilt toenemen of indien Uw arbeid de sporen draagt van gebrek aan zenuwkracht of vitaliteit, wendt U dan tot Uw apotheeker of drogist en vraagt hem een doos Sargol voor slechts f1.75

Een Sargolkuur, 6 dozen voldoende voor 6 weken, totaal f9.—

Indien niet voorradig bij Uw leverancier stuur dan postwissel aan de SARGOL Co., Prinsengracht 983, Amsterdam.

Nieuwe AUTOMOBIELEN op gemakk. betalings-conditiën

PEUGEOT 11 h.p. 4/6 plaatsen Alw. 4 w.r.	f 4500.—
OVERLAND Six 5 pers. SEDAN 4 w.r.	- 4150.—
ARIËS 10 h.p. 4 pers. Cond. Intr., de lux	- 2950.—
ARIËS 8 h.p. Alw., 2/3 pl. model de lux	- 2150.—
Diverse gebruikte AUTO's te koop waaronder	
KING 8 cyl., 7 pers. reiswagen goed in orde	- 500.—
DUX 10/30 h.p. ruime 6 pers. torpedo	- 700.—
APOLLO 10/30 h.p. Landoulette m.l. en starter	- 900.—
BRENNEBOR 4 cyl. 8/22 h.p. 4/6 pl. boschl. st.	- 1200.—
PHANOMEN 10/30 h.p. demonstr.-wagen 6 pl.	- 1500.—

Autohuis JAN VERHOEFF
Boezemsingel 228 - Telef. 9568
ROTTERDAM

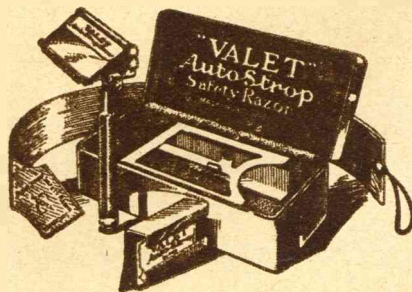
Een goed geschooren gezicht dwingt respect af en helpt U in het leven vooruit te komen.

U kunt werkelijk niet Uw best doen, zolang U er niet op z'n voordeeligt uit ziet. Scheer U daarom dagelijks met een Valet.

“VALET” Veiligheidsscheermes

VALET-Apparaat No. C-55, verpakt in fraai gepolijst nikkel etui met veersluiting, wordt geleverd met drie mesjes en een aanzetrim van goede kwaliteit. Dit prima apparaat is zwaar vernikkeld en kost slechts F. 4.— compleet. “Het luxe apparaat voor bescheiden beurzen.”

Indien Uw leverancier de Valet niet verkoopt, geef ons dan zijn naam op en wij zullen zorgen, dat hij of een ander U een apparaat leveren kan.

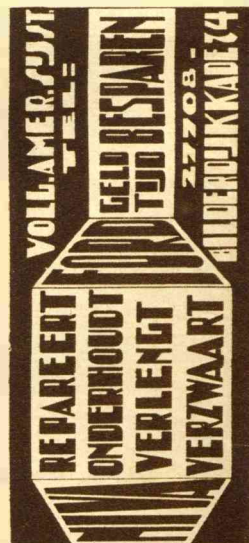
Importeurs: **Firma B. MEINDERSMA - DEN HAAG.**

Dr. H. NANNING's Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en genezen in korten tijd de ontstoken slijmvliezen. De

maakt het inbrengen zeer gemakkelijk. Verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten à f 1.75 per doosje van 12 stuks.

SUCCESS

is het motto voor uw zaken indien U wil adverteeren in
De Stad Amsterdam

21 Winkels. — 200 depôts.

CHRISPIJN's WIJNHANDEL

Rechtboomsloot — A'dam.

Goede Madera f1.20 p. fl.

GOED EN GOEDKOOP

heerlijk, pikant, zuiver, van enkel prima grondstoffen, is de leverpastei van Anton Hunink, Deventer. Vervangt boter en vleesch. Is bij iederen winkelier verkrijgbaar.

ANTON HUNINK - Deventer - Hofleverancier.

Al onze abonne's zijn GRATIS verzekerd tegen ongelukken f 2000, f 600, 300, f 60, f 30). Niet alleen bij ongelukken, die voortvloeien uit een ongeval met eenig vervoermiddel, doch bij ALLE ongelukken VAN WELKEN AARD OOK, vermeld in onze voor alle abonne's bindende polisvoorwaarden, die op aanvraag gratis worden toegezonden.

ABONNEMENTSPRIJS:

Per week 12½ cent; Per kwartaal f 1.62½ bij vooruitbetaling (per post f 1.75). Voor het buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. VOOR ADVERTENTIËN wende men zich tot „Werfkracht”, instituut voor commerciële propaganda, Mauritskade 39, Den Haag, of tot de administratie van dit blad.

REDACTIE EN ADMINISTRATIE-ADRES KEIZERSGRACHT 234 - TELEFOON 43304

Strijd tegen eigen Hart

VRIJ NAAR HET DUITSCH

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Sir George Trevanion woont met vrouw, vier zoons en drie dochters op het landgoed Kings Abbot. Hij is van adel, maar niet rijk, wat niet wegneemt dat zijn vrouw en een zijner dochters Mildred, zeer trotsch zijn op haar adel en met minachting op menschen van lager geboorte neerzien. Sir George ontvangt een brief van den vriend zijner studiejaren Younge, een schatrijk geworden katoenhandelaar, die hem schrijft met vrouw, zoon en dochter zijn ouden vriend te zullen komen bezoeken. Grootte consternatie in den huize Trevanion —

een katoenhandelaar! Dat is toch geen omgang voor hen, zeggen mevrouw en Mildred. De familie Younge kwam. De vader beantwoordde aan de voorstelling die de beide vrouwen zich van hem hadden gemaakt — gezet, met een niet bepaald deftig voorkomen; de moeder en de dochter Rachel echter zagen er zeer goed uit en de zoon Denzil zou in de beste gezelschappen een goed figuur gemaakt hebben. Wat Mildred zichzelf ook moest bekennen, zoodat zij reeds aan den eersten maaltijd hem dingen zei over boersachtige parvenu's, die hem wel moesten kwetsen. Haar zusje Mabel evenwel was een en al vriendelijkheid jegens de Younge's.

Dat vind ik best! Als hij maar immer zoo kan lachen en altijd zoo opgewekt is als bij het diner,” zeide Mabel overmoedig. „Vind jij zoo'n reusachtig rijken man niet vreeselijk interessant, Mildred?”

„Niet, als hij zijn vermogen door den katoenhandel heeft verworven.”

„Waarom niet? Katoen is toch een heel behoorlijk artikel, en geld is geld, als het maar eerlijk verdiend is! Ik ben gelukkig niet zoo bevooroordeeld, en heb bovendien het grootste respect voor eerlijken, regelmatigen arbeid.”

„Trouw dan met meneer Younge! Dan kun je je leven lang de zegeningen van de industrie genieten!” hoorde Mildred.

„Dat is een goed idee! Dank je wel voor den raad, hoor zus! Ik zal er eens ernstig over denken. Als ik bij nadere kennismaking een zoodanige genegenheid voor hem mocht opvatten als voor een huwelijk noodig is, en hij zoo goed zal willen zijn, mij te vragen, dan zal ik zijn aanzoek stellig aannemen, en hem helpen, om het geld dat hij of althans zijn vader in den katoenhandel heeft verdiend, onder de menschen te brengen.”

„Mabel!” riep Mildred, met verontwaardiging, ontzetting zelfs, in haar stem.

De „koningin” lachte hartelijk en ging toen naar miss Rachel Younge, met wie zij een zeer geanimeerd gesprek begon.

III

Mildred nam een fijn borduurwerkje ter hand en begon ijverig te werken, hetgeen haar intusschen niet verhinderde, haar gedachtengang ononderbroken voort te zetten. Zij achtte het vrijwel zeker, dat Denzil op haar aardige zuster verliefd zou worden, en de laatste, ietwat overmoedige woorden, waarmee Mabel haar had verlaten, wettigden het vermoeden, dat het den knappen jongen man wel niet al te moeilijk zou vallen; in het hartje der aantrekkelijke „koningin” een warme genegenheid voor hem op te wekken.

In den geest zag zij reeds al de onaangenaamheden, die het bezoek der familie Younge zou meebrengen; de „koningin” en Denzil speelden bij die fantasievoorstellingen een belangrijke rol! Mabel had bij haar lichtzinnige woorden — ten minste, Mildred beschouwde ze als lichtzinnig! — weliswaar gelachen en de zaak geheel als een grap behandeld, maar het scheen Mildred toe, dat Mabel den jongen man zeker niet terstond zou afwijzen, als zij er nu reeds gekheid mee maakte.

Zij wierp een blik op haar zuster, die in druk gesprek was met miss Rachel Younge. Deze scheen evenwel niet zooveel behagen in de conversatie te hebben als Mabel, en de „koningin,” die over de leuning van haar stoel gebogen stond, vormde door de levendige uitdrukking op haar gelaat en haar opgewekt gebabbels zulk een opvallend contrast met miss Rachel, dat Mildred haar onwillekeurig moest bewonderen.

„Ik weet het werkelijk niet,” zeide miss Younge op vrij lusteloozen toon. „O, maar dat kan toch niet, of het komt er althans niet op aan,” antwoordde Mabel. „Men moet toch altijd over de een of andere zaak een eigen meening hebben? Ik zal het u nog eens duidelijk zeggen.”

Mabel bloosde door den ijver, waarmee zij haar meening verdedigde, en Mildred, die haar vanuit de verte gadesloeg, merkte bij zichzelf op, dat alleen een hertog of markies een passende echtgenoot voor haar zuster kon zijn. Wat nu dien katoenhandelaar betrof...

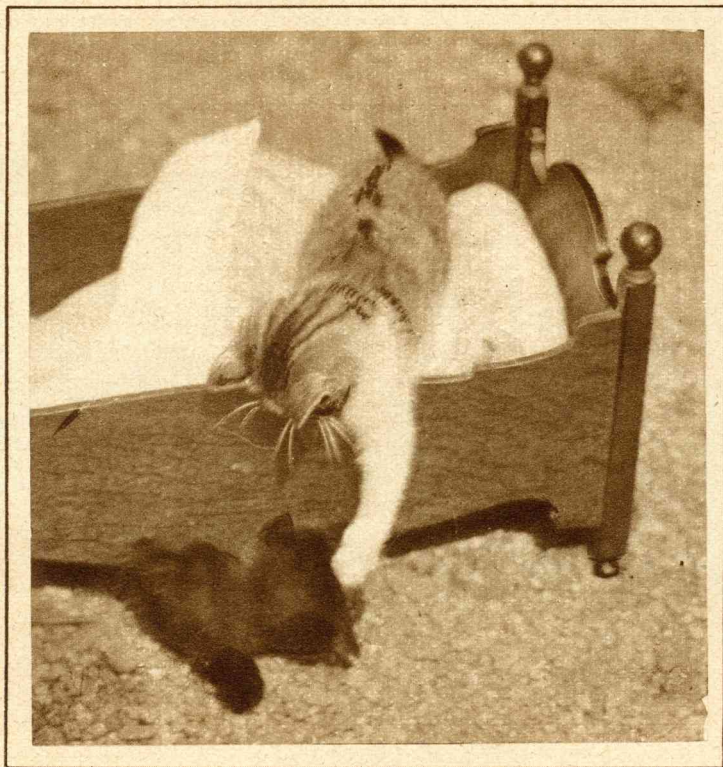
Haar gedachtengang werd onderbroken door het binnentreden der heeren. Mabel stond dadelijk op en noodigde den ouden heer Younge uit, een partijtje bégigue te spelen.

Met het allergrootste genoegen, miss Mabel. Maar u moet mij beloven, niet te zullen winnen, en mij 'n beetje vriendelijker te behandelen dan u bij het diner hebt gedaan.”

„Wat een lasterpraat! Ik acht het beneden mijn waardigheid, die tegen te spreken,” zeide Mabel kwasi-verontwaardigd. „Beloven doe ik overigens volstrekt niets, en als u niet onophoudelijk verliest, zal het aan mij niet liggen!”

In de meest opgewekte stemming zetten die twee zich aan een speeltafeltje, dat in een der hoeken van het vertrek stond.

Eddie achtte zich natuurlijk verplicht, naast miss Rachel Younge te gaan zitten. Hij deed zijn best, om zich tegenover dit in het geheel niet aantrekkelijke meisje van zijn aangenaamste zijde te doen kennen, maar niettemin vertelde hij Mildred

Katjespel.

eenige genegenheid te koesteren voor zulk een onbeteekenend schepsel? Mildred bloosde hevig. Wilde hij zich wreken? Nu, dan mocht hij zijn zin hebben!

„U hebt misschien eenigszins gelijk,” zei ze langzaam, „ofschoon ik zou kunnen aanvoeren, dat honden niet op mijn lijstje zijn genoemd. Intusschen kan en wil ik ook niet onkennen, dat ik voor het lieve dier evenveel genegenheid zou koesteren, als hij van het edelste ras ware geweest. Hier, Boski!”

Het hondje sprong dadelijk op haar schoot en nestelde zich behagelijk tusschen de plooiën van haar kleed, terwijl zijn schoone meesteres den arbeid ijverig voortzette. Was zij zich er van bewust, dat haar blanke, fijngevormde handen zoo in het oog loopend afstaken tegen de zwarte huid van het dier?

Denzil merkte het in elk geval bij zichzelf op.

„Zingt u ook?” vroeg hij toen.

„Neen, tenminste, het is niet de moeite waard. Mijn zuster Mabel echter heeft een mooie stem, niet sterk, maar goed geschoold en welluidend.”

„Het zou mij een buitengewoon genoegen doen, haar te mogen hooren zingen,” antwoordde Denzil snel.

„O, dat zal wel kunnen, zoodra het kaartspel afgeloopen is,” zeide Mildred.

Eenige oogenblikken zwegen beiden en hielden hun blikken gericht op het speeltafeltje, waar Mabel een opgewonden woordentwist had met haar bejaarden partner.

Vier vrouwen... dat is zestig!” riep zij triomfantelijk uit, de bewuste kaarten op tafel leggend.

„Neen, neen, veertig!” beweerde de oude heer.

„Zestig!” hield Mabel verontwaardigd vol. „En hoeveel tellen de vier boeren als ik vragen mag? Veertig! En dat weet u evengoed als ik! Als u nog éénmaal durft probeeren, mij af te zetten, zal ik verklaren, dat u het spel hebt verloren, en u voor het geheele gezelschap ontsterfelijk blameeren!”

Na dit verschrikkelijke dreigement, waarbij de Yorkshirer landheer schudde van het lachen, zetten Mabel en hij het spel voort. Denzil kon een glimlach niet weerhouden.

„Wat een vreeselijke strijd!” zeide hij. „En wat ziet uw zuster er allertiefst uit!”

„Ja, dat is waar,” bevestigde Mildred, voor een enkel oogenblik vergetend, wie het was, die deze bewondering uitsprak. Spoedig genoeg drong dat echter weer tot haar door, en hernam zij weer haar koele houding.

Blijkbaar stond Denzil op het punt, zijn hart aan Mabel weg te schenken; als nu eens spoedig ook de hertog of een markies kwam, dien Mildred passend voor haar achtte, aan wien zou Mabel dan de voorkeur geven? Mildred achtte haar zusje niet in staat, zelf een echtgenoot te kiezen.

„Dat lieve kind is zoo teergevoelig,” dacht zij bij zichzelf, „dat alleen reeds de

No. 3

den volgende morgen in vrouwen, dat het geen kleinigheid was, met zulk een vervelend schepsel een gesprek gaande te houden.

Sir George leunde tegen den schoorsteenmantel en verdeelde zijn aandacht tusschen mevrouw Younge en lady Karoline. Aangezien dus alle dames van een cavalier waren voorzien, bleef er voor Denzil geen andere keus, dan plaats te nemen naast Mildred op de sofa. Zij borduurde met een ijver, alsof haar leven ervan afhing. Op den grond lag een klein, zwart hondje aan haar voeten.

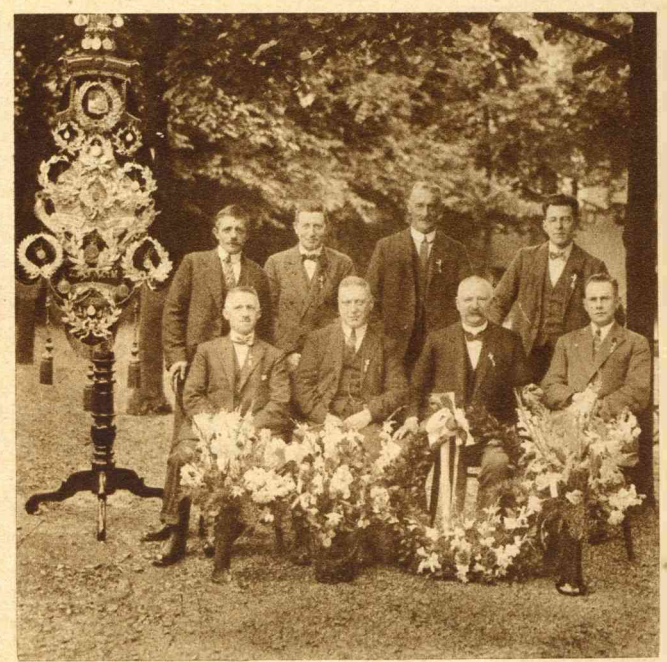
„Is die van u?” vroeg Denzil op zulk een kalmen toon, dat Mildred meende, hem stellig niet ernstig te hebben gekrenkt door haar onbeleefde uitlating bij het diner.

„Ja,” antwoordde zij vriendelijk, om het eenigszins goed te maken.

„Een aardig dier! Is het een rashondje? Ik kan mij niet herinneren, er ooit zoeen te hebben gezien.”

„Dat is best mogelijk,” antwoordde zij met een glimlach. „Mijn jongste broer heeft hem aan mij gegeven, maar ik moest hem plechtig beloven, dat ik het dier tot aan mijn dood zou houden. Wat kon ik toen anders doen, dan mij over het beest te ontfemen? Ik geloof, dat het maar een heel gewoon straathondje is, maar door den tijd ben ik zoo zeer aan hem gewend geraakt, dat ik hem nu niet meer zou willen ruilen voor den mooisten rashond.”

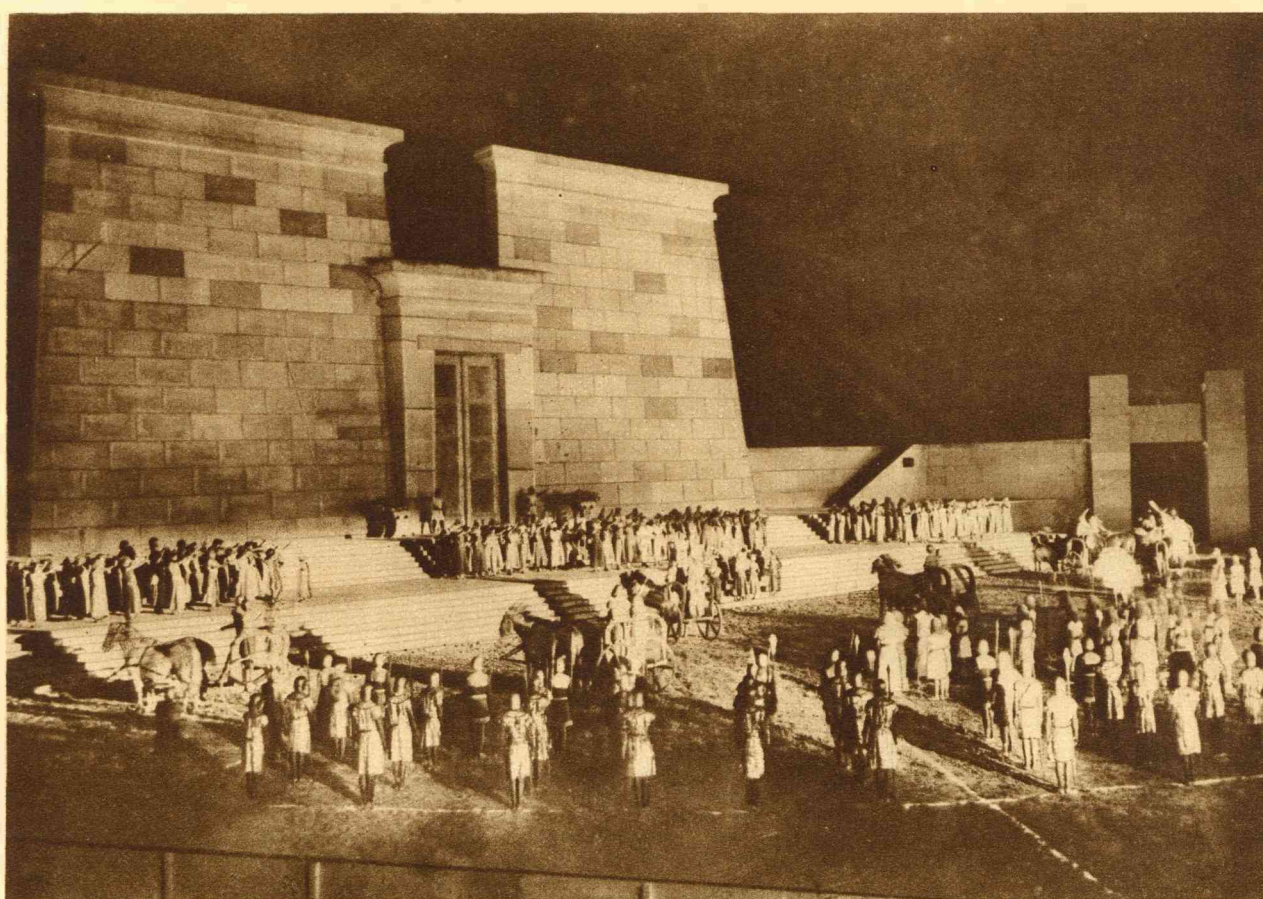
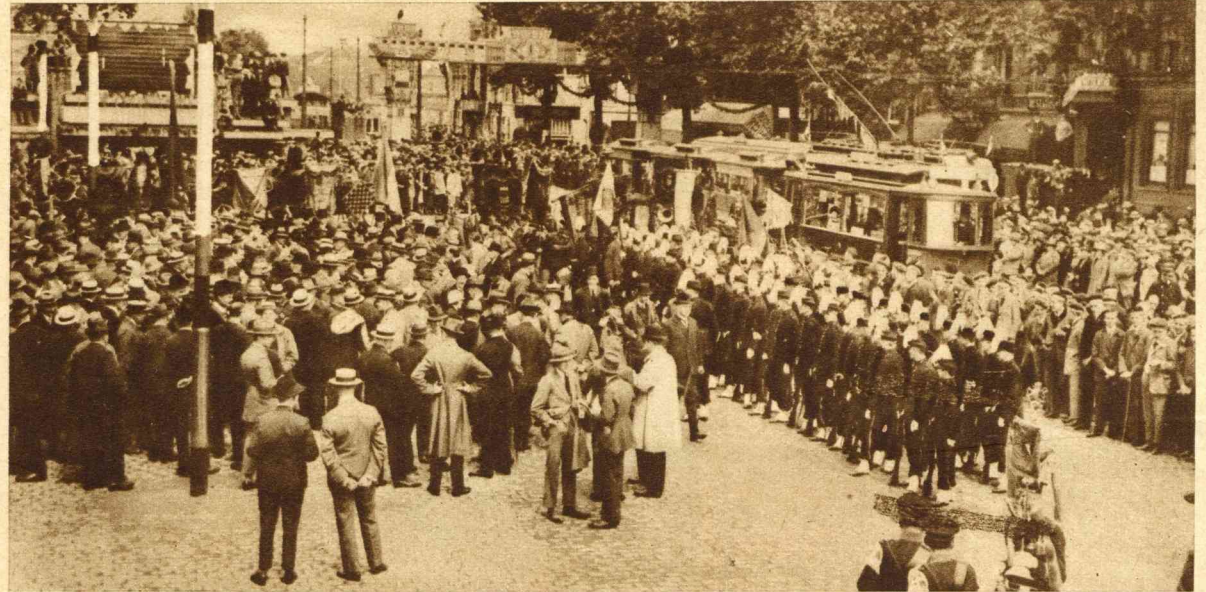
„Dus, miss Trevanion,” zeide Denzil, terwijl hij zich voorover boog om den hond te streelen, „ondanks alles wat u mij aan tafel hebt gezegd, is u blijkbaar toch wel in staat

Zaterdag 26 Juni is het Zaandamsch Fanfarecorps „Excelsior” ter gelegenheid van zijn 25-jarig jubileum gehuldigd door den Bond van Zaandamsche Vereenigingen voor Knst en Sport. Verscheidene vereenigingen waren vertegenwoordigd. Eerst ging het in optocht met muziek door de stad. Daarna naar „Prins Hendrik” waar de jubileerende vereeniging recipieerde. Onder de woordvoerders was o.a. de heer K. ter Laan, Burgemeester van Zaandam. Links: Een overzicht van den optocht, toen deze van de Burcht vertrok. Rechts: Het bestuur van de jubileerende vereeniging „Excelsior”. Zittend van links naar rechts: P. Róels (seer.), G. Spijker (voorz.); G. Brouwer (dir.); P. Bakker (2e voorz.) Staande K. van Elsland (penn.), C. Bunschoten, C. Brand, G. Krom (Comm.)

De burgemeester van Zaandam de heer K. ter Laan was Maandag 25 jaar Tweede Kamerlid. Van alle kanten werden hem bewijzen van sympathie toegezonden in den vorm van bloemen en telegrammen; de eigenlijke viering van het feit zal echter eerst in September plaats vinden.

DE UTRECHTSCH E L U S T R U M F E E S T E N . Hierboven: Een foto van de ontvangst der reunisten en vertegenwoordigers van bevriende studentencorpsen aan het Centraal station. Op onze foto een groep reunisten en de leden van de eerewacht, bestaande uit leden van de Utrechtsche studenten weerbaarheid. — Onder links: Uit de nachtelijke opvoering van het Egyptische spel Ichnaton.

Het echtpaar J. F. Grootveld-J. C. C. van der Bom te Amsterdam heeft den 21sten Juni zijn gouden huwelijksfeest gevierd.

vrees, een ander mensch leed te doen, haar van een weigering zou afhouden!" Zonder het zelf te weten, vergiste zij zich echter in dit opzicht ten zeerste.

Mildred deed, terwijl deze gedachten haar bezighielden, vergeefsche moeite, een draad door het oog van de naald te steken. Haar gedachten waren teveel met andere dingen bezig, of misschien zat zij te ver van het licht . . . mogelijk ook, dat zij wat zenuwachtig werd, omdat de jonge man haar vergeefsche pogingen wat al te nauwlettend gadesloeg. Met een gebaar van komische wanhoop liet zij haar handen in den schoot vallen.

"Mag ik het voor u doen?" vroeg Denzil. Lachend stak hij de hand uit naar de weerspanning naald.

Toen hij vroeg, haar te mogen helpen, keek Mildred op, en het zien van zijn glimlach maakte haar humeur er niet beter op.

"Neen, dank u wel," weerde zij af, "ik schei er uit. Bovendien zoudt u het toch niet kunnen, dat kan immers geen enkele man! Waarom zoudt u er dan moeite voor doen?"

"Maar het is toch niet billijk, te beweren dat ik het niet kan, en mij niet in de gelegenheid stellen het tegendeel te bewijzen," protesteerde Denzil glimlachend. "U wilt zeker niet weten, dat ik, althans in dit opzicht, de meeste heeren vooruit ben, nietwaar? Niet? Dan moet ik wel aannemen, dat het werken u verveelt en u blij bent, deze verontschuldiging te hebben gevonden."

"Ja, ik heb er genoeg van," gaf zij onverschillig toe. "Er zijn oogenblikken, waarop alles mij verveelt."

"Alles? Is er niet iets, dat u nooit verveelt? Boski bijvoorbeeld, en, aangezien u een dame zijt, het praten?"

"Ik heb dikwijls een hekel aan elke conversatie," antwoordde zij onbeleid. "U zult mij dus in dit opzicht wel voor zeer onvrouwelijk houden."

"Hoe jammer, dat u mij dit niet dadelijk hebt gezegd," zeide Denzil op een toon van diep medelijden, die evenwel een scherp-sarcastischen nevenklank had. "Nu heb ik zeker den geheelen avond voor u bedorven?" Hij stond op, streelde den hond, die nog steeds op haar schoot lag, en ging naar lady Karoline, die op een divan had plaats genomen.

"Mijn verwachting heeft mij dus niet bedrogen, ik wist wel, dat ik een afkeer van hem zou hebben," dacht Mildred bij zichzelf. Inwendig verwonderde zij zich er evenwel over, dat zij zich juist door hem telkens tot onbeleidheid liet brengen. Maar waarom kwam hij ook naast haar zitten? Bij het diner had zij hem toch duidelijk genoeg te verstaan gegeven, dat zij zijn gezelschap niet wenschte! Hij verdiende niet beter! Zij wilde hem echter niet laten zien, hoezeer zijn plotselinge heengaan haar gekrenkt had, en toen dan ook de „koningin" zegevierend uit den strijd met den ouden heer Younge te voorschijn trad en het bégiguespel een einde had genomen, verzocht zij Mabel, zoo luid dat iedereen het kon hooren:

"Wil je eens wat voor ons zingen, Mabel? Mijnheer Younge zou je graag willen hooren."

"Met plezier," antwoordde het jonge meisje, terwijl zij Denzil een vriendelijken glimlach toewierp. Daarna ging zij voor de piano zitten en zong met veel gevoel en uitstekende voordracht eenige mooie liederen. Zij had een opvallend mooie, zeer goed geschoolde stem. Denzil was werkelijk verrukt en ging naar haar toe, om haar te vragen of zij nog meer wilde zingen.

"Koningin Mab" kende geen comedie-spel, en daarom zong zij gewillig alles, wat hij vroeg, tusschen elk lied eenige oogenblikken pauze latend, om een weinig met den jongen man te koketteren. Mabel deed dat bij elke gunstige gelegenheid en wel zeer openlijk, maar zoo, dat niemand zich er ooit aan ergerde.

Denzil scheen er in het geheel geen bezwaar tegen te hebben, haar daarbij dien avond behulpzaam te zijn. Zooals zij aan de piano zat, terwijl zij haar vingers langzaam over de toetsen liet glijden, ook al om de aandacht der anderen een weinig af te leiden van haar levendig gesprek met Denzil, zag zij er werkelijk allerliefst uit.

Zij was eenvoudig, maar zeer bekoorlijk in het wit gekleed; haar manier van doen was hoffelijk en vriendelijk, haar stem klonk zacht en dikwijls vleierend. Het was dan ook geen wonder, dat Denzil graag in haar nabijheid vertoefde, en vergelijkingen maakte tusschen haar gedrag en de hoogmoedige koelheid harer oudere zuster.

Niettemin . . . reeds vrij spoedig was Denzil zich ervan bewust, dat hij voor één vriendin bleek uit Mildred's prachtige blauwe oogen gaarne heel de lief-talligheid van Mabel wilde afstaan.

"Mabel, wil je voor mij het portret van George even halen? Dat wil ik meneer Younge laten zien," stoorde lady Karoline het gesprek bij de piano.

Mabel voldeed terstond aan het verzoek van haar moeder, en Denzil keerde naar zijn plaats naast lady Karoline terug. Hij vermeed zorgvuldig, Mildred aan te zien, die in achtelooze houding tusschen de kussens op de sofa lag.

Lady Karoline had, zooals vele dames van middelbaren leeftijd, een zwak voor jongelui; zij hield ervan, met hen te praten over de moeilijkheden van het studentenleven, en hun haar, naar zij meende zeer goeden raad te geven. Daarom dweepten alle jonge mannen met haar en vereerden haar als hun moeder.

Onder het zegel van geheimhouding werden aan haar al die kleine avonturen en dwaasheden van het studentenleven toevertrouwd, en altijd vonden zij bij haar een bereidwillig oor. Dat vertrouwen vond de goede dame natuurlijk zeer vleierend voor haar, maar dat zelfs een jonge man, die de studentenjaren reeds lang achter den rug had, geheel en al uit vrije keuze haar gezelschap zocht, terwijl er toch twee lieve, aardige jongedames aanwezig waren, verbaasde haar eenigszins.

Zij had dadelijk een blik op Mildred geworpen, toen Denzil naar haar toe kwam, maar Mildred keek alsof zij van den prins geen kwaad wist, en ook Denzil zag er in het geheel niet naar uit, alsof hij door het een of ander onstemd was. Lady

Karoline was dan ook werkelijk blij, te mogen gelooven, dat hij haar gezelscha zocht uit louter hoffelijkheid, en zij begon een geanimeerd gesprek met hem.

De ervaring is een goede leermeesteres, en lady Karoline, die door haar onder-vinding van vele jaren een vrij juist kijk had gekregen op het karakter van jonge mannen, zeide tot zichzelf, nadat zij een kwartiertje met Denzil Younge gepraat had: „Deze jonge man bevalt mij." Toen het tweede kartiertje voorbij was, besliste zij: „Ik ben in gesprek met een op-en-top gentleman." En na afloop van het derde kwartier luidde haar oordeel definitief: „Voor dezen jongen man moet ieder weldenkend mensch hoogachting en sympathie koesteren."

Zij was van meening, dat Mildred dit lid van de familie Younge geheel ver-keerd had beschreven, en de anderen trouwens ook, althans gedeeltelijk. Miss Rachel viel weliswaar bij lady Karoline niet zeer in den geest, maar haar moeder was een bescheiden en zeer aangenaam mensch, en de oude heer maakte, ondanks zijn luiden lach en de ouderwetsche manieren die hij erop nahield, in het geheel niet den indruk, dien men lady Karoline als „ordinair" had leeren beschouwen.

Denzil stond bij haar vooraan in de gunst. Bij Mabel kwam eerst de oude heer, daarna Denzil, en de vrouwelijke leden der familie. . . in het geheel niet! Eddie had voor niemand eenige voorkeur, maar bij hem kwam in elk geval miss Rachel op de allerlaatste plaats. Mildred tenslotte wenschte van ganser harte, dat de familie Younge nog dienzelfden dag naar hare balen katoen zou terugkeeren.

Spoedig nadat ieder van de aanwezigen zijn of haar meening in dat opzicht had gevormd, trokken de dames zich terug, en begaven de heeren zich naar den rooksalon om nog eenigen tijd te besteden aan de gedeeltelijke verwoesting van hunne gezondheid.

„Nu Karoline, staat de familie Younge je nogal aan?" vroeg sir George, toen hij en zijn echtgenoot zich dien avond ter ruste zouden begeven.

„De jonge man heeft op mij een zeer gunstigen indruk gemaakt," antwoordde zij. „Werkelijk, ik heb nog maar zeer zelden iemand van zijn leeftijd ontmoet, die zoo op en top gentleman was en zulk een fijnen tact bezat."

„Vind je? Dat doet mij groot genoeg," zeide sir George verlicht. „Maar hij verdient ook sympathie. Hij is een buitengewoon jongmensch, knap, verstandig en aangenaam in den omgang." Hij had er nog willen bijvoegen: „en rijk," maar nog juist bijtijds slikte hij dat woord in!

„Als ze maar geen katoenhandelaars waren!" zuchtte lady Karoline. De goedhartige dame was niet buitengewoon verstandig, en zooals bij zulke menschen in den regel het geval is, hield zij halstarrig vast aan den eersten indruk.

„Ach wat, dat komt er immers niets opaan!" bromde sir George. „Aan die vooroordeelen doet een verstandig mensch tegenwoordig niet meer, en te recht. Moet nu iemand wiens overgrootvader koopman geweest is, per sé uit ons gezelschap geweerd worden? Onzin! Het geld maakt tegenwoordig de menschen, en ik voor mij eisch alléén, dat het eerlijk verdiend is. Younge zou, naar zijn uiterlijk te oordeelen, wel van koninklijken bloede kunnen zijn, en het vermogen van de familie is fabelachtig."

„Jawel, maar het was niet zijn overgrootvader, doch zijn vader, die koopman is geweest, m'n beste," verbeterde lady Karoline hem. En nadat zij deze onomstootbare waarheid had geconstateerd, bleef het eenige oogenblikken stil tusschen de echtelieden.

„De menschen mogen zeggen wat zij willen, Carry," besloot hij ten slotte, „zonder geld komt men er toch niet."

„O, hij is werkelijk een zeer aantrekkelijk mensch," zeide lady Karoline, de gedachten radend, die hij niet had uitgesproken.

„Dat is waar," bevestigde sir George verstrooid; en terwijl hij vergeefsche moeite deed, op onverschilligen toon te spreken, ging hij voort: „Heb je misschien ook opgemerkt, of hij zich tot een van de meisjes bijzonder aangetrokken gevoelde?"

„Ik heb den indruk gekregen, dat hij levendige belangstelling koesterde voor Mabel; tenminste, hij heeft een zeer geanimeerd gesprek met haar gevoerd, nadat zij gezongen had."

„Daarvan heb ik niets gezien," zeide sir George, die een ander antwoord scheen te hebben verwacht.

„Dat kon je ook niet zien, want je was toen juist in druk gesprek met den ouden heer over schapenfokkerij," lichtte lady Karoline hem in.

„Het zou mij aangenamer zijn, als hij aan Mildred de voorkeur gaf," zeide sir George.

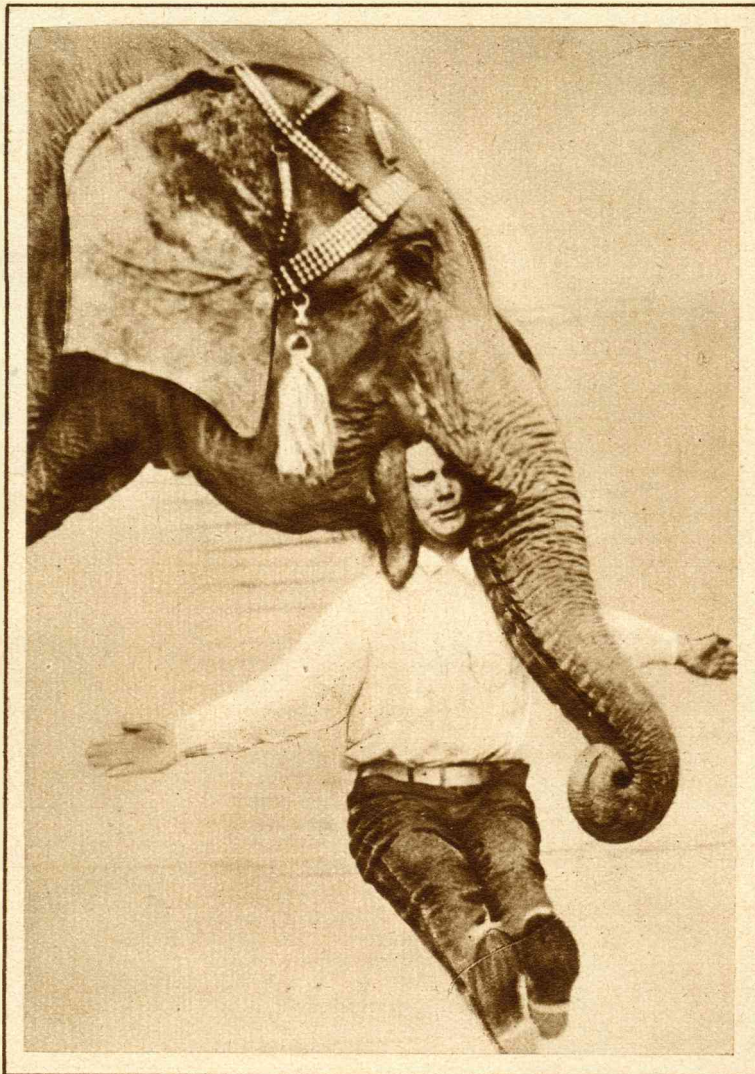
„Mildred? Die kijkt hem amper aan! Je weet immers zelf even goed als ik welke opvattingen zij op dat punt heeft! En eerlijk gezegd, komt mij een aristocratisch huwelijk voor haar toch ook meer gewenscht voor. Zij kan, omdat zij zulk een buitengewone schoonheid is, aanspraak maken op iemand van hooger stand, en bovendien ben ik er vast van overtuigd, dat zij nimmer zijn afkomst zal kunnen vergeten."

„Dwaasheid!" stiet sir George ontstemd uit. „In zulke bespottelijke opvattingen mag zij niet gestijfd worden. Hij zou een uitmuntende partij voor haar zijn. Naar men zegt, heeft hij in Londen toegang tot de hoogste kringen, en Mildred's schoonheid en zijn rijkdom zullen hen in staat stellen, overal te komen waar zij willen. Er is mij zeer veel aan gelegen, haar goed bezorgd te zien."

„Maar George, hij schijnt op het oogenblik meer belangstelling voor Mabel te hebben!"

„O ja, dat had ik totaal vergeten! Jammer! Ofschoon het zeer begrijpelijk is. Mabel is knap en aardig geworden, maar toch kan zij bij Mildred niet in de schaduw staan. Wat zag zij er schitterend uit, toen zij vanavond den salon binnen-trad voor het diner! Younge was een en al verbazing, en hij heeft mij later gezegd, dat hij nog nimmer zulk een schoonheid had ontmoet. Als zijn zoon die bewondering nu maar deelt!"

(Wordt voortgezet).

Een menschen-etende olifant? Welneen het is maar eencircus-kunstje van 'n variété-artist. Maar of hij dit kunststukje wel zou vertoonen, wanneer de olifant niet zoo'n verstokte vegetariër was, staat nog te bezien.

Een berceau — Een van die natuurlijke prieeltjes, waarin het zoo heerlijk toeven is.

NAAR BUITEN

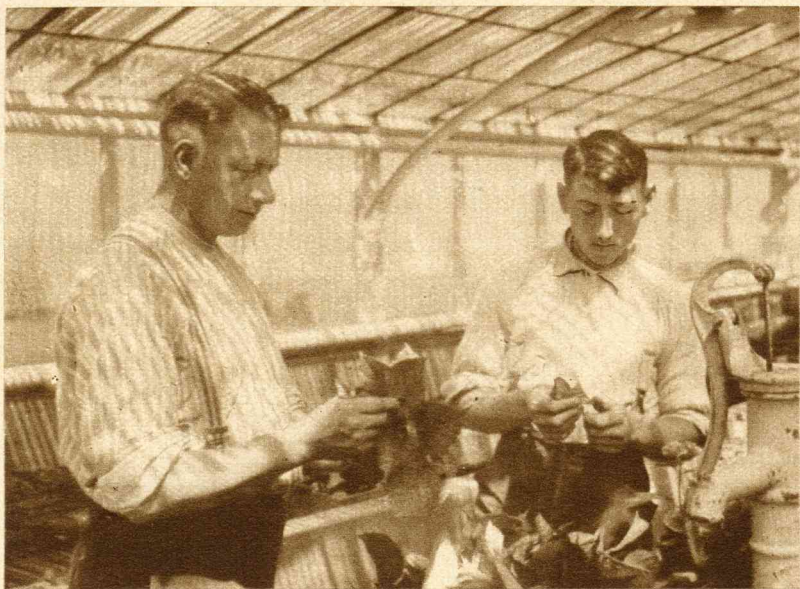

Een mooi laantje.

De stadsmensch verlangt naar buiten. En geen wonder. Wanneer men korteren of langeren tijd opgesloten is geweest en niet anders dan hooge huizen van binnen en van buiten heeft gezien, dan ontstaat als vanzelf een drang naar de vrije natuur, waar men kan genieten van de frissche lucht en naar hartelust kan wandelen of springen in bosch en hei. In 't voorjaar, wanneer heel de natuur ontwaakt, wanneer in de beplante straten en in de stadsparken het groen ontspruit en de bloempjes onthuilen, dan wordt de zucht naar het vrije veld nog grooter. 't Is dan ook te begrijpen, dat men zijn vrije dagen bij goed weer wenscht te besteden, om buiten te genieten. Dan verlaten de Amsterdammers hun stad in alle richtingen en op allerlei wijzen. 's Morgens vroeg ziet men reeds heele files van rijwielen en auto's, benevens 'n groot aantal voetgangers de stad verlaten. Maar ook de trein, de boot, de tram en het nieuwste vervoermiddel de autobus brengen een groot aantal inwoners naar buiten. Het ligt voor de hand dat men, als de reis niet al te ver ondernomen wordt, dien dag een menigte lotgenooten aantreft, zoodat een voorgestelde rustige dag wel eens een vrij drukke dag wordt. Wie echter beslist rustig den dag door wil brengen, ga eens naar Baarn. Daar tusschen het Station, het Koninklijk Paleis te Soestdijk en de bekende gedenknaald van prins Hendrik strekt zich een heerlijk bosch uit, waar men rustig kan wandelen in de prachtige lanen en berceaux, waar men kan genieten van het echte stille leven in het woud. Men dient er echter rekening mede te houden, dat genoemd bosch enkel voor wandelaars is. Grootte borden verbieden den fietsers in het bosch te komen en den wandelaars om zich buiten de paden te begeven. Ook het liggen in het gras is verboden. Wie meent, dat hij daar niet buiten kan, zoek aan den anderen kant van den spoorweg een bosch, waar dit wel geoorloofd is.

Een der mooie lanen in de Baarnsche bosschen.

Het stekken, tot onder het blad wordt de plant afgesneden.

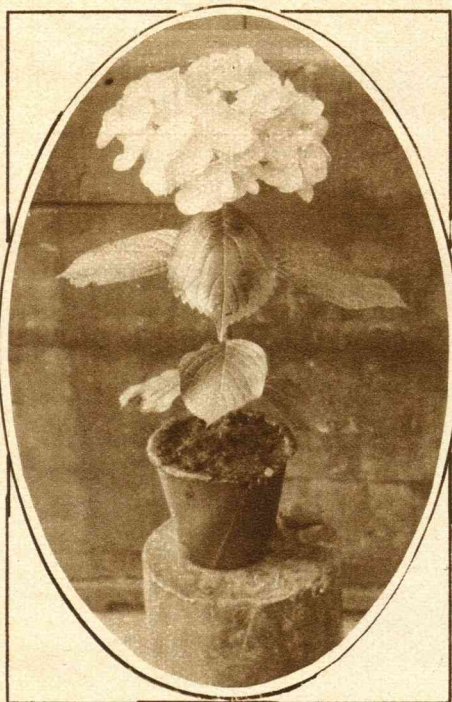

Een kijkje in de kassen waar de stekken reeds gepot zijn.

HORTENSIA-KWEEK TE AALSMEER

Het centrum der bloemenweek nabij de Hoofdstad is ongetwijfeld Aalsmeer. De uitgestrekte velden en groot aantal kassen wijzen daar voldoende op. Behalve binnenlandsche afzet, wordt ook voor den export veel verzonden. Dagelijks zijn er veilingen, waar zeer veel verhandeld wordt. Als inleiding hebben wij eens een kijkje genomen bij de firma D. Baardse Dz. wier Hortensia-kweek tot de meest belangrijke in den lande behoort. De firma heeft reeds meer dan 300 prijzen verworven. In de kassen was men bezig met stekken. Dit bestaat uit het afsnijden onder het blad en verwijderen der punten van de overblijvende bladen. Hierna wordt de stek in den grond gezet en met raampjes gedekt tegen

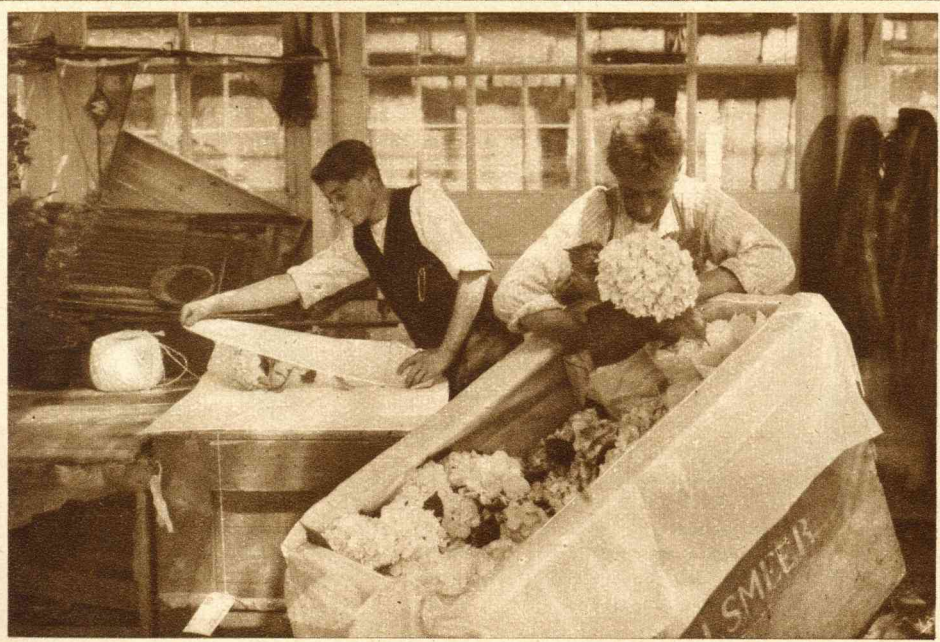
het zonlicht. Na ongeveer 14 dagen zijn ze geworteld en worden ze in potjes geplaatst. Nu blijven ze nog ongeveer een 14 dagen in de kassen en gaan ze naar buiten om op te groeien. In 't najaar vallen de bladeren af en wordt de plant opgebonden en gezorgd dat ze vorstvrij blijft. Des winters komen ze weer in de kassen onder glas. In 't laatst van November komen de eerste hortensia's in de warme kassen om te groeien en staan dan half Februari reeds in bloei. De bloem blijft van 4 tot 6 weken bloeien al naar gelang van de verzorging. Door het bestrooien met stuifmeel is het mogelijk andere kleuren te kweken op welk gebied reeds veel is bereikt.

De bloeiende Hortensia.

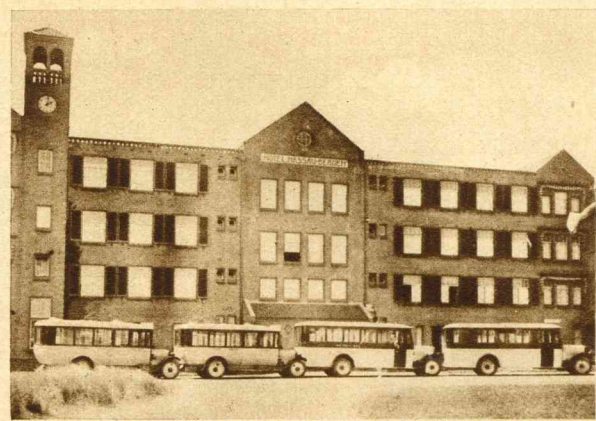
Een prachtcollectie Hortensia's in vollen bloei.

De expeditie. Voorzichtig wordt elke plant ingepakt en staande in de kist geplaatst.

Eén der bakken wordt naar de expeditie gebracht.

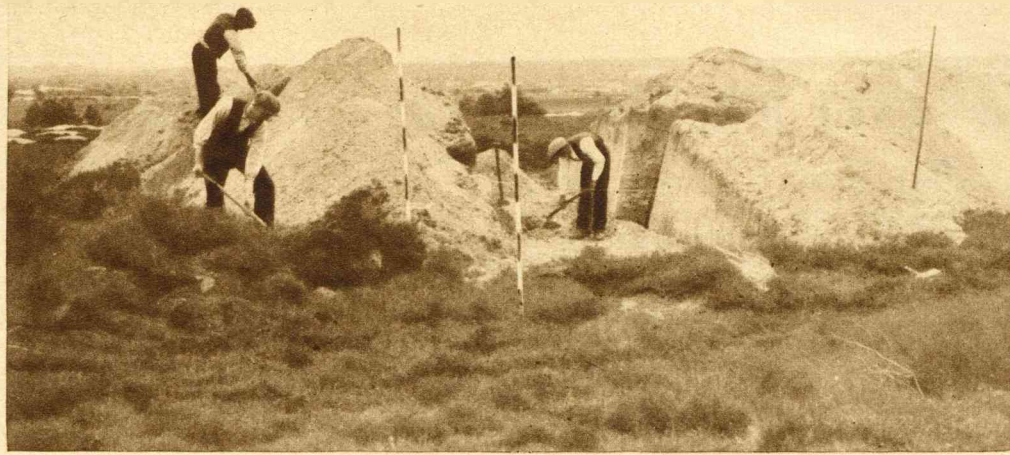

Een foto van het bezoek der banketbakkers aan Bergen. Daar de weg naar Bergen een particuliere weg is, mogen daar geen autobussen rijden. Ditmaal was er echter een uitzondering gemaakt voor dit gezelschap, vandaar dat men het nooitgeziene zien kon, een rij groote autobussen onderweg naar Bergen. Links: Een groep van het gezelschap. — Rechts: De reuzen autobus in Bergen, waar ze niet zoo heel makkelijk weer ooit zullen komen.

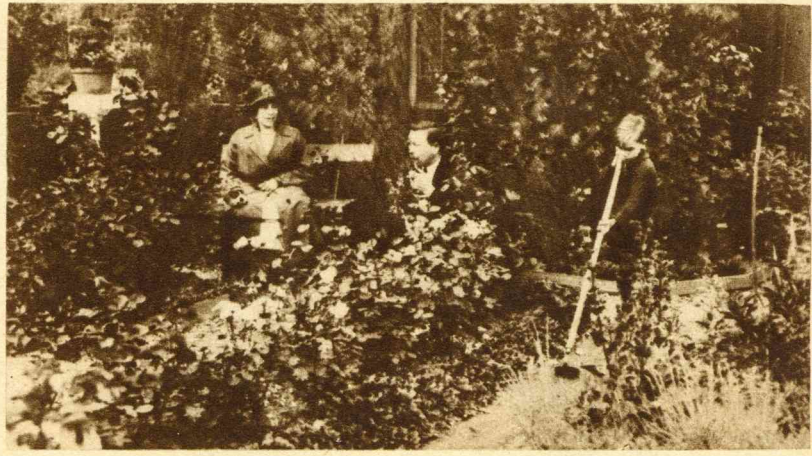
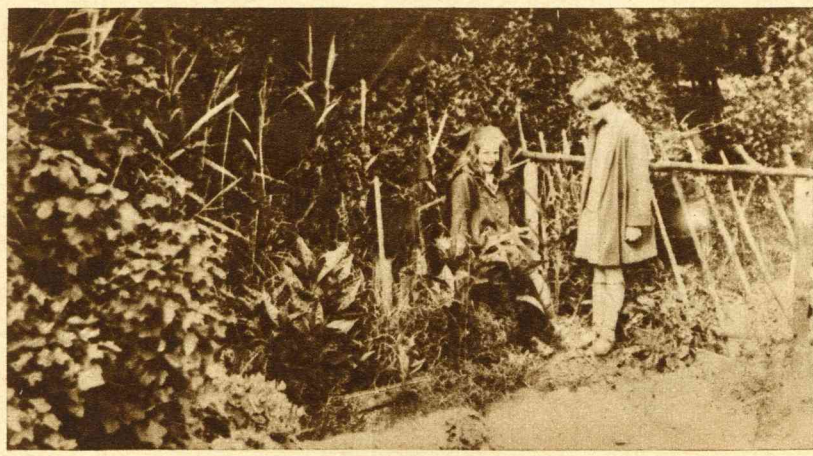
Gemengd Nieuws

Een Amerikaansch huwelijk. Een der Jantjes van den onlangs te Amsterdam liggenden Amerikaanschen kruiser „Spittsburgh” heeft van de gelegenheid gebruik gemaakt om verliefd te worden op een Amsterdamsch meisje. Toen zijn schip van hier naar Antwerpen was vertrokken, heeft hij daar verlof gevraagd en is even naar Amsterdam overgewipt om te trouwen. Hier het bruidspaar na de trouwing op het stadhuis.

Vanwege het Rijksmuseum van Oudheden zijn onder leiding van Dr. A. E. Remouchamps een aantal grafheuvels uit den jongeren Steentijd en het begin van den Bronstijd onderzocht, op de Laarderheide. De foto toont een dezer heuvels tijdens het onderzoek. Het gaderde zand, dat wijst op een ingestorten houtbouw, is duidelijk te zien.

COMPLEX BUITENZORG. Alhoewel het nog niet erg „zomert”, is er in de volkstuintjes om en bij Amsterdam toch reeds veel bedrijvigheid. Links: Twee oolikers, die een buurpraatje houden. Rechts: Is er iets heerlijkers denkbaar, dan zich, na een dag van inspannenden arbeid, buiten in het zonnetje te laten koesteren?

Bepie de Vries treedt bij de Haghezangers in het Paleis van Volksvlijt voor het laatst op in „De Koningin van Montmartre” van Vada Ennem en Denn Spranklin. Natuurlijk

TOONEEL FRANS

zijn het triomfen die ze iederen avond viert. De partij van de Apachemeid Odette ligt haar bijzonder goed; zonder eenige reserve kan ze zich uitspelen en vooral in het pakkende dramatische conflict aan het einde van het tweede bedrijf komt haar vocaal en dramatisch kunnen volkomen tot uiting. De Koningin van Montmartre is een zeldzaam gezellige operette vol humor en echt aangevoelde volksromantiek. Vlotte melodien liggen kwistig en rijk door de partituur heengestrooid, leuke zetten en komische situaties liggen dicht tegen elkaar aan. Naast Bepie de Vries zijn Emile van Bosch en Johan Bos-

Bepie de Vries als Apachemeid. (A'damsche kleuren).

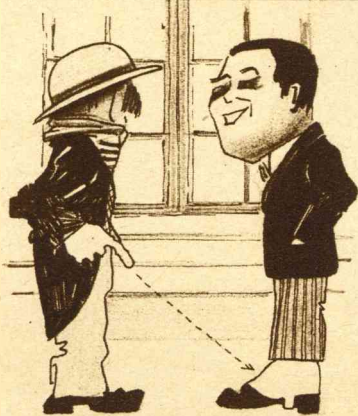
PRAATJE MEIJER

en nam toreador-allures aan. Naast Emile van Bosch dienen we Jan Kiveron te noemen en naast Johan Boskamp Kalman Knaack, Netty Gerritse geeft een vlotte bruisende Zi-zi. De decors zijn zeer mooi. De apachenkroeg is buitengewoon goed. Den apachen zelf kun je een beetje te veel aanzien, dat hun wieg op het veel bezongen dierbaar plekje grond heeft gestaan. Van de scènes noemen we vooral het dol-komische gesprek tusschen Luc en de oude barones en 't tragische slot van 't 2e bedrijf. In de pauze kreeg Bepie de Vries bloemen en als maar bloemen.

kamp de gevierden van den avond. — Emile van Bosch vierde Zaterdagavond met zijn aria „Ik wil jou alleen” een ware triomf. In het eerste bedrijf vergiste hij zich blijkbaar

Luc (Joh. Boskamp): „Gestolen! Ik heb die lakschoenen niet gestolen! Ik heb ze alleen maar gevonden in de gang bij den baron!”

Luc (Joh. Boskamp) tot Marcel de Mont Brison (Jan Kiveron): „Blikkie!... Wat heb jij een lang flanelletje an!”

ONZE BUITENLANDSCHE SERIE. Een kiekje van het meer bij Hallstadt in Oostenrijk, dat met den eigenaardig gevormde bootjes, min of meer op de wijze der Venitiaansche gondels bestuurd, wordt bevaren.

De Erfenis van den Millionair

Vrij naar het Engelsch van CHARLES GARVICE

HET VERHAAL TOT NU TOE.

De heer B. Chalfont is een der rijkste en geëerdste zakenmannen van Londen. Op zekeren dag noodigt hij een zekeren Jack Chalfonte, een bijna-naamgenoot van hem, uit, bij hem in dienst te komen als secretaris, waarvoor hij hem een rijke positie aanbiedt. Hij behandelt hem geheel als zijn zoon. Na een feestmaal wordt Chalfonte gezien door een zekeren Norton, die met zijn dochter naar Londen is gekomen. Norton blijkt een vroegere goudgraver uit Australië te zijn, die met een ander, Bradshaw, samen de goudvelden heeft bezocht. Toen zij een rijken voorraad goud verzameld hadden was Bradshaw, die, naar later bleek, een gevluchte misdadiger was, er met den buit vandoor gegaan en bleef Norton arm achter. Norton herkent nu in den rijken Chalfont z'n vroegeren deelgenoot Bradshaw, bezoekt hem en eischt van hem dat hij zijn heele vermogen aan zijn dochter zal vermaken, wat Chalfont, die niet kan ontkennen, belooft, niettegenstaande hij juist den vorigen dag Jack Chalfonte gezegd heeft hem tot zijn eenigen erfgenaam benoemd te hebben. Hij maakt dus een testament ten gunste van Norton's dochter en geeft dat ook aan Norton. Als deze het huis van den millionair verlaat ontmoet hij buiten zijn dochter, die angstig haar vader gevolgd is en ook Chalfonte, die tevoren het meisje had ontmoet. Norton doet zeer opgewonden, en zegt dat hij onmiddellijk naar een advocaat moet voor een gewichtige zaak, waarop Chalfonte zegt, dat dat goed treft, daar hij zelf advocaat is en zich voorstelt Norton, wiens verstand op dat oogenblik niet al te best werkt, geeft hem de zoeven ontvangen enveloppe met het testament, om die voor hem te bewaren, reist met zijn dochter af, uitgeleide gedaan door Chalfonte. Jack gaat naar huis terug, steeds denkend aan Nora Norton, die een diepen indruk op hem heeft gemaakt; zonder ze in te zien sloot hij de enveloppe in zijn bureau, er bij denkend, dat het kostbare van den inhoud

wel alleen zou bestaan in de gekrenkte verbeelding van den ongelukigen vader van het meisje. Naar de kamer van Chalfont gaande, vond hij daar zijn weldoener dood in zijn stoel zitten. Toen de notaris kwam vond deze het testament dat hij een paar dagen te voren ten gunste van Jack had moeten opmaken, niet. Het bleek dat twee bedienden als getuigen twee documenten geteekend hadden, eerst een testament en een kwartier later een tweede, daar in het eerste, zooals de heer Chalfont hen had gezegd „een fout geslopen was”. Later werd een verscheurde brief gevonden, waarin Chalfont Jack mededeelde, dat het hem niet mogelijk was zijn belofte gestand te doen om hem tot zijn erfgenaam te maken: een schuld, ontstaan door een gebeurtenis uit zijn vroeger leven, eischte plotseling afdoening en zou hem na zijn dood van al zijn geld berooven. De notaris zou voorloopig voor alles zorgen en hij raadde Jack, die geheel in de war was, aan maar naar Londen te gaan, wat deze deed, temeer daar hij Nora beloofd had haar dezen dag te bezoeken. Hij stak de enveloppe van Norton bij zich en ging op weg; toen hij de woning van Norton betrad was het eerste wat hij hoorde, dat haar vader dood was. Hij overhandigt, na Nora eerst zijn hulp te hebben aangeboden, haar de enveloppe en als zij in zijn bijzijn den inhoud leest komt Jack er achter, dat zij de eenige erfgename van Chalfont is. Nora installeert zich op het landgoed, dat door Jack wordt verlaten. Bij het afscheid nemen vraagt Nora hem haar rentmeester te worden, wat hij aanvaardt. In een der huisjes op het landgoed woont Maud Delman met haar moeder. Jack ontmoet het meisje en die vraagt hem of hij haar wil helpen om aan het tooneel te komen, wat Jack belooft. Als zij afscheid neemt van Jack komt juist Nora in haar rijtuig voorbij en ziet hen vertrouwelijk met elkaar spreken. Onderweg breekt er iets aan haar rijtuig en Lord Ferndale, die met zijn gebrekkige zuster hen op den weg ziet staan,

neemt haar en haar chaperone mevr. Feltham mee naar zijn kasteel Bentham Abbey, waar zij vriendelijk worden ontvangen en Nora een uitstekenden indruk maakt, vooral op de zuster, die als zij vertrokken zijn, haar broer, die wel edelman, maar zeer arm is, suggereert Nora ten huwelijk te vragen om met haar geld zijn naam meer luister te kunnen bijzetten. Lord Ferndale antwoordt echter met een: „Ik trouw nooit!” Bij zijn terugkeer uit Londen brengt Jack eenige tooneelstukken mee voor Maud Delman en zegt haar dat ze eenige rollen daaruit mag voordragen voor den directeur van een Londenschen schouwburg. Zij verzocht hem, haar over eenige dagen te willen overhooren, maar haar moeder mag het niet weten, dus in het bosch — waar Jack, hoewel eerst tegenstrevend, in toestemt.

Bij het tegenbezoek van Lady Blanche en lord Ferndale maakt Jack met beiden kennis en merkt tot zijn ergenis dat Nora door Lord Ferndale's fijne manieren nogal met hem ingenomen is. Den volgenden dag ontmoet hij volgens afspraak Maud Delman in het bosch, waar ze de ingestudeerde rollen zoo goed weet weer te geven, dat hij haar in bewondering gadeslaat en zij om haar dankbaarheid te toonen hem op zijn hand kust. Als hij weg is, ontmoet Maud een ouden vriend Stephen Fleming, die haar en Jack bespionneerd heeft, en haar zijn liefde voor haar bekend. Zij wijst hem echter botweg af. Hij werpt haar dan voor de voeten, dat ze Jack probeert het hof te maken, waarna hij zich verwijderd. — Jack ontmoet Nora in de hall. Ze gaan samen naar de stallen, want Nora zal gaan paardrijden. Hij laat dan zijn groote bezorgdheid voor haar blijken en wanneer hij haar bij haar terugkomst als zij uit het zadel springt, in zijn armen opvangt smelt zij naar haar kamer en begrijpt wat Jack voor haar beteekent, ze wil hem echter vooral niets laten blijken.

Intusschen deed Jack zichzelf heftige verwijten, berispte zichzelf, omdat hij zich bijna had ver-raden, omdat hij, door zoo zijn zelfbeheersching te verliezen, bijna zijn liefde voor haar had bekend.

En welk een afkeurenswaardige handelwijze zou dat van hem zijn geweest... gebruik te maken van de positie, waarin hij ten opzichte van miss Norton verkeerde, van het weinige, dat hij voor haar had gedaan, en van haar onwetendheid omtrent toestanden en mogelijkheden in een wereld, waarvan zij nog maar juist den drempel had overschreden!

Neen, hij moest zich wat meer in herinnering brengen, dat hij, de eenvoudige advocaat zonder practijk, geen geschikte partij was voor de millionnaire van Chertson Hall, dat in haar onmiddellijke omgeving iemand woonde, die veel beter bij haar paste. Welk recht had hij eigenlijk, om zich te dringen tusschen haar en dien lord Ferndale?

Hij moest dus voorzichtig zijn, zéér voorzichtig!

En tengevolge van hun beider besluit gedroegen de beide jongelieden zich, toen zij elkaar bij de thee weer ontmoetten, buitengewoon beleefd tegenover elkaar — zooó beleefd zelfs, dat mevrouw Feltham nu en dan een peinzenden blik op hen wierp, niet vermoedend, dat Jack en Nora, terwijl zij over de meest alledaagsche onderwerpen praatten, er beiden in hun hart naar verlangden, het masker van hun gelaat af te rukken, de armen naar elkaar uit te strekken en elkaar de teederste liefde-woorden in het oor te fluisteren!

XVI

Toen Jack een week later van het station naar Chertson Hall wandelde, ontmoette hij Maud Delman; het was den jongen man terstond duidelijk, dat zij wist, met welken trein hij gewoonlijk reisde, en dat zij op hem gewacht had.

Er lag een bos op haar knap gezichtje en haar oogen schitterden, toen zij hem begroette.

„Ik verwachtte, dat u met dezen trein zoudt komen,” zeide zij, „en ik wou u heel graag even spreken. O, mijnheer Chalfonte, ik ben naar Londen geweest en heb mijnheer Telby gesproken.” Jack had haar het adres van zijn vriend gegeven.

„De zaak is in orde. O, ik ben zoo gelukkig, mijnheer Chalfonte!”

„Zoo, dus u bent geslaagd?” vroeg Jack, naast haar voortgaande.

„Ja, dat geloof ik wel,” antwoordde zij, hem met dankbaren blik aanziende. „Ik was natuurlijk vreeselijk zenuwachtig, maar mijnheer Telby heeft mij heelemaal niet geholpen. Hij begon met mij een opsomming te geven van al de moeilijkheden en teleurstellingen, die het tooneelleven voor een jong meisje meebrengt, en daardoor ont nam hij mij bijna het kleine beetje moed, dat ik bezat. Toen ik echter eenmaal begonnen was, vergat ik alles weer juist zooals op dien middag, toen ik voor u heb „gespeeld.” Nu, ik geloof wel, dat ik het vrij goed gedaan heb, want toen ik klaar was, zeide hij: „Dat is niet slecht voor een beginnende, jongedame; ik geloof wel, dat er van u iets te maken zal zijn.” En wat denkt u, dat hij mij heeft aangeboden, mijnheer Chalfonte?”

„Nu, vijftig pond per week misschien,” glimlachte Jack.

Zij lachte hartelijk. „O neen, nu maakt u gekheid natuurlijk! Dat gebeurt alleen maar in romans. Neen, hij heeft mij een kleine rol beloofd in zijn nieuw tooneelstuk „Langs den weg.” Het is wel geen groote rol, maar ik moet toch wel twintig regels achtereen spreken, en geheel alleen, dus dat is wel opvallend. En nu het mooiste nog: drie pond per week verdien ik!”

„Dat is een reusachtig bedrag,” zeide Jack schertsend.

„O, voor u natuurlijk niet, dat weet ik wel, maar voor mij wél,” zeide Maud. „Hoeveel handschoenen denkt u dat ik zou moeten maken, om dat bedrag bij elkaar te krijgen?”

„Dat weet ik niet,” moest Jack bekennen, „maar het komt mij voor, dat handschoenen maken in elk geval een regelmatige arbeid is, terwijl tooneelspeelen — nu, ik geloof, dat het lang niet altijd het noodige oplevert.”

„O, maar met mij zal dat wel anders gaan,” antwoordde zij met een overtuiging, die Jack verbaasd deed staan. „Als ik zulk een veeleischend man als mijnheer Telby tevreden kan stellen, — en hij keek heusch verbaasd, toen ik die twintig regels vlot uit mijn hoofd kon voordragen, nadat ik ze één keer had gelezen! — dan zal ik het ook wel verder brengen. Maar nu, mijnheer Chalfonte... o, ik vraag maar telkens méér van u!... nu zou ik graag willen, dat u naar mijn moeder ging en haar alles zegt, haar desnoods ook ervan wilt overtuigen, dat ik goed heb gedaan met het tooneelleven te zoeken.”

Jack zag daar ernstig tegen op, maar hij wilde het toch niet weigeren. Hij haalde met een glimlach de schouders op en zeide:

„Nu, vooruit dan maar, ofschoon dat voor mij een kwaad kwartiertje betekent. Waar wilt u in Londen gaan wonen?”

„Ik heb een kamer gehuurd in Chelsea — nummer 106 in de Gardenstreet. Daar heb ik terstond voor gezorgd, nadat ik het kantoor van mijnheer Telby had verlaten,” antwoordde Maud, wel eenigszins verlegen.

„Drommels, dan hebt u er geen gras over laten groeien,” meende Jack.

„Och, aarzelen heeft immers geen nut?” vond zij. „Mijnheer Chalfonte, ik geloof dat u nog niet geheel overtuigd zijt van mijn ernstige bedoelingen. Ik ben niet alleen begonnen, maar wil ook doorzetten en slagen!”

„Dat is flink,” antwoordde Jack. „Nu, laten we dan maar dadelijk naar uw moeder gaan, want hoe eerder dat achter den rug is, hoe beter.”

Zij wendden zich om en gingen naar het dorp. Maud praatte onophoudelijk en met groote levendigheid. Nu en dan hief zij haar knap gezichtje naar hem op en waren haar oogen, vol uitdrukking en schitterend van opwinding, op hem gericht. Jack luisterde met belangstelling, en knikte af en toe instemmend.

Bij een kromming van den weg zagen zij een rijtuig naderen, waarin lady Blanche zat, geëscort door Nora en lord Ferndale, die te paard aan weerszijden van het voertuig reden.

Het scheen Jack toe, dat hij zich nimmer in gezelschap van Maud Delman kon bevinden, zonder Nora te ontmoeten! En ofschoon hij terstond tot zichzelf zeide, dat er geen enkele reden was, waarom hij niet met het meisje zou moeten wandelen, voelde hij zich toch niet op zijn gemak en lag er een verlegen uitdrukking op zijn gezicht toen hij den hoed afnam. Hij bleef niet staan, maar lady Blanche gaf een teeken om haar rijtuigje te doen stoppen, en nu kon Jack moeilijk anders doen dan naar haar toe gaan.

„Een oogenblikje alstublieft,” zeide hij tot Maud Delman.

Zij ging langzaam verder, en Jack liep terug naar het wachtend groepje. Ferndale keek hem even koel aan als gewoonlijk en Nora's gelaat stond bijna zoo strak als dat van den lord, maar lady Blanche verwelkomde hem met een lieven glimlach en stak hem de hand toe met een gebaar, dat duidelijk haar genoegen over deze ontmoeting te kennen gaf.

„Een heerlijke morgen, vindt u niet, mijnheer Chalfonte?” vroeg zij opgewekt. „Wij hebben een aangenaam ritje gehad, en nu gaan we met Nora naar huis om te lunchen. Welk een buitengewoon aardig meisje is dat toch,” ging zij voort, op Maud Delman wijzend. „Ik heb haar al eenige malen gezien, maar ik ken haar niet. Hoe heet zij?”

„Miss Delman,” antwoordde Jack, op zooveel mogelijk gewonnen toon. Hij was zich ervan bewust, dat Nora hem met koelen blik gadesloeg. „Zij is een van miss Norton's huursters.”

Hij wilde er nog bijvoegen: „Ik heb haar geholpen om aan het tooneel te komen, en nu was ik op weg om haar moeder daarvan in kennis te stellen,” maar nog tijds herinnerde hij zich zijn belofte aan Maud Delman.

„Nu, dan zien wij u zeker wel bij de lunch, niet waar?” vroeg lady Blanche argeloos. Jack schudde ontkennend het hoofd; hij was niet verlangend, in het gezelschap van lord Ferndale de lunch te gebruiken!

„Het spijt mij wel, maar dat kan niet,” zeide hij. „Ik heb werk te doen, dat niet wachten kan.”

Hij bleef eenige oogenblikken staan, niet wetend hoe weg te komen. Nora kwam hem te hulp met een: „Wij moeten voort maken, anders zullen we te laat komen,” en daarop zette de kleine stoet zich weer in beweging.

Jack had de wenkbrauwen gefronst, toen hij bij miss Delman terugkeerde, en toen zij eenigszins angstig vroeg:

„U hebt haar toch niets gezegd — miss Norton, bedoel ik?” antwoordde hij vrij kortaf:

„Over uw tooneel-aspiraties? Daarvan heb ik niemand iets gezegd, want ik beloofde u immers geheimhouding.”

„Daar ben ik blij om,” zeide zij. „Ik heb niet graag, dat iemand het weet, voordat ik geslaagd ben. Wat ik u nog zeggen wilde: ik heb een tooneel-naam gekozen, Grace Lawles. Ik hoop dat u dien aardig vindt.”

„Hij klinkt heel goed,” antwoordde Jack verstrooid.

Hij dacht aan Nora, aan den koelen blik, dien zij op hem had geworpen, aan het feit, dat zij den morgen met de Ferndales had doorgebracht, dat Ferndale naast haar had mogen rijden en natuurlijk met haar had mogen praten. Had zij den lord even koel behandeld als hem? Och, het kwam er ook

niet op aan! Hij beteekende immers niets in vergelijking met lord Ferndale....

Juffrouw Delman was ijverig aan haar werk bezig, toen Jack en Maud binnentraden. Hij begon, aanvankelijk ietwat verlegen en naar woorden zoekend, haar te vertellen, welke verandering er in het leven van haar dochter zou komen. De vrouw luisterde met zichtbaar groeiende ontstemming, maar tenslotte kwam er een uitdrukking van gedwongen goedvinden op haar gelaat.

„Ik had zooiets wel verwacht,” zeide zij, de oogen even opslaande van haar werk. „Maud's gedrag van den laatsten tijd bewees wel, dat er iets bijzonders met haar aan de hand was, en het verbaast mij eigenlijk niet erg, maar wel verwondert het mij, dat u haar bij die dwaasheid hebt geholpen. U moet mij niet kwalijk nemen, mijnheer Chalfonte, dat ik dit zoo rûnduit zeg, maar u hebt toch ook een groote verantwoordelijkheid op u genomen.”

Jack was door deze woorden wel een weinig uit het veld geslagen, maar hij glimlachte en zeide op geruststellenden en tegelijk verontschuldigenden toon:

„Ja, kijk eens, juffrouw Delman, uw dochter heeft blijbaar talent voor tooneelspeelen, en het begin is in elk geval veelbelovend. Ik voor mij geloof niet dat ik het tooneelleven zou kiezen als ik een jong meisje was, maar miss Maud schijnt er nu eenmaal haar hart op gezet te hebben.”

„Ja, ja, dat begrijp ik wel,” antwoordde haar moeder, „ik heb wel gemerkt, dat Maud den laatsten tijd in het geheel geen lust meer had in haar werk. Zij heeft, evenals vader, een sterke wilskracht, en als zij zich eenmaal iets in het hoofd heeft gehaald, dan moet dat ook met alle geweld gebeuren.”

„Nu, zij kan het in elk geval probeeren,” meende

IK HEB MIJN WAGEN VOLGELADEN....
MAAR NIET MET OUDE WIJVEN.

Jack, „en als het niet goed gaat, kan zij terugkomen. Dan is er nog niets verbeurd.”

„Wij zullen zien,” zeide juffrouw Delman met een licht schouderophalen, dat niet van groot vertrouwen in het tooneelspeelsterstalent van haar dochter getuigde.

Maud vergezelde Jack tot aan het hek en dankte hem hartelijk voor zijn „pleitrede.”

„Tegen mij zou moeder duizenden tegenwerpingen hebben gemaakt,” zeide zij. „Niet dat die mij van mijn plannen zouden hebben afgebracht, maar....”

„Nee, dat geloof ik ook niet,” zeide Jack met een ietwat droevigen glimlach.

„Niet in het minst, want ik ben vastbesloten om dóór te zetten. Mijnheer Chalfonte — o, nu sta ik alwéér op het punt, u een gunst te vragen! Wilt u de eerste voorstelling bijwonen, waarin ik moet optreden? Of is dat teveel gevraagd?” voegde zij er haastig bij, toen zij Jack's gezicht zag betrekken. Hij had ernstig de hoop gekoesterd, dat zijn relatie met Maud Delman — zo zou eindigen!

„O, u moet geen „neen” zeggen, als u ook maar eenigszins kunt!” smeekte Maud. „Ik ben ervan overtuigd, dat ik veel beter zal spelen, als ik weet, dat u in het theater aanwezig zijt en mij gadeslaat. Dan heb ik het gevoel, dat ik tenminste één vriend heb onder al die menschen. O, kom toch, mijnheer Chalfonte! Ik beloof u, dat dit de laatste gunst is, die ik u zal vragen.”

„Goed dan, ik zal komen,” beloofde Jack, „en ik zal flink applaudiseeren,” voegde hij er met een glimlach bij.

„O, dat behoeft u niet te doen. Ik ben al tevreden als u er zijt. O, mijnheer Chalfonte, wat hebt u toch veel voor mij gedaan — hoe goed en vriendelijk zijt u voor mij geweest! Zonder u zou ik het nimmer zoover hebben gebracht. Ik ben u zéér, zéér dankbaar!”

„Dat is niet nodig hoor,” zeide Jack op zijn gewonen, vriendelijken toon. „Maak u daar maar geen zorg om. En nu, vaarwel!”

Hij stak haar de hand toe, en zij legde de hare erin. De zijne was koel en beefde niet, maar haar zacht, goedgevormd handje drukte die van den jongen man met een warmte en hartelijkheid, die heel wat meer dan enkel dankbaarheid beteekenden... maar Jack bemerkte er niets van!

Hij begaf zich naar een verafgelegen boerderij, waar hij zijn twaalfuurtje gebruikte; zijn gewone, gezonde eetlust ontbrak ditmaal echter geheel, want hij dacht aan de lunch op Chertson Hall, en zag in den geest, hoe lord Ferndale aan Nora attenties bewees. Hij was eerst van plan om naar de stad terug te keeren, maar het eigenaardige verlangen van menigen verliefden jongen man, om zichzelf te kwellen door het gezicht van een mede-minnaar, dreef hem tegen het thee-uurtje naar de Hall.

De thee was buiten opgediend, en Jack zag dadelijk, dat Ferndale Nora ijverig behulpzaam was. Het kleine gezelschap scheen in zeer opgewekte stemming te zijn, en toen Jack naderbij kwam, lachte Nora juist om iets dat Ferndale zeide — althans, dat schéén zoo. Jack beet de tanden op elkaar... want hij wist niet, dat Nora gedurende de lunch verstrooid en stil was geweest, dat zij nu bijna voor het eerst lachte, en dat het lachje eigenlijk niet Ferndale gold, maar hem!

En met de, eveneens den verliefden jongen man kenmerkende wisseling van stemming werd Jack, die den geheelen morgen stil en somber was geweest, nu plotseling opgewekt, bijna vroolijk. Hij ging naast Blanche zitten, en weldra klonk haar helder lachen om zijn geestigheid door den tuin. Nora echter scheen er geen genoegen in te vinden, want zij stond vrij spoedig op en ging met lord Ferndale den tuin in. Als bij tooverslag verdween toen ook Jack's opgewektheid, en eenige oogenblikken later stond hij op, half binnensmonds mompelend, dat hij nog het een en ander te doen had.

Tot mevrouw Feltham, die hij tegenkwam toen hij naar binnen ging, zeide hij:

„Mabel, wil je aan miss Norton zeggen, dat ik de papieren gereed heb, die zij nog zou teekenen?”

Hij ging naar de bibliotheek, liet zich in een stoel vallen en staarde met somberen blik op het tapijt. Een poosje later hoorde hij lord Ferndale en zijn zuster vertrekken, en weldra trad Nora de bibliotheek binnen. Zij droeg haar rijcostuum nog, en toen Jack een bewonderenden blik op haar wierp, merkte hij bij zichzelf op, dat de dorpskleermaker er toch wel een knap stuk werk van had gemaakt.

„Had u naar mij gevraagd?” vroeg Nora, en of schoon zij moeite deed, op haar gewonen, vriendelijken toon te spreken, merkte Jack toch wel op, dat haar stem koel en gereserveerd klonk. Zij dacht nog aan Maud Delman, en het feit dat zij haar en Jack thans voor de tweede maal samen had gezien. Zij herinnerde zich ook zijn aarzeling en verlegenheid, toen zij eenige dagen tevoren over Maud Delman hadden gesproken. Ongetwijfeld moesten zij en Jack wel heel goede vrienden zijn,

dat zij zoo dikwijls samen aan den wandel waren. Nora had ook gezien, dat Maud opgewonden was, en daaruit afgeleid, dat haar gesprek met den jongen man voor haar buitengewoon interessant was.

Men mag wel eens meenen, dat jalouzie alleen voorkomt onder de lagere volksklasse, maar de werkelijkheid leert wel anders. Sinds Nora Jack en Maud Delman samen had gezien, knaagde een felle jalouzie aan haar hart, en ofschoon zij wel duizendmaal tot zichzelf zeide, dat zij daartoe in het geheel geen recht had, dat het niet meer dan natuurlijk was, dat de heer Chalfonte zich aangetrokken zou gevoelen tot zulk een aardig en vriendelijk meisje, als Maud Delman, dat hij het volste recht had, met haar te wandelen en vertrouwelijke gesprekken met haar te voeren, toch kon zij zichzelf niet tot rede brengen.

„Ja, hier heb ik eenige papieren, die door u geteekend moeten worden, maar er is geen haast bij. Ik hoop, dat ik u niet gestoord heb... beroofd van het gezelschap van lord Ferndale, bedoel ik?”

„Lord Ferndale en zijn zuster zijn reeds vertrokken,” antwoordde zij onverschillig, en zoozeer met haar eigen gedachten bezig, dat zij de jaloeschheid, die door zijn stem en houding verraden werd, niet opmerkte. „Ik zal die papieren even teekenen.”

Jack stond op, legde de papieren op tafel voor den stoel, en Nora ging zitten om ze te onderteekenen. Jack stond naast haar... maar hij keek niet naar haar handteekening, wat hij eigenlijk had moeten doen, om later als het noodig mocht zijn, te kunnen getuigen, dat het inderdaad haar handteekening was. Toen haar donker gelokt hoofdje zich over de papieren boog, loosde hij onwillekeurig een diepen zucht — van verlangen, om haar in zijn armen te nemen.

„Wat een zucht!” zeide Nora schertsend, zonder het hoofd op te heffen of de oogen op te slaan. „Ik vrees, dat u te hard gewerkt hebt vandaag, mijnheer Chalfonte.”

(Wordt voortgezet)

Met de Hollandsche Pleegouders naar Oostenrijk

Na, zooals wij in ons vorig artikel beschreven, de stad Weenen bezichtigd te hebben, vertrokken wij van het Westbahnhof via Amstetten naar Gstatteboden. Deze treinreis gaat langs den Donau, de Ybb's en de Enns en voert ons ook door het Ennsdal. De aanblik die wij daar krijgen, is dikwijls overweldigend in vergelijking met ons eigen vlakke land, al mist ook dat niet zijn bekoring. Het hoge rotsgebergte in zijn meest grillige vormen teekent zich scherp tegen de lucht af. De rivier met haar snellen stroom, kronkelt zich om het gebergte heen als een slang die een hindernis wil mijden. Daar klinkt op eens „sneeuw” en waarlijk op pl. m. 1300 M. ontwaren wij een sneeuw-plateau. Een fijne nuanceering van kleuren krijgen we te zien. Beneden het lichtblauwe Donauwater, de grijze rotsen met hier en daar de groene boschbegroeiingen, dan de witte sneeuw die zich scherp op het grauwe steen afteekent, met daarboven de bewolkte lucht.

In Gstatteboden, dat midden in de bergen ligt, werd overnacht. Al wat men daar ter plaatse vindt is een station, een houtzagerij en een toeristenhotel. Links en rechts verheffen zich majestueus de Planspitze en de Hochthor, resp. 2117 en 2372 M. boven den zeespiegel, welke zich in de avondschemering als reuzen silhouetten tegen het uitspannel afteekenen.

Na nieuwe krachten verzameld te hebben, togen wij den volgende dag door het Gesäuse naar Johnsbach. Een betere naam voor deze streek is nauwelijks denkbaar geweest, want op dezen tocht volgen wij geregeld den rivierstroom met zijn altijd durend geruisch, het melodieuze lied der bergen. Wij doorwandelen dennensbosschen waar des houthakkers bij zijn werk verricht waar zulks is toegestaan, want niet overal mag worden gekapt, doch slechts daar, waar de goedkeuring van het Bondsboschbeheer is verkregen. De wandeling, nu eens klimmend dan weder dalend is prachtig mooi. Nu eens ter linker- dan weder ter rechterzijde volgen we den stroom, die op sommige plaatsen een breedte van 10 meter heeft, doch even later nauwelijks 2 M. breed is. Met ruw geweld breekt de stroom zich tegen het in de beek gestorte rotsgesteente, doet het schuim omhoog spatten als siste het van woede in zijn wilde vaart gestuit te worden. Een oogenblik in deze omgeving stilstaande met een blik om de machtige natuur om ons heen, doet onwillekeurig het besef in ons wakker schudden hoe nietig wij daar tegen over staan.

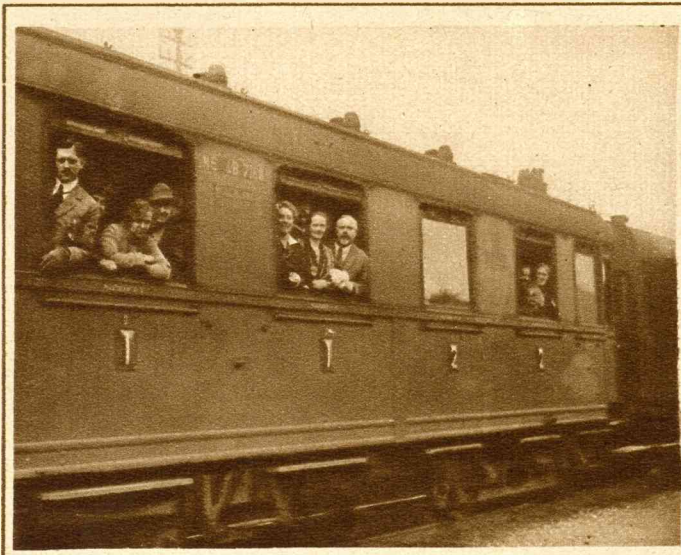
Na een wandeling van 4 uur, waarbij de weg geleidelijk 200 M. is gestegen bemerken wij, dat we den Hochtort omgewandeld hebben en ons aan de andere zijde bevinden. Een mooi kerkje ligt tegen de bergen gebouwd, waaromheen een kerkhof is aangelegd. Een droef schouwspel levert deze laatste rustplaats op. Vele bergtoeristen die daar in de omgeving door ongevallen hun leven lieten, liggen hier begraven. Mannen in de kracht van hun jaren moesten daar den tol voor hun genoegens betalen.

Halverwege den terugtocht stappen we op den trein die ons naar Admonde brengt. Wij genieten nog even van het woeste rots- en berglandschap met zijn sneeuwruinen dat zulk een onvergetelijken indruk heeft gemaakt en arriveeren dan in het oude plaatsje zoo even genoemd. Het dorpje ligt in het dal van de omliggende bergen en dagteekent uit het jaar 1074. De kloosterbibliotheek is wereldberoemd en o.a. heeft men er de eerste Italiaansche handschriften en boekdrukken. In 1865 brandde het gebouw in 4 dagen af, vele kunstschatten gingen verloren, doch men wist de boekery te redden. Nog bevindt zich daar de bekende „Stiftkeller” feitelijk een wijnkelder die door het klooster verpacht is, doch waar alleen wijn geschonken mag worden, afkomstig uit de druiven van de wijnbergen in eigendom van het klooster.

Ook in deze landelijke gemeente dezelfde gemeedelijkheid, heeren met korte gamslederen broekjes, kleurige sporthemden en korte jasjes met tressen versierd, vullen met hun dames den keller en drinken in vroolijk samenzijn hun glas wijn. Het Hollandsche gezelschap trekt natuurlijk spoedig de aandacht, mag zich in de sympathie verheugen en een der stamgasten die in ons gezelschap een kennis meende te ontdekken, gewaagt van de vriendschapsbanden die Oostenrijk met Holland bindt. Een „Hoch Holland” wordt uitgebracht wat van onzen kant met een dito Oostenrijk wordt beantwoord.

Om half 7 's morgens is het weer reveille, want om half acht vertrekt de trein naar Stainach waar wij overstappen in de elektrische die ons naar Hallstatt zal voeren. Vooral het laatste gedeelte noopt ons weder naar beide zijden uit te kijken. Het Grimming gebergte, 2400 M. hoog, verheft zich als een groote steenkolom in het dal. De bergstroom kronkelt zich in den zonneschijn als een zilveren lint door het landschap. Verscheidene tunnels, sommige 3 à 400 M. lang rijden wij door, als moesten wij even in duister gehuld worden om te realiseren wat zich geregeld aan ons oog voor doet. Wij bereiken het station Hallstatt en steken met een veerbootje

het meer over om in de plaats zelf te komen. De impressie die wij hier meemaken doet ons een oogenblik verstomd staan. Het meer, 400 M. boven den zeespiegel, ligt onbeweeglijk voor ons. Aan de overzijde verheffen zich bergkolommen waar de huizen trapsgewijze tegenaan gebouwd zijn en steken de witte gevels zich als kaartenhuisjes tegen de groene omgeving af. De bergen spiegelen zich fantastisch in het meer af en het geheel levert een sprookjes-

Het officiële gedeelte van de Pleegoudertrein. Links: De heer H. G. Tulp, voorzitter van het C.B.T. met eenige comité leden.

achtigen aanblik op. Het plaatsje zelf is zeer oud wat aan den bouwtrant het best tot uiting komt. Nauwe straatjes met mooie oude gevels, waarop het zonlicht de architectonische waarde nog verhoogt, zijn bijzonder mooi. Nog bevindt zich hier het Beinhaus. Daar worden de schedels bewaard van opgeruimde graven. Op elken schedel wordt de naam geschilderd van den overledene. 'n Lugubere aanblik!

In den namiddag staat een bezoek aan de Salzbergwerke, de Staatszoutmijnen, op het programma. Dit is een wandeling van pl. m. 3 uur langs een opklimmenden weg. Men bevindt zich hier het Beinhaus. Daar worden de schedels bewaard van opgeruimde graven. Op elken schedel wordt de naam geschilderd van den overledene. 'n Lugubere aanblik! Alvorens de zoutmijnen in te gaan, pl.m. 1000 M. hoog, wordt een ieder van een wit pak voorzien ter beveiliging der kleding. Het zijn nu juist geen kostuums volgens de laatste Weensche mode en bij de dames die zich ook in een mijn-costuum moesten steken verwekt het nogal hilariteit. Wij betreden de Kaiserin Katharina Theresia Stolle, waar om de 3 personen een 'n carbidlamp draagt. De schacht teekent zich af als een bruine marmergroef waardoorheen de zoutaders slingeren. Bij een diepe kloof voert een glijplank naar beneden. Hierop wordt in clubjes van 5 personen plaats genomen, met voorop een gids. De linkerhand legt men op de schouders van zijn voorganger, terwijl men met de rechterhand waarin een lederen handgreep het glij-touw vasthoudt. Gezamenlijk gaat het dicht achter elkaar aangesloten naar beneden waar wij in een oogenblik een 60 M. dieper zijn. Na nog eenige mijngangen doorwandeld te hebben, herhaalt zich hetzelfde spelletje waarna wij bij den zoutput zijn aangeland. Deze put wordt geheel met water gevuld tot de zoldering toe. Het water blijft daar 20 dagen staan in welken tijd het de zoutdeelen uit de schachten opslurpt. Door een buisleiding wordt het daarna afgevoerd naar Hallstatt in een groot bassin, wordt daar verdampt en het zout blijft over. Deze methode wordt zoolang herhaald tot alle zoutdeelen uit de schacht verdwenen zijn; dan wordt weer een nieuwe put aangeslagen. Tusschen boven elkaar liggende putten moet echter steeds een afstand van 5 Meter blijven bestaan.

Na deze zeer interessante excursie werd de terugtocht aanvaard om een welverdiende rust te genieten, want deze klimpartij was slechts een inleiding van datgene wat den volgende dag zou plaats hebben, n.l. een bezoek aan de Ijsgrotten op den Dachtstein.

Met een bootje, op Venetiaansche wijze voortbewogen voeren wij over het Hallstatter meer naar Obertraum, waar de weg reeds dadelijk stijl klom. Slechts een klein gezelschap waaronder, twee dames, had den moed dezen tocht te aanvaarden. Met rustigen, vasten tred ging het bergopwaarts over ruwe rotsstenen. Doordrongen van het feit, dat hier 4 uur in moeielijke omstandigheden moest worden geloopt, was oorzaak, dat slechts bij een kort rust over het mooie landschap, dat zich beneden voor ons voor deed, eenige woorden te wisselen. Op 1000 M. hoogte vliegt plotseling een sneeuwwal langs ons heen. Onze Director heeft de eerste sneeuw bereikt en even daarna staan wij bij een kleine sneeuwvlakte. Nog zijn we er niet en scheidt ons nog 500 M. van ons einddoel. Even voor het bereiken van de Schönbergalp, schijnt een der dames den moed te ontbreken verder te gaan. Wij

waden dan ook tot over de enkels, bergopwaarts door de sneeuw en vorderen uiterst langzaam. Een paar woorden van moed ingesproken, nog even volhouden en voort gaat het weder. Het leed is spoedig geleden en de sneeuwlaag ligt weder achter ons. Van de Schönbergalp naar de Ijsgrot is nog een half uur en dan staan wij op 1500 Meter boven den zeespiegel. Onze tweede damestourist hield zich bewonderenswaardig en bereikte zonder ook maar een enkele opmerking te hebben gemaakt den Dachtstein. Bravo!

Had het berglandschap grooten indruk op ons gemaakt, wat wij in het binnenste der aarde te aanschouwen kregen gaat boven elke beschrijving. Ijsskolommen en zuilen in de meest grillige vormen door de natuur zoo beschikt deed ons een wijle huiveren van dit machtig natuurverschijnsel. Ijswanden van 30 M. dikte en ijsravijnen in de diepte. De fantastische aanblik werd nog verhoogd door de brandende magnesium linten welke de gids liet nederdalen en die de omgeving hel verlichtten, terwijl de ijskrilstalletjes in de rotswanden als diamanten schitterden. Dit grootsche schouwspel is niet te beschrijven, men moet het zelf aanschouwen om het naar waarde te kunnen schatten. Bij het verlaten der grot rommelde de donder door het gebergte als protesteerde de natuur tegen hen, die zelfs in het binnenste der aarde de rust verstoord hadden.

Alleszins voldaan over dit natuurwonder, doch zeer vermoeid ving de terugtocht aan in stroomenden regen. Van Obertraum ging het per trein naar Bad Ischl, het Kuroord van Keizer Frans Jozef. Zijn villa is vrijwel intact gebleven maar bevat niet veel vermeldingswaardigheden.

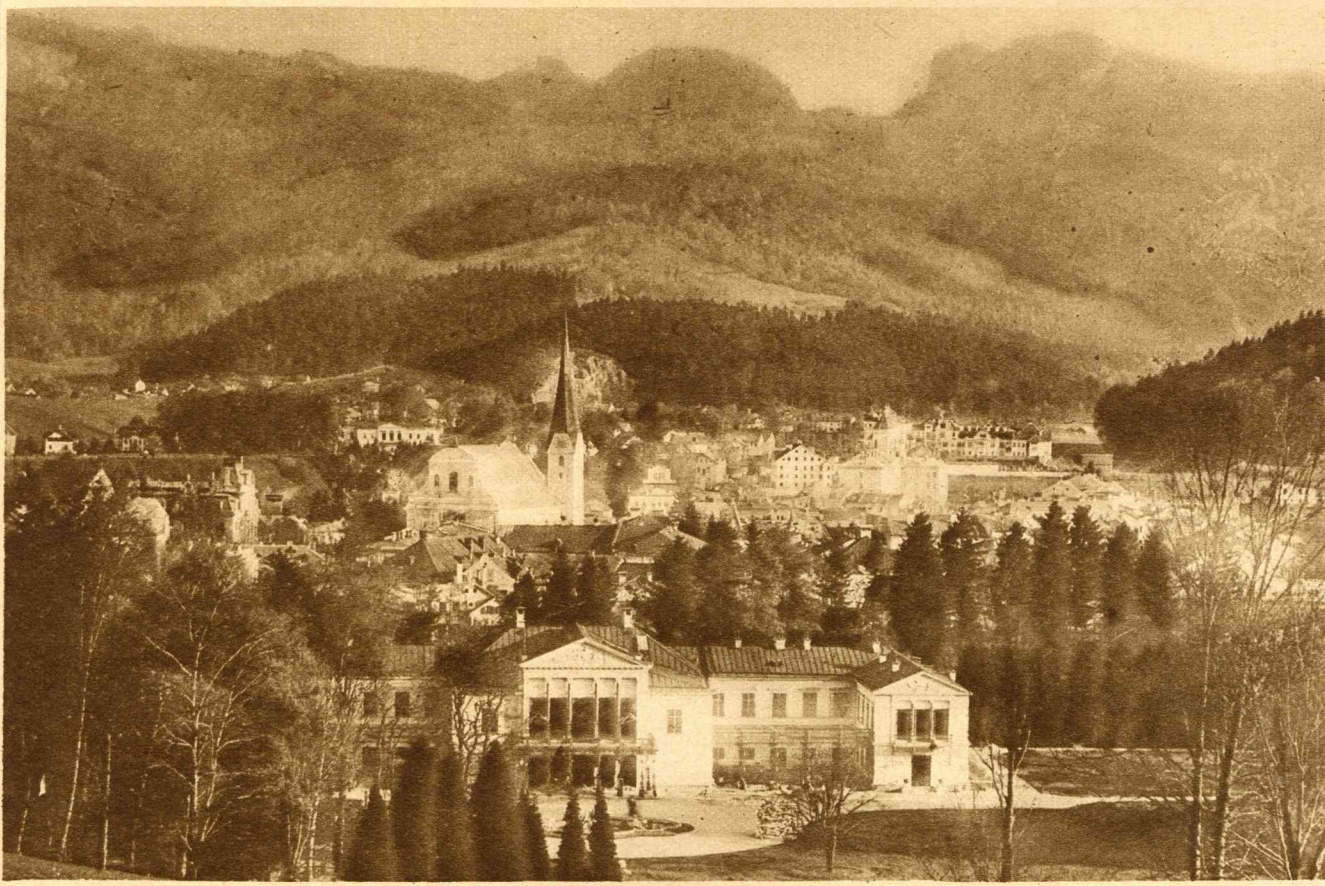
De anderen daags ging het van Ischl naar St. Wolfgang. Een soortgelijk landschap als te Hallstatt al is het niet zoo schilderachtig. De aanhoudende regen schoof als 't ware een gordijn voor het landschap, dat daardoor veel van zijn aanlokkelijkheid moest inboeten. De R.K. kerk die zich daar bevindt is een bezoek overwaard. Buiten de fraaie ornamentering en beschildering is het altaar er een van bijzondere pracht.

Van St. Wolfgang werd de reis rond de Mondsee vervolgd naar Salzburg. De rivier scheidt de stad feitelijk in twee gedeelten, in het oude gedeelte ligt op den bergtop de oude vesting, bereikbaar met de tandradbaan. Deze vesting behoorde tot 1805 aan den Aartsbischof van Salzburg doch is daarna in keizerlijk bezit overgegaan en behoort sedert 1918 aan de Gemeente. Aan dezelfde zijde bevindt zich ook de beroemde Dom in renaissance stijl opgetrokken, in nabootsing van den St. Pieter te Rome. Er zijn 23 R. K. kerken in Salzburg. Het toeval wilde, dat juist de Salzburger schietvereniging op feestelijke wijze haar 500-jarig jubileum vierde. Eene groote optocht in nationale kleederdrachten uit Stiermarken werd gehouden, terwijl de Bondsprezident het feest door zijn aanwezigheid opluisterde. De kleurige stoet trok veel belangstelling en voor ons was het een voorrecht dit tevens te mogen aanschouwen.

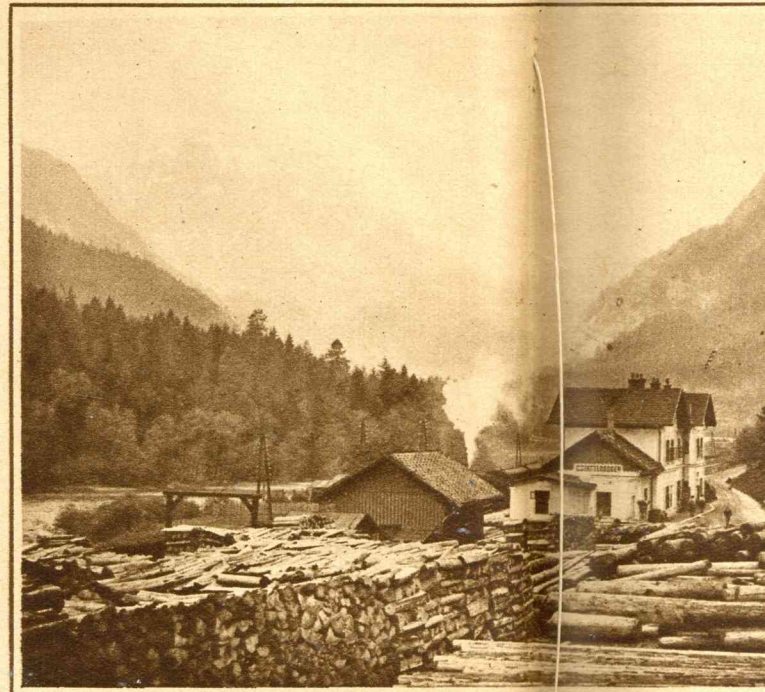
Een uitstapje vanuit Salzburg bracht ons nog naar Hellbrunn (1/2 uur per tram). Ook dit was voormalig aartsbischofelijk bezit, waarmede het precies is vergaan als met de Salzburg vesting. Hier zijn de waterwerken het meest belangwekkend, o.a. springfontijnen zooals wij deze te Sönsbeek kennen en de z.g. vogelzangrot waar men zoowel den nachtegaal, en den vink als den koekoek hoort. Dit alles wordt door watermechaniek bewerkstelligd. Het paleis zelf bevat zeer mooie zalen welke wanden prachtig zijn beschilderd met allegorische voorstellingen terwijl men er tevens mooie meubelen aantreft. Een prachtig onderhouden tuin omsluit het paleis. Wij waren hier aan het einde van ons verblijf in Oostenrijk; van hier zou de terugtocht naar Holland weer aanvangen. Met den trein ging het van Salzburg naar Wels waar wij 's middags het overige gezelschap dat te Weenen was achtergebleven, weder opvingen om gezamenlijk naar het vaderland terug te reizen. De terugreis ging langs dezelfde route, zoodat deze geen nieuwe gezichtspunten opende.

Na hetgeen wij van een gedeelte van Oostenrijk hebben gezien, kunnen wij niet nalaten een vacantiereis daarheen aan te bevelen. Door den grooten afstand is over het algemeen nog weinig bekend, welk een prachtig stede- en natuurschoon daar te aanschouwen valt. De Oostenrijksche Bondsspoorwegen trachten dan ook het tourisme daarheen zooveel mogelijk te bevorderen en te vergemakkelijken in welk verband zij in Holland den heer H. G. Tulp te Hilversum aanzochten de vertegenwoordiging op zich te nemen, teneinde, waar noodig eventuele inlichtingen te verstrekken. In samenwerking met het Centraal Bureau voor Buitenlandsche transporten is reeds veel bereikt, en dit zal zich nog geleidelijk uitbreiden. Zoo worden o.a. op bepaalde tijden excursies georganiseerd naar de Sommering en het Salzkammergut; ook kan men desgewenscht in Weenen achterblijven. Het ligt in de bedoeling, binnenkort weer een reis samen te stellen, daar zich reeds vele deelnemers (ditmaal geen pleegouders) hiervoor hebben aangemeld. J. W. VERHOEF.

OOSTEN R

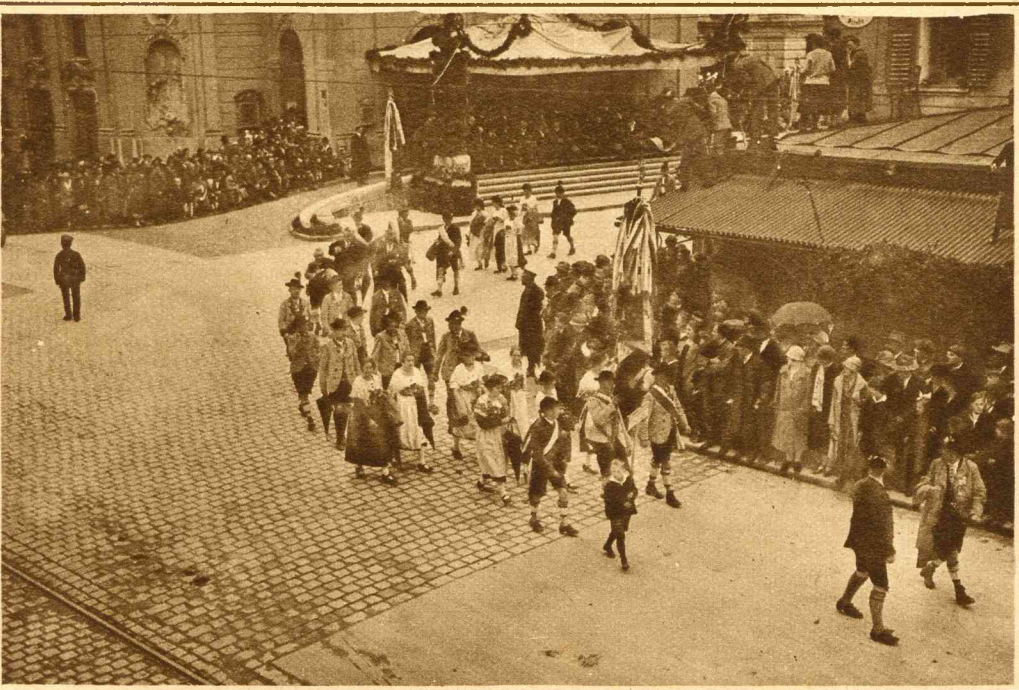
Panorama van Bad Ischl met de villa van wijlen Keizer Frans Joseph op den voorgrond.

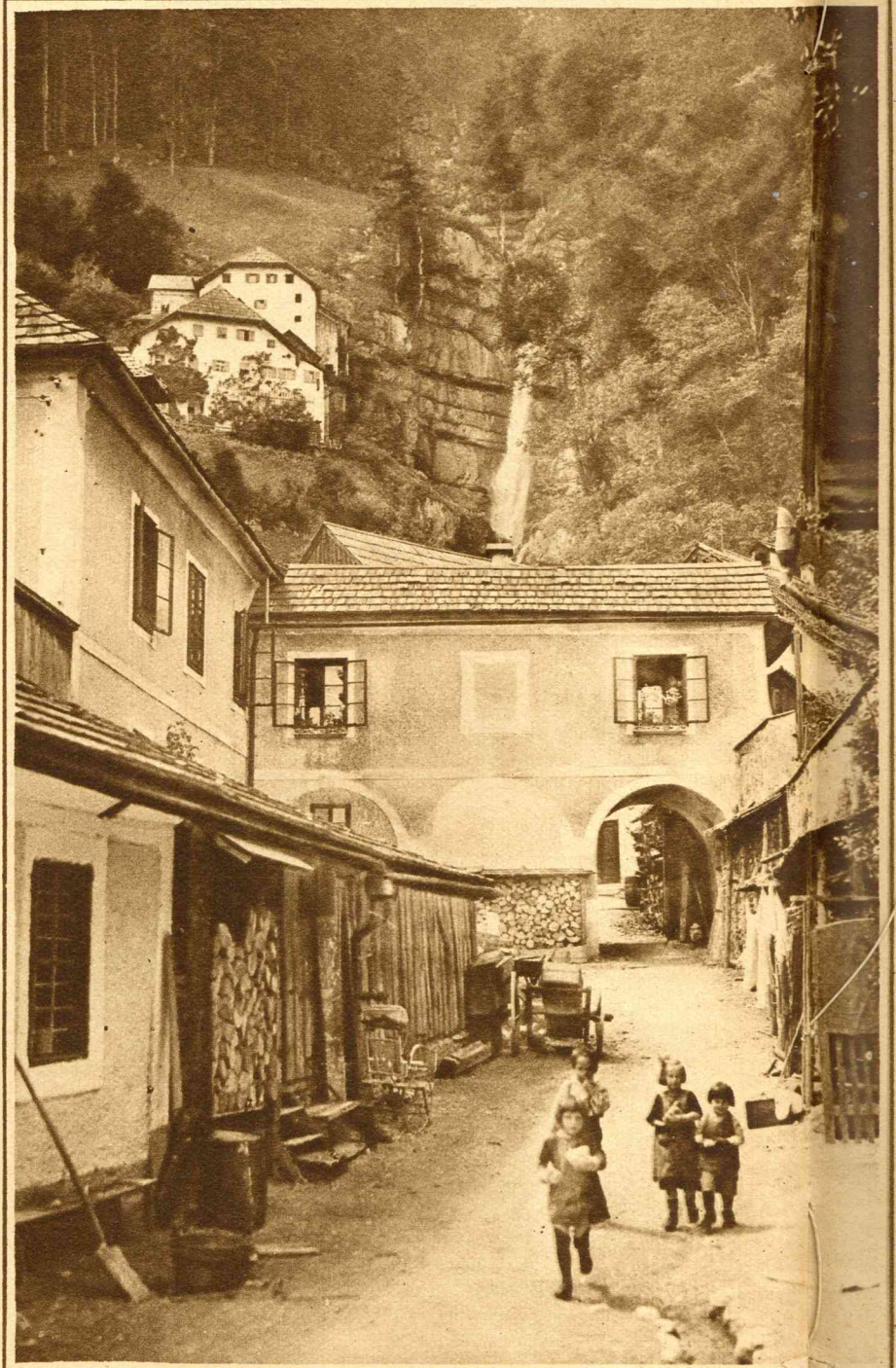
Kijkje op het station te Gstatteboden met het Hochhor gebergte, welks top

Het Gesduse. De bergstroom baant zich over de rotssteenen een weg naar beneden.

Kleederdrachten uit Stiermarken in den optocht van het schuttersjubiläum. Op den achtergrond onder het baldakijn de Bondspresident met gevolg (Salzburg).

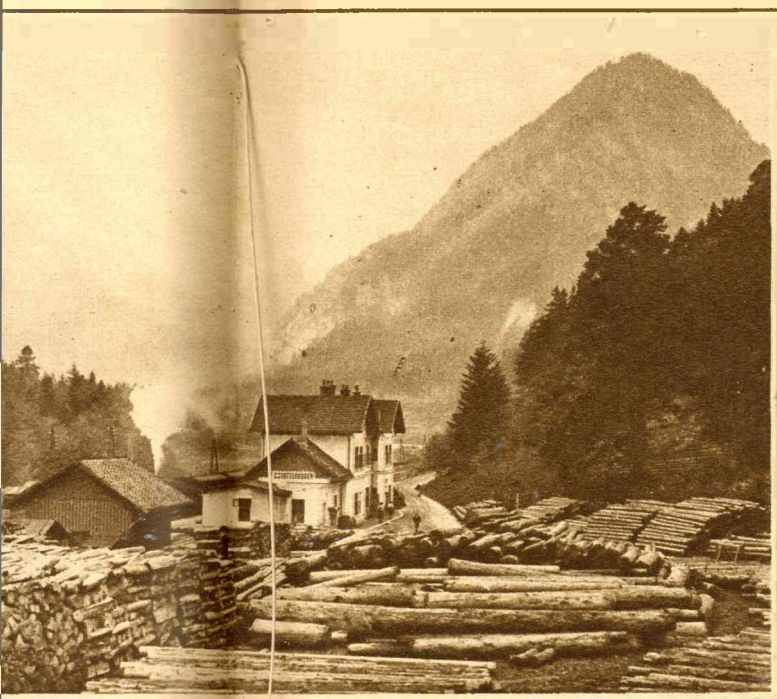

Een fraai stadsbeeld van Hallstatt, dat den typischen bouwtrant goed doet uitkomen.

Een kijkje

STENRIJK

Statterboden met het Hochthor gebergte, welks top 2372 M. boven de zee is.

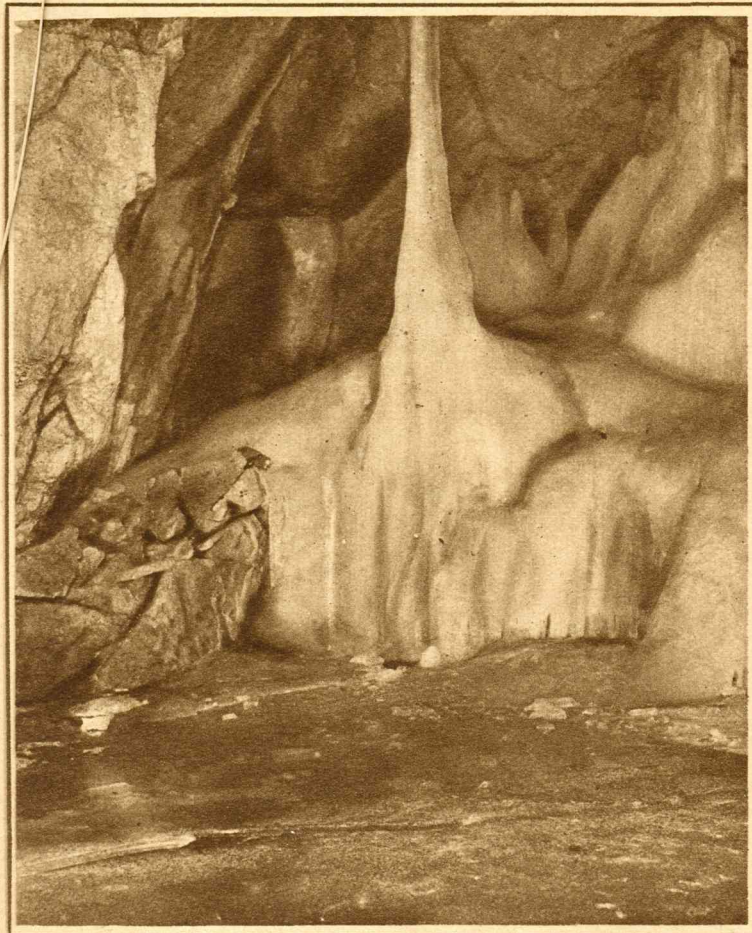
Een schilderachtige aanblik op Hallstatt. De huizen zijn trapsgewijze tegen het gebergte gebouwd.

Swrant goed doet nitkomen.

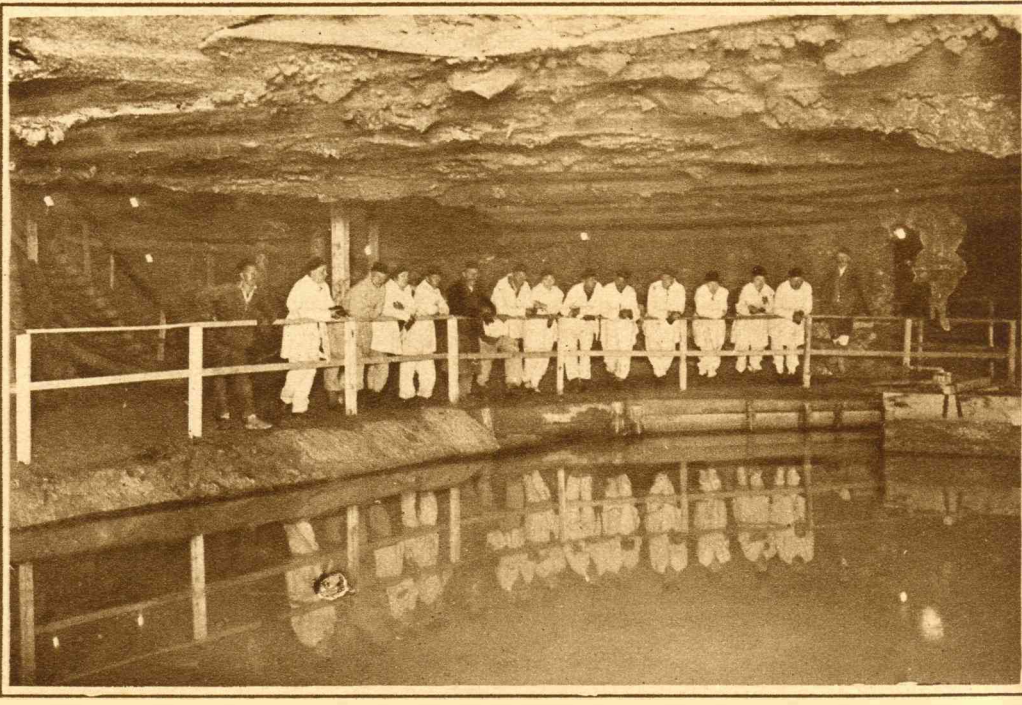
In St. Wolfgang. De os als trekdier.

Een kijkje in de ijsgrotten op de Dachstein, 1500 M. boven den zeespiegel.

Een groepje bezoekers voor de zoutmijnen, waarvoor speciale klee'ing wordt verstrekt. Niet bepaald elegant.

Bij den zoutput in de mijn.

De Reclame

DOOR A. DE JONG

De chauffeur uitte een verwensching, waarvoor hij in een gemeente met „verboden te vloeken” minstens levenslang zou krijgen en smakte het portier van zijn wagen dicht. Woedend nam hij achter zijn stuur plaats, gaf een paar vinnige signalen, hoewel er in dit uur van den nacht in de straat geen mensch te zien was en snorde in vliegende vaart weg. Even later stond hij remknarsend stil voor het bureau van politie.

De woede van den man scheen niets verminderd, te oordeelen naar de manier waarop hij vroeg den inspecteur te spreken. Een paar minuten daarna bevond onze chauffeur zich tegenover den politiemans. Deze wist zeer goed dat de man die hem te spreken vroeg, „Lange Henk” genaamd, bekend stond als een zeer net persoon, die niet zoo als veel andere autobestuurders uit de kleine stad, elk oogenblik met de politie in aanraking kwam. Henk werd dus oogenblikkelijk toegelaten.

„Meneer,” vertelde Henk, „ik heb in mijn vak al veel gebbetjes meegemaakt, maar wat me vannacht gebeurd is, daar kan ik met mijn verstand niet bij. Ze hebben me opgelicht!”

„Henk,” antwoordde de politiemans, „vertel me alles duidelijk en kort, maar blijf voor alles bedaard.”

„Bedaard,” bromde Henk. „Blijf maar bedaard als ze je zoo te pakken hebben gehad. Kijk meneer, het ging zoo. Een half uur geleden kwam de piccolo uit hotel „De Gouden Beker” me roepen. Voor de deur van het hotel stonden twee heeren, waarvan er een bepaald niet erg lekker was. Hij werd tenminste door den ander ondersteund. „Chauffeur,” zei de eene, „mijn vriend gevoelt zich niet erg lekker. Rijd dus langzaam naar Hoogstraat 18.” Volgens opdracht reed ik dus zeer langzaam en na een paar minuten stak de niet lekkere meneer z'n kop buiten het portier en zei zoo tegen me: „Hè, hè, wat kan je van een borrel te veel toch belabberd zijn.” „Meneer,” gaf ik weer ten antwoord, „of je er een te veel op hebt dat weet ik niet, maar belabberd ben je.” „Ja, ziet u, dat kan je zoo die soort klanten zeggen, zonder dat ze kwaad worden. Even daarna steekt ie zijn kop weer naar buiten en vertelt dat ie weer wat opgeknappt is en ik maar wat harder moet rijden. Voor perceel Hoogstraat 18 stapt die smerlap uit en zegt tot zijn vriend: „ik vind het zeer aardig, dat je mij tot hier hebt gebracht, dank je voor de moeite.” „Geen dank,” zegt die andere boef, „het beste met je.” Nou ik wensch hem ook het beste. „Chauffeur,” zei de uitgestapte heer, „mijn vriend rijdt door naar Breedeweg 15.” Nogmaals groette hij zijn vriend, die nogal bezorgd voor hem scheen want ik hoorde hem uit den wagen nog roepen: „Ga maar gauw maffen.” Vijf minuten daarna stopte ik voor Breedeweg 15, maar er stapte niemand uit. Ik klopte tegen de ruit maar d'r kwam geen mensch. Nou meneer de inspecteur, ik verbeelde me al, dat ik een lijk in mijn bak zou vinden. Laat ik je zeggen, dat als er werkelijk een lijk in mijn wagen had gelegen, ik niet meer had kunnen schrikken. Ik vond geen dood en geen levend mensch. Geen een van die twee was in mijn wagen. Hadden die zwervers nou maar geld achter gelaten, dan had ik gedacht, doe wat je wil, maar geen halve cent vond ik. Nou vraag ik u inspecteur, wat moet ik nou doen?”

„Wat je me vertelt is zeer eigenaardig. Je nam twee heeren mee, een stapt uit en even later ben je ze alle twee kwijt. Zeg eens Henk, je bent toch zelf niet een beetje „niet lekker” geweest?” „Inspecteur,” zei de in zijn eer getaste man, „hebt u mij in of buiten mijn werk ooit dronken gezien?”

De inspecteur moest op die vraag ontkennend antwoorden. „Ik snap het niet Henk. Je hoort ze samen praten en even later ben je ze alle twee kwijt. Zou het misschien...”

Op dit moment trad een agent binnen.

„Inspecteur er zijn beneden twee heeren. Zij vragen den chauffeur te spreken, die bij u is.”

Nog voor iemand iets kon zeggen kwamen er twee heeren binnen.

„Daar heb je ze,” schreeuwde Henk. „Dat zijn ze, die twee afzetters!”

„Pardon,” viel een der heeren in, „dat zijn we niet, maar we hebben een eenigszins brutale grap uitgehaald. We konden wel denken, dat u nu hier zou zijn en zullen wanneer de inspecteur het goed vindt, u de zaak even uiteen zetten. In den loop van den avond maakte ik kennis met den heer die hier bij mij is en vroeg hem, of hij lust had met mij in een auto naar huis te rijden, zonder dat we beiden een cent voor den rit zouden betalen, en met een ons geheel onbekenden chauffeur. Er was echter de voorwaarde aan verbonden, dat deze heer zich geheel volgens mijn aanwijzingen zou gedragen. Het was dan ook op mijn aanraden, dat tegen den chauffeur

gezegd werd, dat ik mij niet lekker gevoelde, en dat u langzaam moest rijden. En juist in dat langzame rijden zat de truc. Want, terwijl ik u aan den linkerkant van den wagen aan den praai hield, verliet mijn helper aan den anderen kant de auto. Daarna gaf ik u bevel vlugger te rijden en toen ik dus uitstapte en u meende dat mijn vriend nog in den wagen zat, waren we er beiden uit.”

„Dat is gelogen!” riep hier de chauffeur, „want u sprak nog met den heer, die in den wagen bleef!”

„Nee heeren,” kwam toen het verrassende antwoord, „ik sprak toen niet met mijn vriend in den wagen, maar ik sprak met mij zelf. Mag ik mij thans even voorstellen? Ik ben de buikspreker, die morgen avond in café „De Gouden Beker” zal optreden. Hier heeft u een bewijs geteekend door den directeur van het hotel. De heer dien u hier bij mij ziet, is een verslaggever van „Het Stadsblad” en is medege-

Zij die besproken worden

ALBERT VOGEL

Iemand als Albert Vogel, die hier te lande zowel als in Indië duizenden heeft doen genieten van zijn groote gaven als voordrachtkunstenaar en die, mag men hopen, nog duizenden daarvan zal doen genieten, wordt feitelijk altijd besproken. Is hij in een of andere plaats weer opgetreden, heeft een stampvolle zaal belangstellenden weer eens genoten van zijn voordrachten, dan heeft men het dagen later nog over hem. Treedt hij dan weer op in een andere plaats, dan gaat het daar weer precies hetzelfde. Maar in de afgelopen week heeft men overal aan Albert Vogel gedacht, overal over hem gesproken. Hij is toen n.l. in plaats van Jhr. Broese van Groenou gekozen tot voorzitter van den Haagschen Kunstkring. Nu is een verkiezing van een voorzitter eener Haagsche vereeniging in gewone omstandigheden misschien iets waar niet velen in andere plaatsen zich om bekommeren, nu het een zoo algemeen bekend persoon betreft was dat anders en die het nog niet wist, dat er een Haagsche Kunstkring bestond of wat die eigenlijk wel uitvoerde, die weet het nu wel. En dat is dan al dadelijk de eerste daad van Albert Vogel, als voorzitter, dat hij den kring, dien hij voortaan zal leiden, enkel door dit feit reeds meerdere bekendheid heeft gegeven. Het hier geplubliceerde portret is naar een pastelteekening van Ant. Molkenboer.

gaan om het gebeurde in zijn blad te verhalen. Want heeren u begrijpt, reclame is maar alles.”

„Jawel,” bromde de chauffeur, „dat is reclame op een koopje!”

„Kijk eens vrind,” antwoordde de buikspreker, „dat is voor jou. Is het voldoende?”

De chauffeur toonde zich met het ontvangen geldstuk zeer in zijn schik, terwijl hij en de inspecteur een vrijbillet ontving, geldig voor de eerste voorstelling.

En toen den avond daarna het publiek den buikspreker toejuichte, waren er twee menschen in de zaal, die dit om het hardst deden. Dat waren Lange Henk en de inspecteur.

Hoe Spijkerman rijk werd

DOOR HANS WACHTER

Hij begon als knecht bij een timmerman te werken. Al zegend en hamerend, lette hij goed op. En over alles, wat hij zag en hoorde, dacht hij 's avonds, wanneer hij zijn pijp zat te rooken, rustig na.

Hij zou zelf ook wel gaarne baas willen zijn, maar hij bezat slechts een heel klein beetje overgespaard geld. En, daar zijn loon ongeveer gelijk was aan de uitgaven voor „noodzakelijk levensonderhoud,” had hij het vooruitzicht zijn beste jaren in dienst van een ander te moeten slijten.

Nu moet u niet denken, dat hij revolutionnair gezind was. Integendeel! Hij gunde ieder het zijne, maar wilde zelf ook iets hebben. Een rechtvaardige wensch overigens.

Eens op een avond, toen hij weer zat te dampen, kreeg zijn gelaat plotseling een nog vroolijker uitdrukking dan gewoonlijk. Een schitterende gedachtenreeks was de oorzaak daarvan. Hij zag zijn leven tot op dit oogenblik als een regendag en die gedachtenreeks als een prachtige regenboog aan zijn horizon.

Hij had opgemerkt, dat veel timmerlieden kromme en geroeste spijkers weggooien. Aan een anderen knecht had hij gevraagd waarom zij dat doen, doch die lachte hem uit en zei, dat het immers de moeite niet loont ze recht te slaan of te schuren, eraan toevoegend, dat de krullenjongens ze mogen hebben om thuis wat te prutsen.

Spijkerman zette het gesprek niet voort, maar 's avonds moest hij er telkens weer aan denken. Zijn geest was aan het rekenen gegaan.

„Jongen, als ik al die zoogenaamd onbruikbare spijkers eens kon bemachtigen voor een zacht prijsje en ik liet ze door een jongen rechtslaan, dan zou ik heel wat verdienen,” dacht hij. „Laten wij zeggen, dat 1 K.G. mij komt op 5 cts. inkoop en dat zoo'n jongen 20 K.G. per dag rechtslaat, dan verdien ik 20x30 cts. = fl. 6,00 per dag, want de prijs van nieuwe spijkers is gemiddeld 35 cts. per K.G. Ik geef den jongen een loon van fl. 3,00 per week (dat is mooi betaald), dan blijft mij dus fl. 5,50 per dag en kan ik best zelf een zaak beginnen!”

Spijkerman ging dien avond ter ruste met het gevoel, dat hij binnenkort rijk zou zijn. Den volgende dag vroeg hij per advertentie kromme en geroeste spijkers tegen 5 cts. per K.G. te koop. Het aanbod overtrof verre zijn verwachtingen, maar hij kocht slechts 360 K.G., met de bedoeling ze over eenige weken tegen 3 cts. te vragen. Hoe groter het aanbod, hoe lager de prijs. Dat had hij altijd in de couranten onder „beursberichten” gelezen.

Op zolder stond een werkbank, want hij knutselde ook nog wel in zijn vrije tijd, dus had hij gelegenheid een jongen aan het werk te zetten. Hij had per advertentie een timmermansleerling gevraagd en was uitstekend geslaagd. Uit een vijftigtal jongens had hij er één gekozen, dien hij slechts fl. 2,00 per week behoefde te betalen. Spijkerman vertelde hem, dat men, om een goed timmerman te worden, vóór alles een vasten slag met den hamer moet aanleeren en dat hij daarvoor juist een geschikt werkje had, waarmee zijn leerling zich den eersten tijd kon bezighouden, teneinde zich te oefenen.

Alles liep zeer naar wensch. Wel klaagde Spijkerman's wederhelft eenige dagen over hoofdpijn, door het voortdurende geklop boven haar, maar hij zeide, dat hij erg veel medelijden met haar had, gaf haar af en toe een aspirientje en constateerde spoedig beterschap. Toen zij bemerkte, dat tegenwerken toch niets hielp, was zij het weldra met hem eens. Vrouwen zijn lang niet zoo ondoorgrondelijk als de mannen vóór 1900 dachten.

Spijkerman liet intusschen een reclamebiljet, waarin hij de oprichting zijner zaak aankondigde, drukken en door zijn vrouw rondbrengen. „De frische buitenlucht is zoo goed na aanvallen van hoofdpijn,” merkte hij lachend op. De reclame werkte prachtig, wat zij ook moet doen. Er kwam 'n massa aanvragen en opdrachten binnen.

Iemand wilde weten wat een vloertje in zijn beneden-achterkamer moest kosten, een ander wilde een kolenkist hebben, weer een ander had een loodsje in zijn tuin nodig en tegelijk moesten de schuttingen gerepareerd worden, etc. Spijkerman had drie avonden tot zeer laat te rekenen om concurrerende aanbiedingen te maken, met het gevolg, dat hij vooreerst meer dan genoeg werk besteld kreeg, alles aangenomen onder voorwaarde, dat de betaling contant zou geschieden.

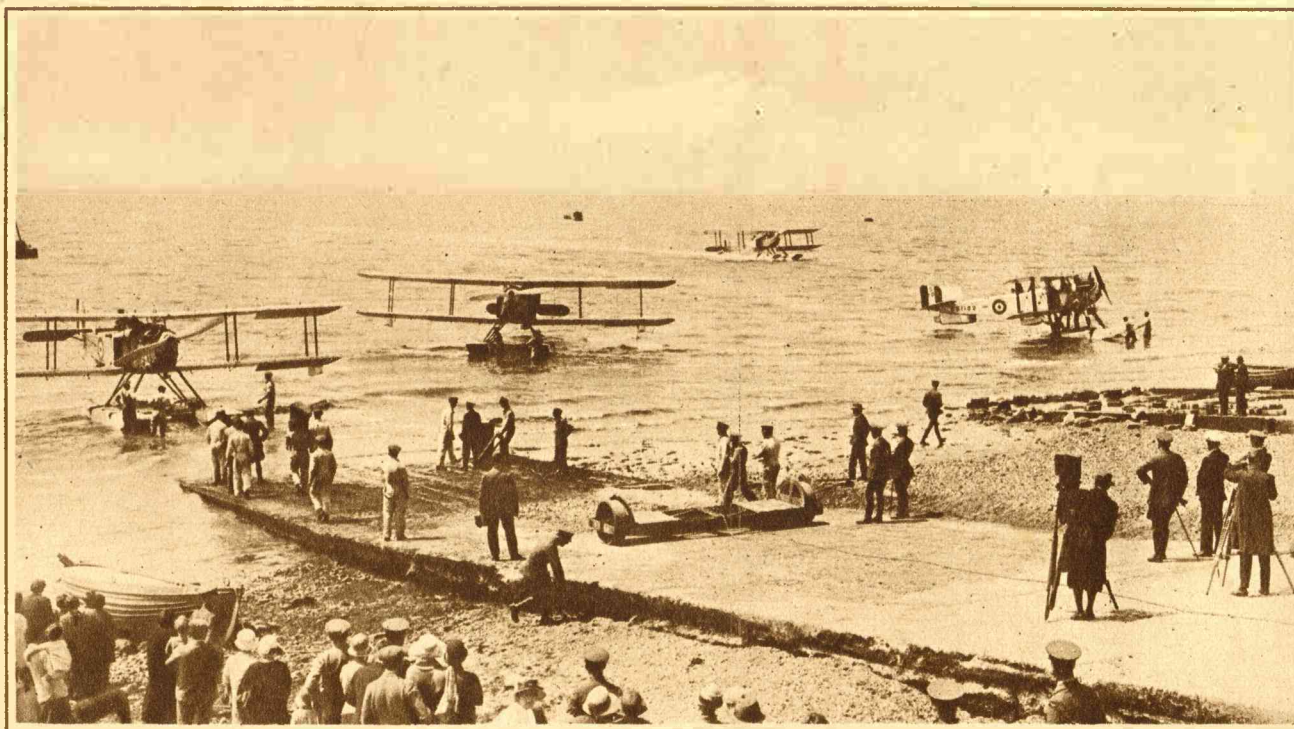
Voor alle zekerheid was hij zijn baantje blijven waarnemen, maar nu nam hij ontslag, huurde een handwagen, ging hoat koopen — voldoende voor de eerste karweitjes — en begon zijn orders uit te voeren, tot groote tevredenheid zijner „geachte cliënteel”. De leerling werd knecht. Zijn slag was zeer vast geworden. Een ander jongmensch werd als leerling aangenomen. Ook hij werd weldra tot knecht bevorderd. En zoo ging het door, totdat zij gezamenlijk 20 K.G. spijkers per dag wegsloegen. Maar toen kwamen op de aanvragen per advertentie bijna geen aanbiedingen meer in.

Geen nood! Spijkerman staat thans met 12 man personeel en zijn zaak levert hem een ruim bestaan op.... zelfs nu hij nieuwe spijkers koopt.

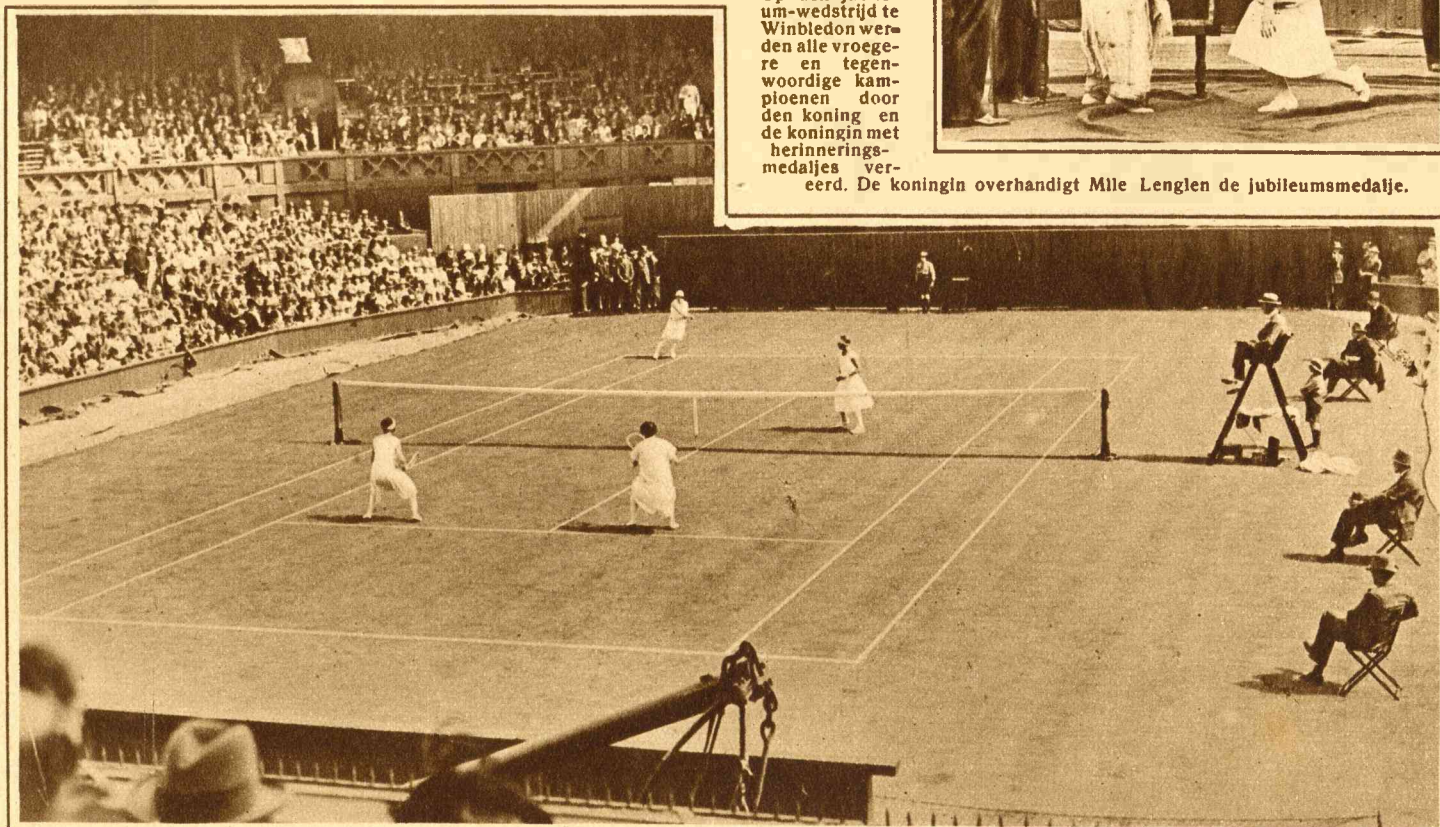
Demonstratie van een nieuw type valscherm in vereeniging met een onzinkbaar kostuum te Hendon. Van boven naar beneden: De parachutist Navarre op het punt uit het vliegtuig van Allan Cobham te springen; het valscherm opent zich; de daling; de redding uit het water.

De vlucht naar de Kaap. Vier Engelsche luchtmannen hebben in Maart j.l. Cairo verlaten om naar Kaapstad te vliegen, waar zij den 12en April aankwamen. Den 19den vertrokken zij vandaar en waren den 27sten in Cairo terug. Twee dagen later vertrokken zij van Cairo om den 21sten Juni te Lee-on-Solent aan te komen. In het geheel werd een afstand van 90.000 K.M. afgelegd. Hieboven de aankomst in Engeland.

Het nieuwe systeem voor de Parijsche verkeersregeling is in werking getreden. De agent regelt het verkeer met behulp van licht- en geluidseinen. In den voet van den paal is daarvoor een inrichting aangebracht, die den agent in staat stelt de seinen lang electrischen weg in werking te stellen.

Op de jubileum-tenniswedstrijden te Wimbledon heeft onze landgenoot me. Kea Bouman groote successen verworven. De wedstrijden werden geopend met een exhibition-set tusschen Mlle Lenglen en Miss Ryan tegen Miss Kitty Mc Kane en me. Bouman. Het Engelsch-Hollandsche paar won van het Fransch-Amerikaansche met 8-6. In den eigenlijken wedstrijd won me. Bouman met 6-0, 6-1 van miss Goldsack. Hierboven een foto van de exhibition-set. Rechts achter me. Bouman links voor Mlle Lenglen.

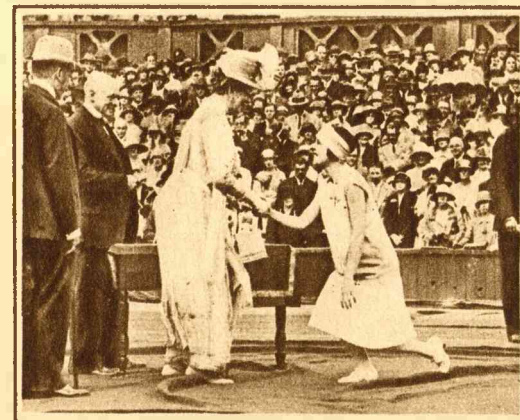

De Zweedsche Kroonprins is op zijn reis door Amerika zeer gevierd. Wij zien hem hier in gala-uniform; links naast hem mevr. Dawes en de vroegere president Taft; rechts president Coolidge.

Hiernaast rechts:

Op den jubileum-wedstrijd te Wimbledon werden alle vroegere en tegenwoordige kampioenen door den koning en de koningin met herinneringsmedaljes ver-

eerd. De koningin overhandigt Mlle Lenglen de jubileumsmedalje.

DE PRIJSKAT

DOOR DUWARTSO

toestel, „ik ben toch jouw kat's hoeder niet. Mozes Raaf uit de Bagijnenstraat moet je hebben, vraag die maar,” voegde hij eraan toe. Maar ook de kattenexpert had den kater niet gezien.

Toen Maurits Roos dien Zondagavond als steeds bij zijn vriend, Sam Vink, op bezoek was, vond hij den confortabelen stoel, waarin hij gewoonlijk zat, bezet door een grootte, cypersche kat. „Wat is dat nou, Sam?” vroeg hij niet weinig verbaasd, „heb je hier zooveel last van muizen?”

„Nee, gelukkig niet,” sprak de ander. „En wat die kat betreft, hij behoeft het niet van muizen te hebben. Hij — zij, bedoel ik — is een aristocraat, 'n aristocraat is die kat, wat ik je zeg, Maurits.”

„Waar hou je een kat anders voor dan om muizen te vangen?” volhardde Maurits in zijn meening.

„Iedere gewone kat kan muizen vangen,” vervolgde Sam, „maar deze kat, begrijp me goed, Maurits, deze kat vangt toch iets beters.”

„Ratten?” informeerde Roos met beleefde belangstelling.

„Nee,” luidde het geheimzinnige antwoord, „hij vangt lintjes op de tentoonstellingen.”

„Pfloe!” hoorde Maurits, „linten, 't is de moeite. Wij hebben heele mooie en bij den uitverkoop kan je ze krijgen voor 'n paar centen de el.”

„Het gaat niet zoo om die linten, als wel om de eer, ze te winnen,” lichtte zijn vriend eerbiedig in.

„Als je kat de mooiste is op de tentoonstelling, krijg je een medaille. Dit beest heeft verscheidene eerste prijzen gewonnen, nou noemen ze het eigenlijk een prijskat.”

„Hij ziet er wel aardig uit,” gaf Maurits toe, ondanks zichzelf toch wel wat onder den indruk gebracht. Hij vond nu ook, dat de poes een superieur air over zich had, ongetwijfeld overgehouden uit zijn tentoonstelling-ervaringen. En toen Maurits hem over den rug streek, was hij nog zoo tegemoetkomend, om zich behaaglijk te krommen en vriendelijk te spinnen. „Ja, 't is toch een bijzonder beest,” beaamde hij dan.

„Dat zou ik denken,” viel Sam trots bij. „Het is een waardevolle kat, meneer, hij kost me practisch vijftien gulden.”

„Wat bedoel je met practisch vijftien gulden,” vroeg de ander nieuwsgierig.

„Zal ik je zeggen, maar ga eerst zitten. Jaag de poes maar op den grond.” Toen ging hij verder.

„Ja, zie je, het zit zoo in mekaar. Iemand was me vijftien gulden schuldig, 'n katten-expert”

„Een katten wat?” interrompeerde Maurits, die dat woord niet kende.

„Nou ja, iemand, die verstand heeft van katten en andere dieren. Hij heeft er een heele boel, 'n taxateur is-ie, begrijp je?” Maurits knikte bevestigend.

„Die kerel was me vijftien sjoof schuldig en toen heb ik die kat aangenomen om die schuld te vereffenen, snap-je?”

„Dus die kat kost je practisch niks, want je had naar je geld kunnen fluiten,” begreep Roos, die z'n vriend maar al te goed kende, en wist, dat hij alleen in uiterste noodzaak tot zoo iets zou overgaan.

„Juist en nu had ik gedacht, dat je vrouw die poes wel zou willen hebben. Toen ik den laatsten keer bij je thuis was, sprak ze erover, dat ze wel liefhebberij had in zoo'n beest.”

„Nee, nee,” schrok Maurits. „Ik zal m'n vrouw die kat niet koopen.”

„Wie spreekt er van koopen? Ik zal jou die kat gratis geven, cadeau voor niks, voor Rachael, je vrouw,” besliste Sam met een glimlach.

„Ah, daar heb ik niets op tegen,” verzekerde Maurits, waarlijk opgelucht. „Als jij dit waardevolle beest aan Rachael wil geven Sam, dan moet je het zelf weten.” En dien avond ging Maurits Roos met de kat in een mandje, verheugd huiswaarts.

Z'n vrouw was zeer ingenomen met het mooie dier. Ze had al dikwijls naar een huisdier verlangd, dan had ze nog een beetje aanspraak als Maurits zoo den heelen dag naar den winkel was. „Hoe heet het beestje Maupie?” vroeg ze vriendelijk. Maar dat wist hij niet, want Sam had het niet verteld.

„Dan noem ik het Miesje,” decideerde mevrouw. „Dat zou ik maar niet doen als ik jou was”, adviseerde haar man, „Miesje is geen geschikte naam voor die kat.”

„Waarom niet?” snibde z'n eega.

„Dit beest is er niet naar geschapen, Rachael, je zou het beter Tom of Bram kunnen noemen.”

„O,” begreep mevrouw en na eenig nadenken had ze 't gevonden. „Nee, dat zijn ordinaire namen, maar ik zal 'em Cecil noemen.”

„Cecil?” waagde Maurits, „dat is 'n veel te mooie naam voor een beest.”

„Het is een prachtige naam,” hield zij vol. „En Sam heeft de kat aan mij gegeven, niet aan jou. Ik zal hem dus een naam geven,” Maurits berustte, wat kon 't hem eigenlijk schelen, hoe het dier heette.

Cecil was spoedig geheel als lid van de familie opgenomen. Mevrouw was al gauw zoo aan haar poesje gehecht, dat ze het niet graag zou willen missen. Ze verzorgde de kat, alsof hij haar kind was en zelfs meneer leerde zijn aanwezigheid toelieren, vooral toen de kat op zekeren dag een muis voor zijn voeten neerlegde. „Zeg, Rachel,” lachte hij, „die prijskat acht zich niet te hoog om muizen te vangen.”

Maar twee dagen later was Cecil verdwenen.

Mevrouw was ontroostbaar. Toen Maurits thuis kwam, ging hij dadelijk weer weg om aan Sam te telefoneren. De kat zou wel naar hem zijn teruggekeerd, dat deden die beesten wel meer, onderstelde hij. Z'n vriend wist echter nergens van. „Je had beter op hem moeten passen, Maurits,” meende Sam, die blijkbaar niet erg ingenomen was met het verlies van zijn gift. „Je begrijpt toch wel, dat die kattenmeppers steeds erop loeren, om dergelijke mooie dieren te stelen. Het is geen gewone dakhaas moet je rekenen.”

Mevrouw vermoedde ook, dat hij gestolen was en ze smeekte Maurits, dat hij een advertentie zou laten plaatsen. En deze, die de vermissing eveneens betreunde, liet de volgende annonce opnemen:

Vermist. Mooie cypersche kat. Tegen ruime belooning terug te bezorgen. Geheimhouding verzekerd.

Den volgende avond, juist toen de beide echtelieden aan het souper zaten, werd er luid gebeld. „Dat zal nieuws van Cecil zijn,” riep Roos, terwijl hij opsprong om te zien, wie er was. Aan de deur vond hij een haveloos-gekleeden jongen met een grooten juten zak, waarin iets levends bolde.

„Heb u een affertentie geplaatst over een kat, meheer?” vroeg de knaap, terwijl hij hem brutaal aanzag. „Ja,” bevestigde Maurits.

Logika.

Hoe meer men studeert,
hoe meer dat men weet;
Hoe meer dat men weet,
hoe meer men vergeet;
Hoe meer men vergeet,
hoe minder men weet . . .
Waarom dus studeeren?

Want hoe min men studeert,
hoe minder men weet;
Hoe minder men weet,
des te min men vergeet;
En hoe min men vergeet,
des te meer dat men weet.
Waarom dus studeeren? A.T.

„O, ik heb hier zoo'n kat, die zal het wel zijn?” meende het schooiertje.

„Laat eens zien?”

„Afblijf, meheer!” protesteerde de kleine bandiet, toen Maurits reeds naar den zak greep. „Wat is het u waard, als het uw kat is?”

„Een gulden,” bood de eigenaar, aannemende, dat dit een goede prijs was. Zonder verder een woord te spreken, wierp de jongen den zak op z'n rug en deed, alsof hij weer wilde weggaan.

„Wat moet je dan hebben?” riep Maurits hem terug. „Vijf pop, 't is een heel mooi beest,” prees de jonge schurk z'n waar.

„Dat vond Maurits toch wel wat bar, maar de „eerlijke” vinder wilde van geen lagere offerte weten. En Roos wou z'n vrouw toch ook graag een genoegen doen. „Geef maar hier, maar eerst even kijken.” Hij kon toch geen kat in den zak koopen! Zonder twijfel was het Cecil, die daar onder in den zak met angstige oogen naar boven gluurde.

„Waar vond je de kat?” vroeg hij, terwijl hij het geld gaf. „In de affertentie stond, dat geheimhouding verzekerd was,” ontweek de jonge diplomaat handig en verdween even geheimzinnig als hij gekomen was.

Mevrouw weende bijna van vreugde, toen ze haar lieveling weer in de armen had en sprak hem toe met belangstellende vraagjes. Toen Maurits dit tafereeltje zag, had hij geen spijt meer van z'n geld het deed hem goed, dat z'n vrouw zoo blij was.

„Je moet toch voortaan goed oppassen, hoor,” verzekerde hij alleen, „ik geloof vast, dat die jongen het beest gestolen heeft voor de belooning, maar ik heb geen bewijzen. Als ik niet geheimhouding beloofd had, zou hij hem misschien aan een ander verkocht hebben. Vijf gulden is anders 'n heele boel geld om te geven aan 'n schurk, die je kat steelt en later weer terugbrengt.”

„Mijn lieveling zal niet weer weggaan,” beloofde z'n vrouwje, terwijl ze het beest vaster tegen zich aandrukte.

En Cecil bleef ook — een heele week lang. Maar toen z'n meesteres op een morgen het vleesch van den slager aanpakte, zag hij kans, uit de voordeur te glippen en was spoedig uit het gezicht verdwenen. Meneer was zeer onthutst, toen hij 's avonds ervan hoorde. Toch Sam maar eens opbellen, misschien was poes daar nu wel heengegaan. Maar Vink had hem weer niet gezien. Maurits verzocht hem, dan dien kattenman eens te vragen, misschien was-ie daar wel. „Doe het zelf maar,” bromde Sam door het

„Adverteer nog maar eens, Maupie,” vleide z'n vrouw, „al kost het nog eens vijf gulden voor de belooning. Zoo'n waardevol beest is het toch wel waard.”

Maurits mopperde, maar den volgende dag verscheen er weer een oproep van denzelfden inhoud. „Ik ben er de kerel niet naar, om voor een bedrag van vijf gulden het geluk van m'n vrouw in den weg te staan,” redeneerde hij, toen hij het advertentie-bureau verlaten had.

Weer een dag later werd Cecil teruggebracht door een roodharigen, jongen kerel, die heesch sprak uit den eenen mondhoek, terwijl hij met den anderen groote halen deed aan 'n kwalijk-riekende sigaret. Mevrouw was alleen thuis en wel 'n beetje bang van dien sjoefelen man. Zijn prijs was drie „knaken” en geen cent minder. Er sprak zoo'n groote onverschilligheid uit zijn houding, dat zij vreesde, hem ieder oogenblik weer met de kat te zullen zien verdwijnen en ten einde raad betaalde zij de drie rijksdaalders.

Toen Roos bij z'n thuiskomst van die afzetterij hoorde, was hij razend en een twistgesprek zou zeker het gevolg geweest zijn. Maar z'n vrouw was weer zoo verheugd over de terugkomst van haar poesje en bediende haar man met zooveel toewijding bij het souper, dat Maurits zich ondanks alles, gelukkig voelde. Na het eten nam zij plaats voor de piano en speelde zijn lievelingsmelodieën. En Maupie dacht, wat heb ik toch 'n aardig vrouwtje, waarom zou ik treuren over belooningen voor vermiste katten. Alles ademde rust en vrede, Cecil sliep in z'n mandje. Nu zou z'n vrouw immers vanzelf wel bijzonder goed op den kater passen.

Er gebeurde dan ook niets, twee weken lang bleef de kat een permanent lid van het gezin. Meneer vreesde het ergste, toen hij op zekeren dag thuiskwam en z'n vrouw in hoogst nerveuzen toestand aantrof. Daar snikken klonk hem reeds in de gang tegemoet. „Allemachtig, Rachael,” riep hij uit, toen zijn vermoeden gegrond bleek, „voor den derden keer weggelopen?” Dat was toch te gek, dat werd een dure gewoonte. Op zoo'n manier kon hij beter een contract afsluiten met een advertentie-bureau en de annonce iederen avond laten plaatsen. „Ga je dan toch weer adverteeren,” riep z'n vrouw verheugd, „ik dacht werkelijk, dat je het niet zoudt doen.”

„Natuurlijk ga ik adverteeren,” sprak Maurits theatraal, „we hebben nu zooveel geld uitgeven, dat het nu zonde zou zijn, de zaak te laten lopen. Voor de laatste maal wil ik het nog eens probeeren.”

„Zou je eerst Sam nog niet eens vragen?” meende z'n eega. Hoewel Roos het niet erg durfde, besloot hij toch maar even te telefoneren. Je kon nooit weten en het bespaarde hem misschien wel de advertentiekosten en de belooning. Z'n vriend was woedend. „Denk je soms, dat ik een informatie-bureau voor vermiste katten erop nahoud,” siste hij door de telefoon. „Ik heb je al een paar maal gezegd, dat je goed op het beest moest passen.”

Maurits wilde nu zelf eens bij Mozes Raaf gaan kijken. Hij vond het toch wel verdacht, dat het beest telkens verdween. Vink had 'em niet, dat was zeker, mogelijk echter was Cecil naar dien handelaar gevluht om de kennismaking te vernieuwen met een poes, die hij daar ontmoet had.

Plotseling bleef Maurits staan. Wat hij daar zag, deed hem beven van agitatie. Op de stoep van een huis zag hij een mooie cypersche kat, die zich behaaglijk in het zonnetje te koesteren zat. Dat was Cecil, zonder eenigen twijfel. Groote belooningen betalen was één ding, maar je kat zonder kosten terugkrijgen, was toch nog iets anders. Voor het huis was 'n tuintje en Maurits opende zachtjes het hekje, want hij wilde liever geen kennis maken met de bewoners. Dat zou hem waarschijnlijk weer geld kosten! Omzichtig sloop hij voorwaarts met uitgestrekte armen, waarin hij het dier hoopte op te vangen.

„Wat mot dat hier?” kraakte een ruwe mannestem uit het huis en Maurits zag een hoofd uit een der vensters steken.

„Dat is de kat van m'n vrouw,” gaf hij kleintjes ten antwoord. „Ben je heelemaal . . .” vloekte de ander, terwijl hij door de kamer naar buiten rende. Roos zag zich geplaatst tegenover 'n robusten kerel met omgeslagen overhemdsmouwen.

„Laat zitten die kat,” bulderde de vreemde, toen Maupie het beest in z'n arm genomen had.

„Dat is onze poes,” verzekerde Roos en hij was zoo ervan overtuigd, dat hij desnoods voor z'n bezit had willen vechten.

„Dat beest is van m'n dochttertje, ze heit het dier zeker al 'n jaar, loop nou gauw door met je praatjes, anders zal ik je . . .” Het zag er voor Maurits niet gunstig uit, als de man kracht bij z'n woorden ging zetten, zou hij wel het onderspit moeten delven.

Toch was het zijn kat, hij zag het immers heel goed. Toen schommelden plotseling drie kleine katjes door de gang en Maurits, die de groote had laten glippen, zag hoe het beest zacht-miauwend op hen toeliep.

„Ik zie, eh, dat ik me toch vergist heb,” stotterde hij. „Maar het is toch net de kat van m'n vrouw, alleen met dat verschil, dat de onze 'n kater is.” „Wilt u rooken?” redde hij dan z'n belachelijk figuur, welk aanbod z'n tegenstander niet afsloeg. Na deze scène had Roos geen lust meer naar Mozes Raaf te gaan. Hij zou morgen maar weer een annonce laten plaatsen, dan was hij voorloopig van de ellende af.

Twee dagen later werd de kat weer prompt bezorgd. Te oordeelen naar de beschrijving, die z'n vrouw van den vorigen jongen had gegeven, vermoedde Maurits, dat dit 'n jongere broer van hem was. Omtrent den prijs was Roos op alles voorbereid en het viel hem werkelijk mee, dat die maar vijf gulden was. Zonder protest betaalde hij het geld. Nu was het immers toch voor 't laatst, onverschillig wat er ook gebeurde.

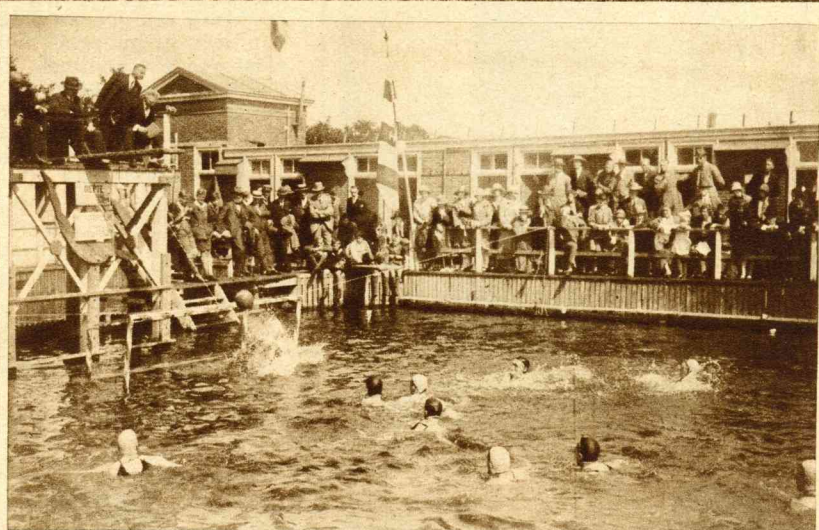
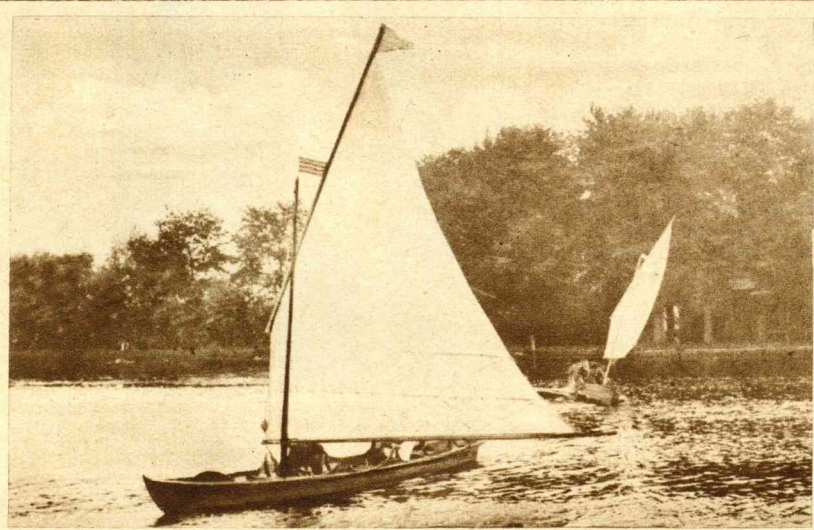
Als een gevolg van het noodlot beschouwde Maupie het, toen z'n vrouw hem na eenige weken met

betraande oogen vertelde, dat Cecil weer verdwenen was. Hij lachte erom, 't zou hem tegengevallen zijn, als hij de kat langer had kunnen houden. 't Verheugde hem, dat het dier weg was, want nu kwam er eindelijk eens rust. Al den tijd, gedurende welken dat ongeluk in huis was, moesten ze immers voortdurend dien Cecil in de gaten houden. Z'n vrouw vond het ook 'n opluchting, alleen stampvoette ze van kwaadheid, toen ze ontdekken moest, dat het dien schurken weer gelukt was, haar poesje in handen te krijgen. Ze bleef er bij, dat het steeds dezelfde bende was, die haar lieveling roofde.

Eenigen tijd later maakte Maurits toevallig kennis met Mozes Raaf, den handelaar in honden en katten. Vanzelfsprekend kwam het gesprek op den vermisten kater. Mozes beweerde, dat Roos heel dom gedaan had, dien eersten jongen vijf gulden te geven. Daardoor waren ze natuurlijk aangespoord en zetten er alles op het beest weer in handen te krijgen, want die groote belooning duidde de groote waarde aan,

welke aan de kat werd gehecht. „Dat gebeurde heel vaak,” beweerde hij. „Maar, eh, treur er maar niet over,” sprak de expert plotseling wat zachter, „die kat was toch niets waard.” Maurits keek den ander met groote oogen aan. „Nee,” ging Raaf verder, „dat beest was niks bizonders, hoor. Ik heb Vink erdoor gehaald, maar... hij heeft me vroeger ook eens bedrogen, zie je. En daarom heb ik nu wraak genomen. Je spreekt er natuurlijk met hem niet over!” verzocht hij knipoogend. Maurits beloofde plechtig, dat niet te zullen doen. Hij vond het wel leuk, dat Sam Vink dus ook genomen was. Zooals de meeste menschen, vergat ook hij de eigen schade, doordat hij nu wist, dat hij niet de eenige was, wien de ongelukskat geldverlies had gebracht.

Maar Sam Vink wreef zich in de handen, want na aftrek van de fooien aan de jongens, had hij z'n vijftien gulden weer terug en aan het handeltje met Mozes Raaf dus geen cent verloren.

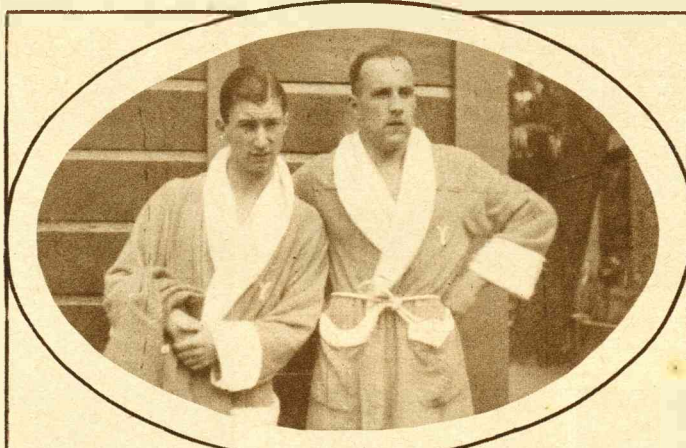

Links: Een aardig plaatje van de zeilwedstrijden voor Wherry's op den Amstel. De Mascotte van den heer B. C. Kievit. Rechts: Op het Zwemfeest der Haarl. Reddingsbrigade speelden H.V.G.B. (Haarlem) en A.Z. en P.C. (Amersfoort) een polowedstrijd voor de 2de klasse competitie.

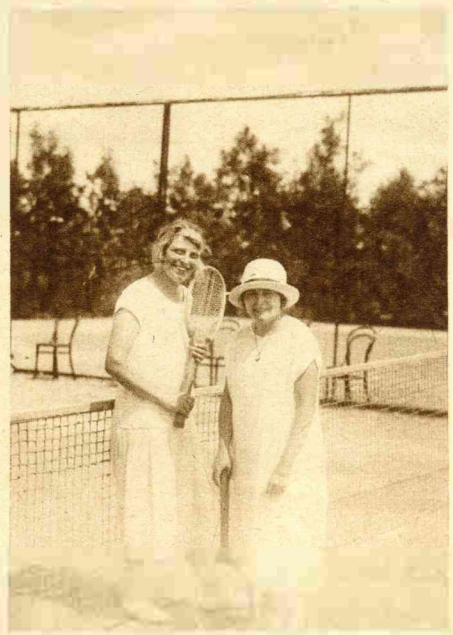

De motorrennen in Drente. Bij de snelheidswedstrijden kwam de H.D.-rijder Brinkhof ongelukkig te vallen en brak een sleutelbeen.

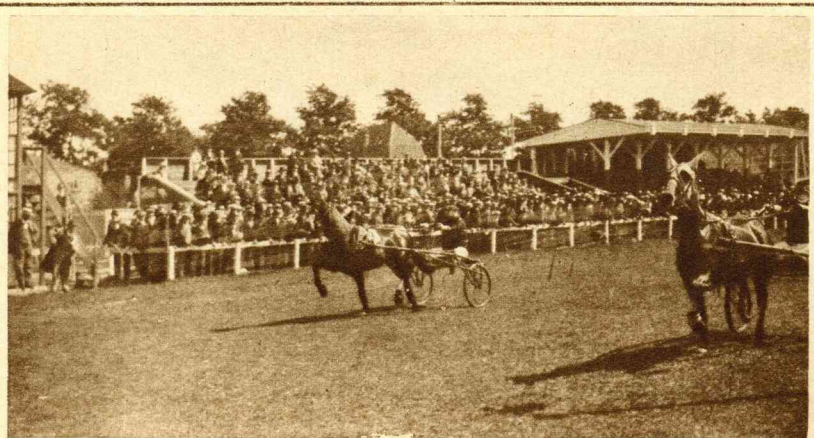
Sport van Zondag

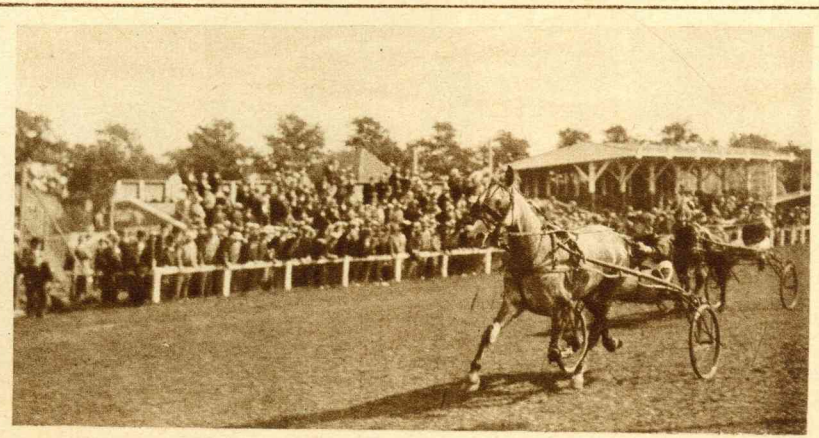
Op het Internationaal Zwemfeest te Gouda plaatsden R. Wyss (links) en H. van Essen (rechts) van het IJ zich 3 en 4 in het nummer 100 M. vrije slag heeren. Van Essen werd kampioen van Nederland.

Het tennistournament op Stoop's banen te Haarlem. De dames A. Beaumont (links) en T. E. Stoel (rechts) wonnen de dames double.

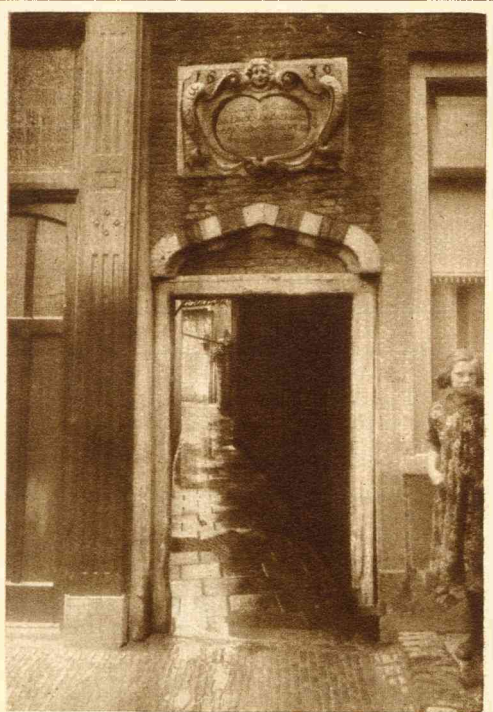

De draverijen in het Sportpark te Alkmaar. Nevada wint met miniem verschil haar serie.

Othella wint na een spannende race met Auto, Kunstler en Nevada het kortebaun nummer

HET BAKENESSERHOFJE TE HAARLEM

De ingang aan de Bakenessergracht.
Ingang van gesticht van Dirck van Bakenes
Voor Vrouwen Acht en tweemaal Ses (1639)

Het oudste der nog bestaande hofjes in Haarlem is het Hofje van Bakenes aan de Bakenessergracht. Tevens behoort het ook tot de mooiste in zijn soort en zou men achter de vrij onoogelijke poort niet dit aardige en rustige verblijf voor ouden van dagen zoeken. De helder witte huisjes steken sterk af tegen het groen van den welverzorgden tuin, waar in het midden eenige paden zijn aangebracht. Ook de overhuifde pomp maakt een aardig effect, terwijl men vanuit de poort in de Wijde Appelaarsteeg een aardig doorkijkje heeft op het uitgebouwde gedeelte van een der woningen.

Het hofje werd in 1395 volgens laatste wilsbeschikking van Dirck van Bakenes gebouwd en door zijn nazaten aan de stad in eigendom overgedragen.

Dirk van Bakenes, van adellijken bloede, sproot voort uit de machtige familie Persijn van Waterland. Het wapen, op azuur een gouden balk met drie Sint Andrieskruisjes van keel, de middelste balk van het wapen der Persijns, wijst op deze afkomst. Reeds in 1255 wordt gesproken van den Heer Simon van Bakenes, zoon van Heer Nicolaas Persijn, ridder, die leefde op het slot te Velzen. In 1513 schijnt het geslacht echter uitgestorven te zijn.

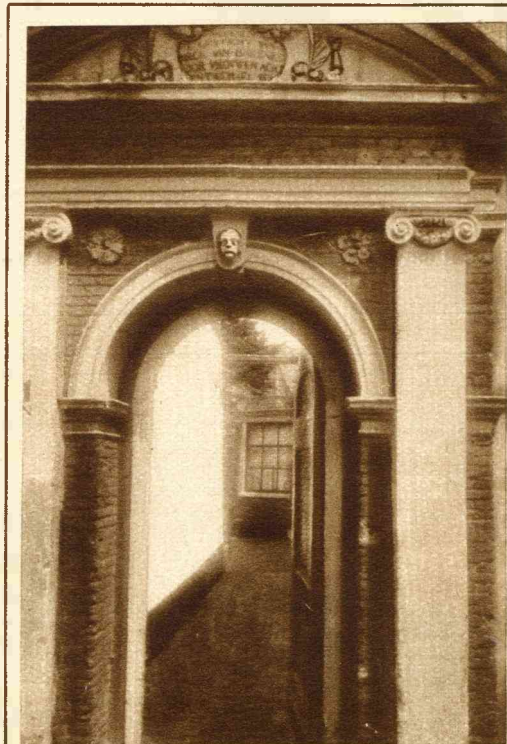
Boven de toegangspoort aan de Bakenessergracht staat het opschrift:

Gesticht door Dirck van Bakenes
Voor Vrouwen Acht en tweemaal Ses (1395).

Ook de poort in de Wijde Appelaarsteeg gemaakt in 1658 en niet vrij van ornamentatie bevat eenige regels in denzelfden geest.

Het hofje wordt alleen door vrouwen bewoond, waarvan enkele vrij wonen genieten, doch andere huursters zijn.

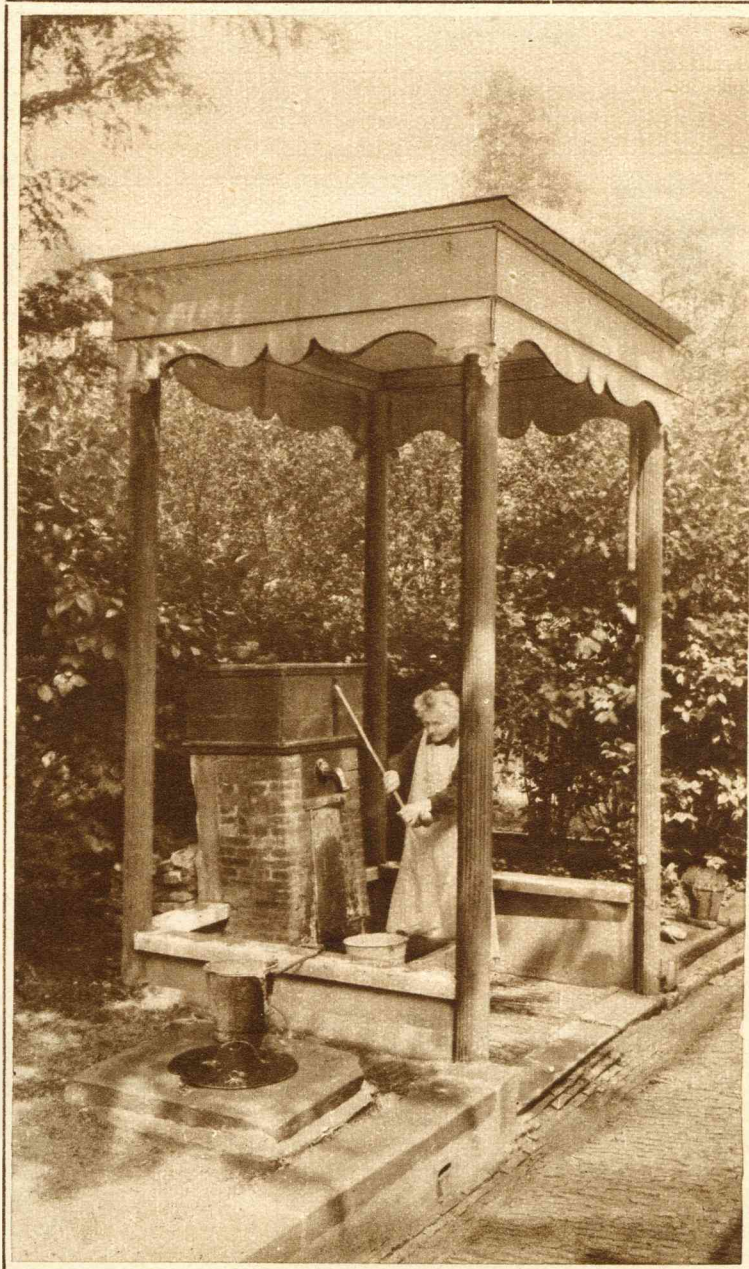
De bijgaande foto's geven een beeld van de verschillende aantrekkelijkheden van het hofje, dat ook door schilders dikwijls op het doek wordt uitgebeeld.

De toegang tot het hofje in de Wijde Appelaarsteeg.

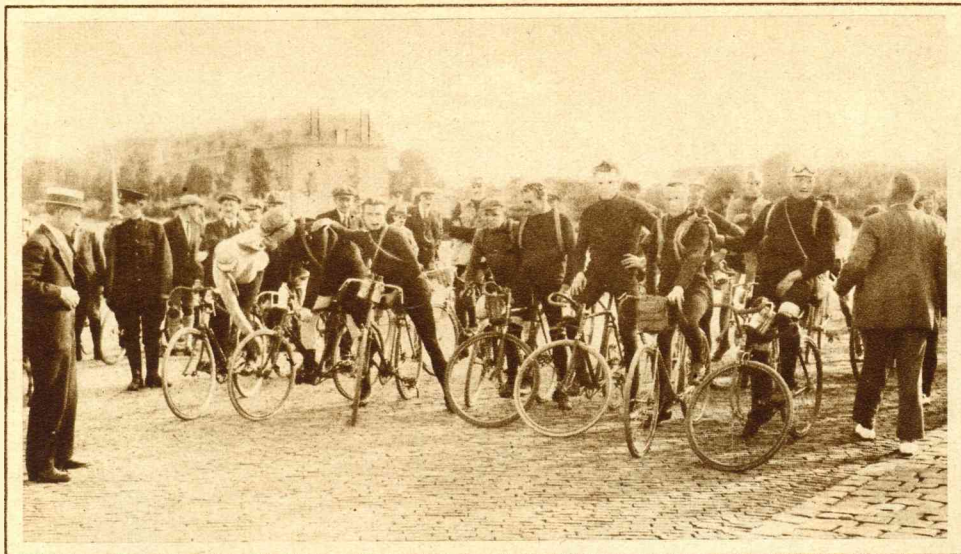
Een kijkje op het hofje zelf. ➤

De typische overkapte pomp op het hofje.

* * *

Hiernaast links: Politiek zal het wel niet wezen, doch dat het de moeite waard is blijkt wel uit de gelaatsuitdrukking.

Links: De beroepsrenners, waaronder v. Nek, v. d. Wiel en Ikelaar aan de start voor het wegkampioenschap. — Rechts: De eersten in den wegwedstrijd om het Ned. kampioenschap. Van rechts naar links Klaas v. Nek, kampioen der profs, L. Buis, amateur-kampioen, v. Gompel, eerste der nieuwelingen en Sybrands eerste van de veteranen

Sport van Zondag

De Wielerkampioenschappen behooren wederom tot het verleden.

De wegwedstrijden van verleden week hebben allerwege veel belangstelling getrokken. Het weer was gunstig en de regeling liet heel weinig te wenschen over. Alleen in Zandvoort raakte één der controleurs even het hoofd kwijt.

Klaas v. Nek is er in geslaagd den titel voor profs te bemachtigen. Geheel regelmatig is dit niet geschied. Aan den finish werd van Nek, die eigenlijk achter den Rotterdammer v. d. Wiel aankwam, door dezen gehinderd en aangezien de protest-commissie nog den eigen avond het protest van den Amsterdammer toewees schijnen de termen van Klaas wel zeer gegrond te zijn geweest.

Voor v. d. Wiel was het een leelijke tegenvaller. Van Nek heeft zijn bekende tactiek, om het wiel van één der leiders te houden, tot bijna aan den finish in toepassing gebracht. Er zijn mensen die een dergelijke wijze van rijden eenigszins met de sportiviteit in strijd achten.

We zullen er ons niet in verdiepen. Niemand kan het eigenlijk een professional al te kwalijk nemen dat hem aan het resultaat wat meer gelegen is dan aan de sportiviteit.

De bladen hebben bijna uitsluitend aandacht geschonken aan den strijd der profs. Wij willen in het bijzonder nog even wijzen op de schitterende prestatie van den amateur Buys uit Halfweg, die het parcours aflegde in 5 uur 45 min. en 1 sec., terwijl de tijd van v. Nek en v. d. Wiel bijna 13 minuten meer bedroeg.

Hieruit blijkt weer eens dat onze amateur-wielersport er mag wezen. Ook pleit het niet erg voor het rijden der heeren professionals!!

In het Stadion zijn Zondag verreden de sprint- en lange afstandskampioenschappen voor amateurs en de finale van den 100 K.M. wedstrijd achter groote motoren, waarmede de Nederlandsche kampioenschappen tevens werden beëindigd.

De 30 K.M. rit was bijzonder interessant en leverde b.v. heel wat meer strijd dan de races achter de ronkende machines.

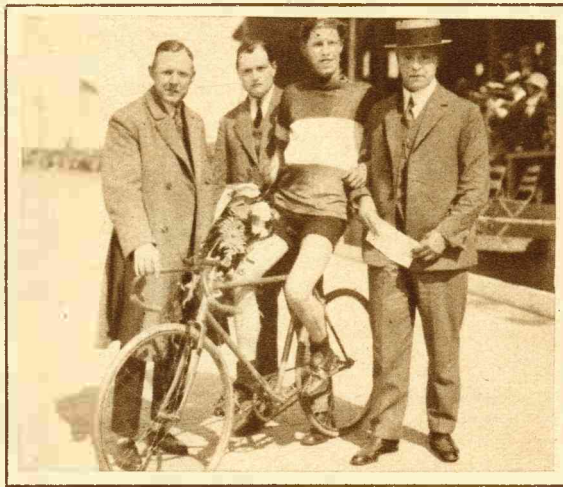
De Amsterdammer v. d. Wulp bleek de sterkste in de sprint welke tenslotte de beslissing moest

De amateur sprintkampioen B. Leene in zijn kampioenstrui. Links Mazairac.

Joh. Schlebaum, de big fighter, die uitstekend reed achter den motor en zich eerste plaatste in den 100 K.M. rit.

Van der Wulp, de winnaar van den 30 K.M. rit in de nationale trui. Links van Van der Wulp Jansen (2e Voorz. N.W.B.) Rechts: E. Fokkinga, de secretaris-penningmeester.

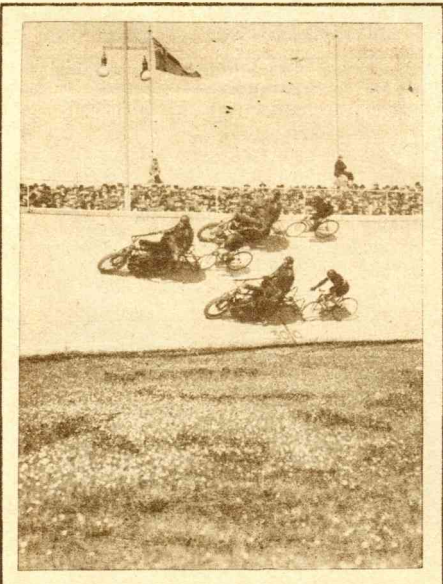
brengen en ging als eerste over de streep.

Een jongere editie der Leene's legde beslag op den titel van amateur-sprintkampioen. De Haagsche wielrijdende familie Leene boekt ditmaal al bijzonder fraaie successen. Mazairac, die straks toch inderdaad prof schijnt te worden, moest er in de beslissing aan gelooven.

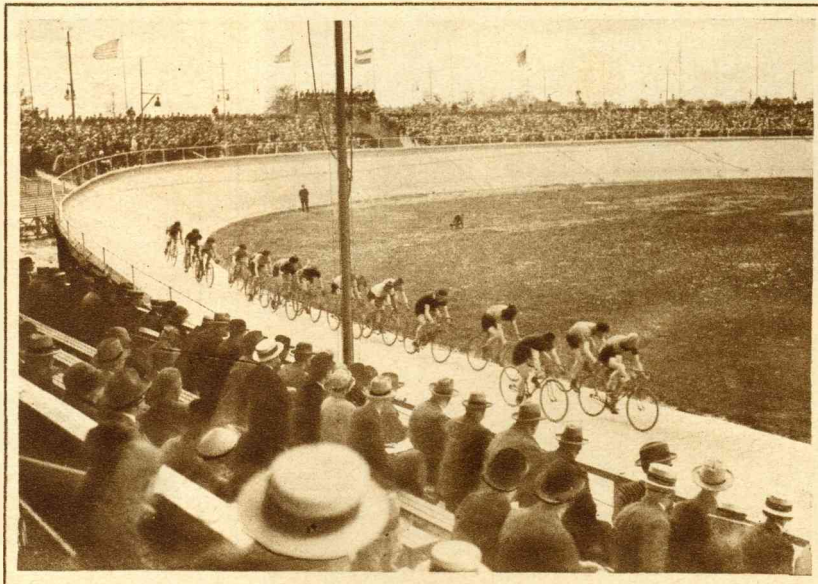
Waardig was het slot — de 100 K.M. race — niet bepaald. Dickentmann, die verleden week inderdaad verdienstelijk reed, presteerde nu zoo goed als niets en waar verder Snoek na een flinke 100 ronden, om voor het publiek niet opgehelderde reden, van rijwiel ging verwisselen, was ook hij, die favoriet was, ineens uit den strijd. Schlebaum en Blekemolen hebben het daarna met hun beiden uitgevochten. Schlebaum had den kop en hield dien. Blekemolen zat hem weliswaar dicht op de hiel, doch daar bleef het ook bij. Een serieuze aanval werd afgeslagen maar verder gebeurde er niet veel bijzonders.

Schlebaum heeft keurig gereden. Hij won niet alleen den rit doch bracht bovendien nog diverse baanrecords op zijn naam.

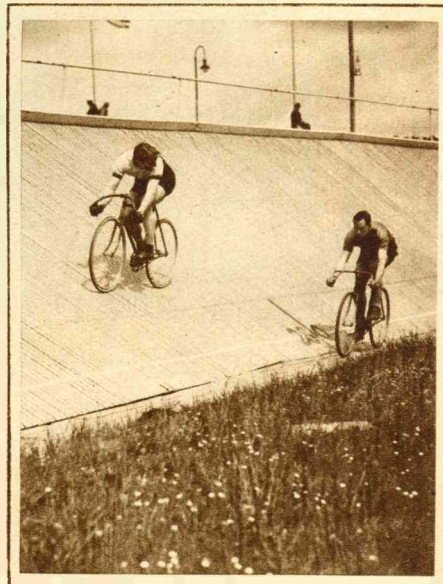
De Nederlandsche kampioenen zijn bekend. Wij zijn zeer benieuwd naar hun prestaties op de Wereldkampioenschappen, straks in Milaan.

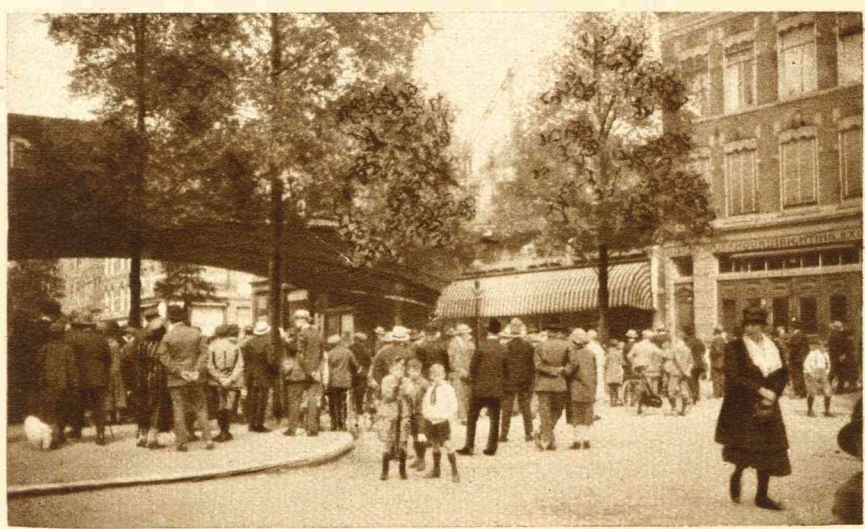
Een bijzonder aardig moment uit den strijd achter den motor. Drie renners in de bocht. Van boven naar beneden: Schlebaum, Dickentman en Snoek.

Een aardig overzicht van de renners die deelnamen aan den 30 K.M. rit.

De eindstrijd om het amateur-sprintkampioenschap B. Leene boven en Mazairac beneden.

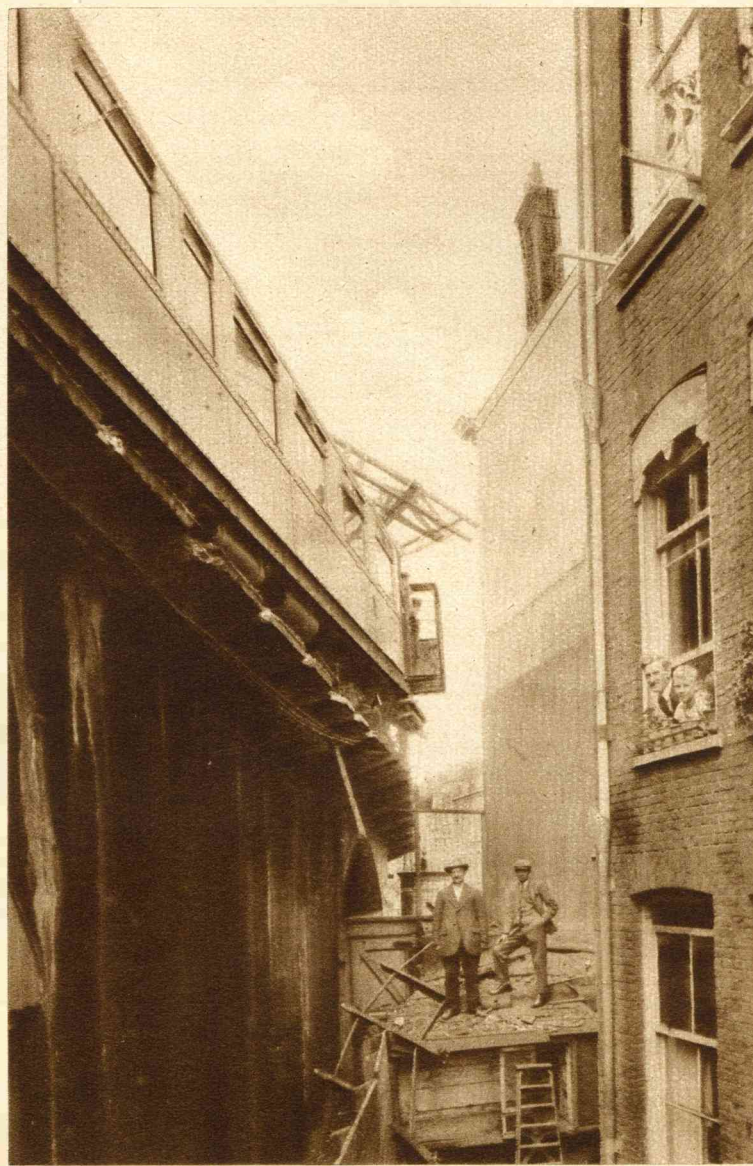
Den geheelen dag stonden honderden menschen te kijken naar den ontspoorde trein.

De ontsporing van den Electriscen trein te Rotterdam.

Zondagmiddag heeft te Rotterdam een spoorwegongeluk plaats gehad, dat gelukkig geen persoonlike ongelukken heeft veroorzaakt, maar dat toch van zeer ernstigen aard was en alleen door een toevallige omstandigheid is een zeer groote ramp voorkomen.

De electriche trein, die om half twee 's middags van het station Hofplein vertrekt, is, even buiten het station, dicht bij de Zomerhofstraat, dus nog in de stad en op het viaduct, ontspoord. Toen de uit vijf wagens bestaande trein over den eersten wissel ging, zijn de achterste truc van den tweeden en de voorste truc van den derden wagen uit de rails geloopen. In beide wagens (tweede klasse rijtuigen) bevonden zich vrij veel passagiers. Kort geleden is het tot nog toe gebruikte gelijkstroom-systeem vervangen door het wisselstroom-systeem, waardoor de treinen, onmiddellijk na het verlaten van het station reeds vrij groote snelheid hebben. Daardoor liepen dan ook de wagens met veel vaart uit de rails en zouden zeker van het smalle viaduct naar beneden gestort zijn, wanneer ze niet, gelukkig, tegen een der palen van de electriche geleiding waren terecht gekomen.

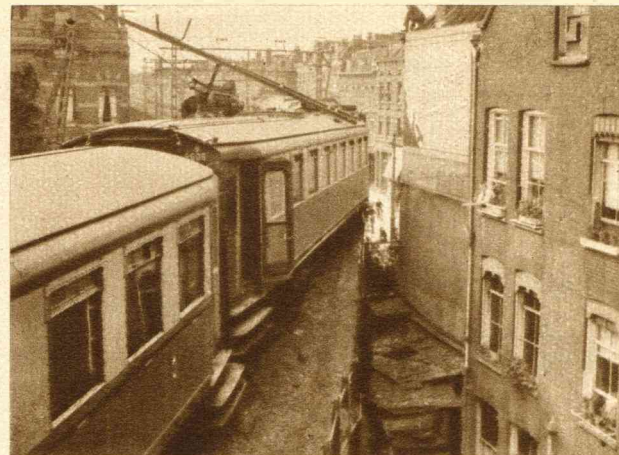
Deze mast werd weliswaar omver gereden en viel bovenop een der derde klasse wagens, maar ze heeft toch de vaart gebroken en den trein nog juist op het uiterste randje van de viaduct tot stilstand gebracht. Een seinhuishwachter had de tegenwoordigheid van geest, onmiddellijk langs den trein te loopen en den passagiers toe te roepen dat ze in de wagens moesten blijven, wat met het oog op de neerhangende electriche draden een uitstekende veiligheidsmaatregel was en bovendien nog dit voordeel had, dat het de menschen eenigszins geruststelde; als ze konden blijven zitten, was het gevaar dus blijkbaar niet zoo groot, dachten ze. Heel ordelijk en zonder paniek zijn allen even later uitgestapt en naar het station teruggelopen. De treinenloop was den verderen dag danig in de war. Eigenaardig is, dat kort geleden bij Leidschendam, ook op een wissel, een dergelijk ongeluk plaats had, waarbij ook de achterste twee van den tweeden en de voorste van den derden wagen uit de rails liepen, precies zooals dat hier gebeurde.

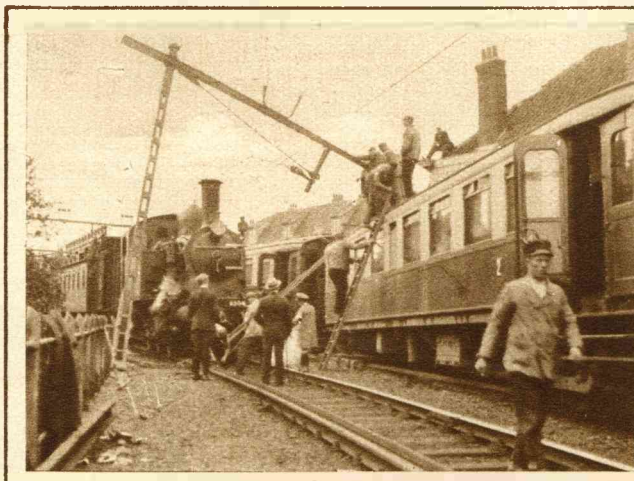
Een der waggons aan den rand van de spoorbaan vlak bij de Van der Duinstraat. Men ziet duidelijk de hachelijke positie waarin de inwoners der huizen, evenals de reizigers verkeerd hebben. Beneden bij de twee mannen ligt een stuk van de ijzeren leuning van de spoorbaan daar ter plaatse, terwijl een der stalen masten waartegen de eene waggon aanbotsste, afgeknapt is en boven op een anderen waggon viel.

DE OPRUIMINGSWERKEN. — Natuurlijk werd het gebeurde door het publiek druk besproken en becommentarieerd.

Deze foto, genomen van het seinhuis, doet duidelijk uitkomen, hoe de geleidingspaal op den 3de klasse wagen terecht kwam.

Reeds zeer kort na het ongeluk waren de opruimingswerkzaamheden in vollen gang. Eerst 's-avonds om 8 uur echter kon het verkeer worden hervat, doch nog slechts over enkel spoor. Bovenstaande foto werd genomen van de lijn. Links de hulplocomotief.

De Vrouw en Haar Rijk

De Huiskleding voor mama en haar kleinen

JONGE MEVROUWTJES.

Als ik 's middags in het Centrum-stad wandel, wat ik minstens eenmaal per week moet doen om op de hoogte te blijven van het nieuws dat er alzo te koop is, (waarop ik dan weer mijn lezeressen tracteeren kan) — als ik dan langzaam wandelende, étalages bekijkende en magazijnen binnen-stappend (waar ik toegang heb gekregen om naar hartelust alle nieuwe snuffjes te beschouwen) dan zie ik wat, dan hoor ik wat. Ach — en 't is niet alles even mooi en goed wat ik te zien en te hooren krijg.

Ik wil nu eens geen mode-beschrijving geven — alleen maar een stukje waarheid vertellen, die een bitteren bijmaak heeft. Die waarheid heb ik onwillig moeten aannemen — de binnenstad is er des middags op de promenade-uren een onmeêdoogenloze aanklager van. De mama'tjes, de charmante jonge vrouwtjes die winkels-kijken, met vlugge stapjes hiër-heen, daar-heen dribbelen, wat koopen en ten slotte vermoeid en soms verveeld naar een chique tearoom gaan om wat uit te rusten en zich te tracteeren op 'n thé-complet.

Wat steekt daar in? Waar wil ik eigenlijk heen met dit verhaal?

'k Bedoel dit: die jonge, elegante mevrouwtjes, met hun meisjesfiguurtjes en hun rozige, pittige snuitjes, hebben die wel een hart? Laten ze niet het liefste en het aardigste thuis, aan de zorgen van een dienstmeisje of een kinderjuf overgelaten?

Ach, noem het toch niet over-dreven: het is de waarheid, dat niemand anders dan de moeder het kindje, dat zich bezeert, kan troosten. Uw kleintje kan vallen, zich de vingertjes klemmen en de moeder moet die pijn wegkussen! De jonge mama'tjes zijn wel zeer elegant, maar..... ze maken het zich te gemakkelijk. Ze willen zich voor „baby” geen kleine offers meer getroosten. Hun plezier is veelal buitenshuis. Voor een enkelen keer kan het best gebeuren dat het beter is dat het kleintje thuis blijft, mama dus alleen uit-

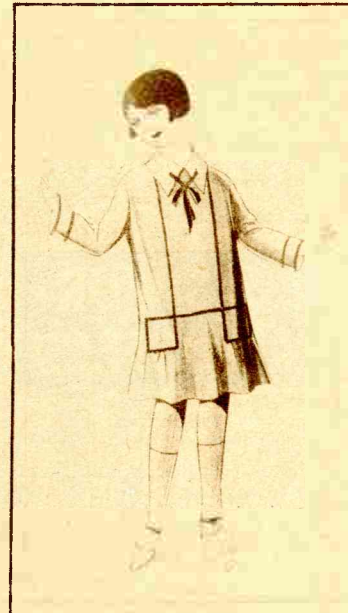
1. Speeljurk van rose katoenen mousseline met kers-roode biesjes op den kraag, de mouwtjes en langs de zakjes, waaronder de ruimte gefronst is. Ben. 1 m. 50, 0.80 br. — 2. Een bekoorlijke kleding voor het verrichten van huishoudelijk werk. De ruimte van dit over een ceintuur bloezende model is onder den zak gefronst, die aan het benedeneind der overslaande sluiting geplaatst is. Randgarneering en manchetten van effen satinet. Ben. 3 m. 50, 0.80 br. gewerkt satinet. — 3. Dameschort van gebloemd satinet met ceintuur en randgarneering van effen in harmonieerende kleur. Het gefronste rokdeel sluit onder de ceintuur bij de aan elkaar gelijke voor- en rugstukken aan. Opgezette zakken. Ben. 2 m. 50, 0.80 br. — 5. Mouwschort van gefigureerd zefir, op het rugmidden sluitend en van voren met dubbele plooiën

5. Eenvoudige japon van bedrukt wollen mousseline, recht model, bloesend over een gestrikt ceintuurtje van lichtkleurig zijden linnen. Hiervan is ook de halsrand, die zich van boven tot onder langs de overslaande sluiting voortzet. Ben.: 3 m. 50, 0.80 br. — 6. Kinderjurk van pastellblauw serge, gegarneerd met donkerrood fluweelint. Dit teekent op den voorkant een middenpand af en breidt zich uit in vierhoeken, waaronder de benedenruimte der jurk gefronst is; het vormt een door den kraag geleid dasje en versiert de mouwen. Ben.: voor 4-6 jaar: 1 m. 50, 1 m. br.

aan een hoekig plat stuk komend. De vierkante halsuitsnijing en de zakken zijn gegarneerd met een rand van gekleurd effen satinet. Het model bloest een weinig over een gestrikte ceintuur. Ben. 3 m. 50, 0.80 br.

dwijning van het huishwerk een huiselijke en maatschappelijke ramp. De leeraren zullen hoe langer hoe meer van de doceerschool een doe-school moeten maken.

Want inderdaad, er moet voor elk mensch, ook voor het kind, een stuk tijd voor vrijen arbeid overblijven.

STAMPPOT VAN RAAPSTELLEN.

Plm. 10 bosjes raapstelen (hangt af van de grootte der bosjes), 1 K. G. aardappelen, 100 gr. rijst, 1 d. L. melk, 80 gr. boter of margarine.

Bereiding: De raapstelen in kleine stukjes snijden, goed wasschen en met een weinig water en zout laten koken tot ze wat geslonken zijn. (De tijd van voorkoken hangt af van het meer of minder malsche der raapstelen.) Daarna de aardappelen onderin en de rijst bovenop leggen, zoo noodig nog iets water toevoegen en alles goed gaar laten worden. Dan door elkaar stampen en stoven met boter en melk.

AARDAPPELBOLLEN.

500 gram gekookte koude aardappelen, 250 gram tarwebloem, 1 ei, 2 theelepels zout.

Bereiding: Wrijf de aardappelen fijn, voeg er het zout, de bloem en het ei bij en werk alles goed door elkaar tot een samenhangend stevig deeg.

Vorm daarvan langwerpige rolletjes (b.v. 1 vinger lang en 3 vingers dik) leg ze in flink kokend water met zout en neem ze, zodra ze gaan drijven, met een schuimspaan uit de pan.

ANDIJVIESLA.

Men wascht de bossen goed uit, ontdoet ze van de groene blaadjes en snijdt ze in fijne reepjes, dan nog een paar malen wasschen, ze uitknijpen en in den slabak doen. Nu zout, peper, azijn, olie en iets suiker, dan alles goed dooreen roeren.

Gewoonlijk wordt er bij sla te veel azijn en te weinig olie op gedaan.

gaat, maar ik ken helaas zooveel jonge moedertjes, die al te gaarne de geheele verzorging van haar kleintjes aan anderen overlaten. Neem het kleintje eens een keertje mee. Tracteer het op een roomtaartje. Ge zult ontdekken dat het stralende kindergezichtje meer voldoening geeft, dan wanneer ge van Uw zoogenaamde „vrijheid” geniet. Een „echte” moeder geniet, als haar kindje plezier heeft! ANGELE.

HUISWERK DER SCHOOLKINDEREN.

Prof. R. Casimir schrijft in de „Tel.” over het huiswerk der schoolkinderen o.a.:

Door het vele lezen over het huiswerk en het zware onderwijs, dat ook tot de jeugd doordringt, komt de suggestie, dat zij het werkelijk zwaar heeft en dan heeft zij 't ook zwaar. De minste klachten over veel werk komen van de kweekscholen voor onderwijzers en daar zijn de leerplannen gewoonlijk bezetter en is het huiswerk meer. Wanneer wij een foutieven aandrang uitoefenen op de scholen, is het gevolg dat deze in hun greep op het kind verslappen en dragen wij bij om het algemeen gebrek van futloosheid, waar-

over men nu klaagt, te vermeerderen.

De ouders kunnen in dit opzicht zeer veel doen door een regelmatig leven in het huisgezin te bevorderen, toe te zien, dat op tijd met het werk begonnen wordt, dat de hulpmiddelen (atlassen, lineaal, vloeie, enz.) aanwezig zijn bij het begin van het werk, door het kind te helpen met behulp van de agenda het huiswerk doelmatig te verdeelen en verder liefhebberijen en uitgaan niet te verbieden, maar te regelen. Verder is het van belang, dat de ouders de kinderen niet boven hun kracht opdrijven: stuur dus uw kind niet naar de H.B.S. voor het werkelijk rijp ervoor is en als het noodig heeft een klas te doubleeren, tracht dan niet met kunst en vliegwerk en zwaren druk dit te voorkomen. Maar wilt gij het een en ander, wijdt dan niet aan de school dat uw kind onder zoo zwaren druk gebukt gaat.

Dit is de beste raad en troost, dien men aan ouders in deze omstandigheden kan geven. Principieel echter acht ik het tegenwoordige systeem van huiswerk niet juist: het huisgezin draagt aan de school het onderwijs op en nu komt de school weer en draagt weer een deel van haar taak aan het gezin over. Er moeten drie dingen

gebeuren in ons onderwijs:

1. Le moeten er zoodanige schoolvormen gevonden worden, dat een gemiddelde leerling, die behoorlijk kan afloopen en het toelatingsonderzoek (paedagogisch en psychologisch) moet zekere waarborgen scheppen, dat het kind komt op een school waarvoor het geschikt is.

2. In die school moeten kernvakken zijn, die onmisbaar zijn en daarnaast ook 'n kleine groep van andere vakken. Met onze onderwijsorganisaties zijn wij in dat opzicht op den goeden weg.

3. Er moeten zoodanige leer-methoden uitgevonden worden, dat het huiswerk zelf op den achtergrond komt en het werken in de school hoe langer hoe meer op den voorgrond.

Er zal altijd een minimum van arbeid blijven, dat het kind individueel moet verrichten: of dit thuis gebeurt dan wel in een schoolgebouw is een zaak van regeling. Zeker is het ook, dat er iets moet omgezet worden, in de geesten zoowel der ouders als der leeraren.

De eersten moeten leeren om leiding te geven aan den vrijen arbeid van het kind. Kunnen zij dat nog niet, dan wordt de ver-

ONZE SPECIALITEIT:

POLKA KNIPPEN
ONDULEEREN
en KAPPEN f1.50

MAISON
BOLTEN

KALVERSTR. 177, 1e étage
tegenover den Heiligenweg

Doelmatige Publicatie

van uw zakennieuws

is van groot belang

voor uw onderneming.

STOOMWASSCHERIJ „NEERLANDIA”

3de Hugo de Grootstraat 17 - Tel. 33908

25 cent per K.G. - 25 cent per K.G.

HELDER en CONCURREEREND

Voor Hotels en Café's Speciale Tarieven.

Dames, wilt U van een ouden hoed nog iets moois laten maken? Gaat dan naar de

Dameshoedenfabriek

Fa. J. G. van Driel Jr.

Prinsengracht 447 - A'dam - Tel. 35447.

Geopend van 9-6 uur, 's Zaterdags tot 1 uur.

Wie 't laatst lacht, lacht 't best

ECHTE MELK.

Een troepje vakantiekinderen uit de groote stad, waren door een boer getraceerd op een glas verse melk en hij wees hun de koe die deze melk geleverd had. Of het smaakte?

"Nou en of!"
En een der kleine verzuchtte:
"Hé, ik wou, dat onze melkboer ook een koe had!"

Vraag! SPOOR'S MOSTERD

KINDEREN.

"Mijn vader is groter dan jouw vader!"
"Nietes! Mijn vader is zóó groot, dat hij op 'n stoel moet staan om zijn boord om te doen."

ONMOGELIJK.

"We moeten mevrouw Mulder een paraplu leenen. Anders is ze kletsnat eer ze thuis komt."
"Dat kunnen we onmogelijk. De eenige paraplu, die we in huis hebben is, die ik eens van haar man geleend heb. En zijn naam staat er nogal op!"

HET GOEDE MIDDEL.

"Weet je geen middel tegen snurken? Ik snurk zóó verschrikkelijk hard, dat ik er zelf wakker van word."
"O, dan zou ik je aanraden, in een andere kamer te gaan slapen."

SLECHT NIEUWS.

Hendriks' eerste zoon was geboren en zijn vele vrienden haastten zich om hem te gaan gelukwenschen. Onderweg naar huis ontmoette een dier vrienden nog een anderen, die zich ook naar het huis van den jonggeborene spoedde.

"Waar ga je naar toe?"
"Naar Hendriks. Ik moet hem nog feliciteeren."
"Dan kom je te laat, man!"
"Hoezoo? Het kind is toch niet dood?"
"Nee — maar de flesch is leeg."

GESPREK.

"Raad eens wie ik vanmorgen heb gezien?"
"Nou, hoe kan ik dat raden? Wie was 't?"
"Jaap Sanders uit Tilburg."
"Waar heb je hem gezien?"
"In de Hoogstraat. Hij stond voor 'n winkel te kijken. Ik was zoo blij, toen ik hem zag en ik gaf hem een klap op z'n schouder en toen keek hij om — en 't was Jaap heelemaal niet."

BEHALVE...

Hij ontmoette zijn vriend voor de eerste maal sedert diens huwelijk en wenschte hem nu nog geluk daarmee.

"Ik heb gehoord, dat je zoo'n buitengewoon ontwikkelde vrouw hebt."
"O ja. M'n vrouw is thuis in litteratuur, in muziek, in schilderkunst — enfin, je kan wel haast zeggen, dat ze overal thuis is, behalve..."
"Behalve?"
"Behalve thuis."

LETTERLIJK.

"Zeg eens Mientje, wat betekent dat papier in m'n soep?"
"O meneer, mevrouw heeft me gezegd, dat ik het heele pakje margarine erin moest doen."

NET GOED.

De eigenaar van de groote boerderij had z'n werkvolk een vaatje bier gezonden naar 't veld waarop zij werkten.

"En was het bier goed?" informeerde hij later bij een ouden arbeider.
"Net goed," was 't antwoord.
"Net goed? Wat bedoel je daarmee?"
"Nou baas, als het 'n beetje beter was geweest, had u 't ons niet gegeven en als 't een beetje slechter was geweest, hadden we het niet kunnen drinken. Dus was 't net goed."

AFGESLETEN.

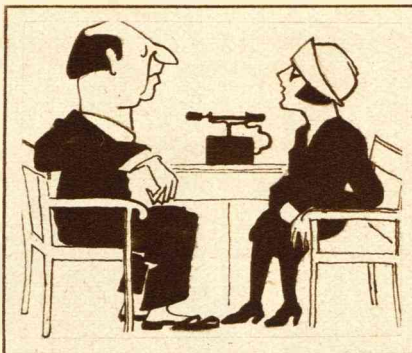
Het huis was geschilderd en de vrouw des huizes vroeg den schilder of hij nu ook nog de verf op de vensterruiten verwijderen kon.

Dat kon de schilder, als hij een geldstuk kreeg om de verf van de ruiten af te krabben en daar de dame geen kwartje had, gaf zij hem een gulden. Maar toen het karweijs was opgeknap, bracht hij haar een kwartje terug.

"Ik heb je toch een gulden gegeven?"
"Jawel mevrouw, maar die is zoo afgesleten, door 't schuren, ziet u."

VERLIES.

"Heb je gehoord, dat juffrouw Nobel haar goeden naam kwijt is?"
"Wat zeg je? 't Is toch niet waar? Wat is er dan gebeurd?"
"Ze is getrouwd met Jansen."

"Hoe vindt u mijn gedichten, mijnheer?"
"Ik heb u bewonderd!"
"Maar dat is te veel eer, mijnheer!"
"Ik heb u bewonderd omdat u blijkbaar zooveel gelezen hebt."

WAARDEEREND.

De schilder leidde zijn vriend door zijn atelier en noemde hem de prijzen die hij voor zijn verschillende schilderijen hoop- te te ontvangen.

"Het ongeluk is," zei hij, "dat er op de tien menschen nauwelijks één is, die een goed schilderij weet te onderscheiden van een slecht."

"Noem je dat een ongeluk?" verbaasde de vriend zich. "Dat is toch zeker een geluk voor je."

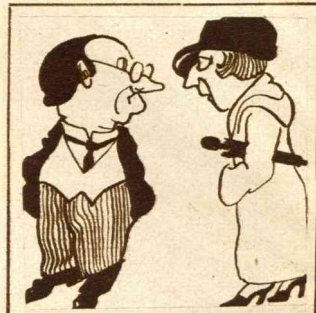
LEERGIERIG.

"Dit is nu een tabaksplant in vollen bloei."

"O, wat interessant! En hoe lang duurt 't nou eer de sigaren rijp zijn?"

VOORDEELIG.

"Vind je het voordeliger, als je zelf kookt?"
"O beslist. M'n man eet dan niet half zooveel als anders."

"Wat heeft die uitgever voor uw gedichtenbundel gegeven?"
"N Riks!"
"Nee... maar dat is een beleediging! En wat hebt u hem daarop geantwoord?"
"Ik heb de beleediging netjes in m'n zak gestoken."

VERONTWAARDIGING.

Mevrouw Rijk geworden gaf een musicale soiree en werd ongeduldig toen de muziek nog niet begon te spelen.
"Waarom spelen die menschen niet?" vroeg ze den dirigent.
"Ze stemmen eerst hun instrumenten," zei de man.
"Nou, dat is ook wat moois. Ik heb u alacht dagen geleden besteld. Dat hadden ze wel in hun eigen tijd kunnen doen!"

TWEE HELFTEN.

"Mijn halfzuster is verloofd met den halfbroeder van mijn vrouw."

"En wanneer zullen ze één worden?"

AANMOEDIGEND.

"Denkt u, dat ik nu m'n stem al eens voor 't publiek kon laten hooren?" vroeg de jonge man, die zangleessen nam.
"Zeker," zei z'n ontevreden zangleeraar. "U zou hoera kunnen roepen, als de koningin in de stad komt."

DE MUREN.

De juffrouw had verteld van Mozes en van het beloofde land, dat overvloedig van melk en honig. Ze vroeg toen aan een klein meisje, waarom de steden in het beloofde land omgeven waren van hooge muren.
"Dat de melk en de honing niet weg zou loopen, juffrouw."

DUIDELIJK.

Een vliegmaschine was verdraaid en daalde zoo laag mogelijk om aan een op het veld werkenden boer te vragen:
"Kunt u mij ook zeggen waar ik ben?"
"Nou, die is goed!" zei de boer. "Mot ik je dat zeggen? In een vliegmasjien ben je!"

NIET DE BEDOELING.

"Mijn dochter kan nooit de uwe worden."
"Dat weet ik wel, meneer. Ik vraag haar ook niet tot dochter, maar tot vrouw."

ONVOORDEELIG.

"Waarom heb je geen advocaat?"
"Toen hij hoorde, dat ik 't geld niet gestolen had, wou hij me niet verdedigen."

MISVERSTAND.

"Peter," zei de dominee ernstig, "hoorde je niet, dat ik je riep gisteren, toen je de herberg binnenging."
"Ja dominee, ik hoorde u wel," bekende Peter eertijik, "maar ik had toch maar voor één borrel bij me."

GEEN REDEN!

Ze hadden een nieuwen dominee gekregen en bespraken zijn eerste preek.
"Ik vind 't jammer," zei de een, "dat hij zoo door z'n neus spreekt!"
"En waarom eigenlijk?" zei de ander. "Z'n mond is toch, warempel, groot genoeg!"

VOL!

Zij had haar eerste concert gegeven en was zeer tevreden over haar eigen prestatie.
"M'n stem vulde de heele zaal!" zei ze triomfantelijk.
"Ja, de menschen gingen er al uit om plaats te maken, zag ik."

VEEG TEEKEN.

De tante, die bij de familie logeerde, interesseerde zich voor een der heeren, die op bezoek gekomen waren.

"Wat doet hij eigenlijk?"

"Hij is half advocaat en half schilder."

"Maar wat is z'n echte beroep dan?"
"Nou, de advocaten zeggen, dat hij 'n schilder is en de schilders zeggen, dat hij 'n advocaat is."

GEBREK AAN STOF.

Ze waren pas met elkander in aanraking gekomen en wisten elkaar niets meer te vertellen, toen het weer was afgehandeld.
"Bent u getrouwd?" vroeg toen de een.

"Nee."
"Dat is jammer. Ik wilde u juist vragen, hoe uw vrouw 't maakte."

BUREN.

"Het spijt me, buurvrouw, dat een van m'n kippen in je tuin gewroet heeft."
"O, dat hindert niet, m'n hond heeft de kip opgegeten."
"Dat is dan in orde. Ik heb je hond net afgemaakt."

"THE MARMET"

De „Lichtste Wagen” der Wereld.

Alléén verkrijgbaar bij:
P. F. L. DE RIDDER
alléén **HARTENSTRAAT**
Amsterdam

OPRUIMING:

Kinderwagens vanaf f 25.—
Vouww. m. kap „ „ 20.—

GERUST- STELLING.

"Ik hoop Dora, dat je een poosje bij ons zult blijven," zei mevrouw tegen de nieuwe dienstbode. "Ik ben nogal gauw tevreden."
"Ja mevrouw," zei de gedienschte goetig, "dat begreep ik dadelijk al, toen ik mijnheer zag."

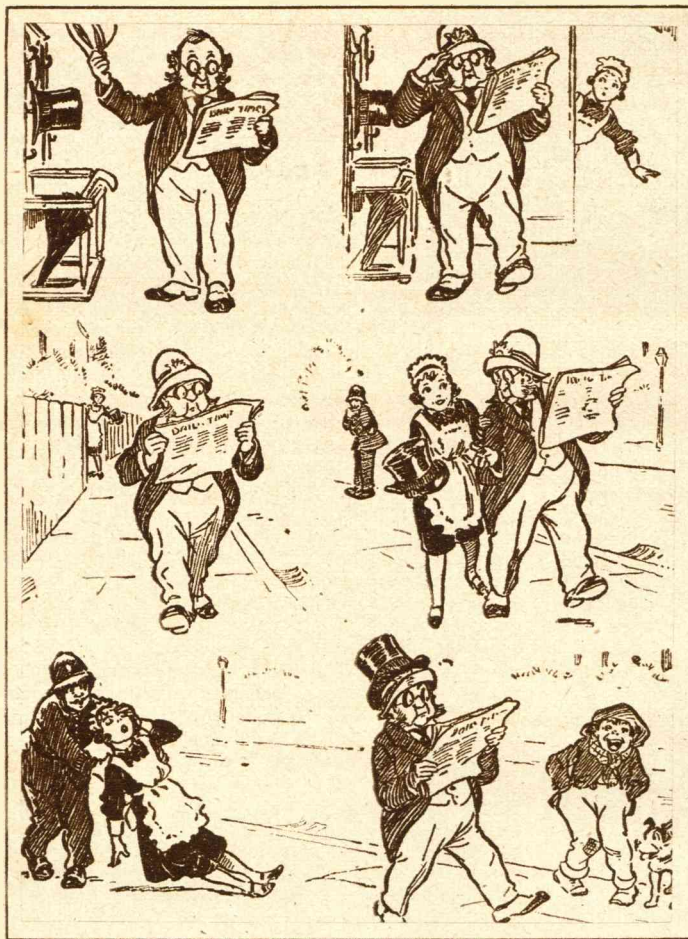
BEKEND.

"Ken je de dame, die naast je woont? — Spreek je haar wel eens?"
"Nou, ik ken haar veel te goed om een woord met haar te spreken."

DE REDEN.

"En waaraan denkt u nu wel, dat u uw hoogen leeftijd te danken hebt?" vroeg de reporter aan den honderdjarige.

"Wel man, snap je dat niet?" lachte het oudje. "Dat komt omdat 't al zoo lang geleden is, dat ik geboren werd."

VERSTROOIDHEID.

(Gaiety.)

Alambeien

Anusol

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar het sedert 25 jaar onovertroffen preparaat Suppositoria der Firma Goedecke & Co. In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af. Gen. vertegenw. voor Ned., Oskar Koch, A'dam, Adm. de Ruijterweg 196, Tel. 24196.

JANTJE CONTRARIE.

"Kom hier, Jan en zet je hoed op als je daar in de zon speelt! Je bent altijd in de contramine! Als je geen hoed had, zou je hem den heelen dag ophebben!"

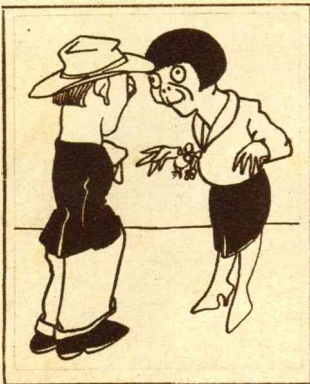
LAAT BEGONEN.

"Je zuster is niet betrouwbaar, hoor. Ze zegt dat ze twintig jaar is en ze is zesentwintig."
"Ja maar ze heeft ook pas leeren tellen, toen ze zes jaar was."

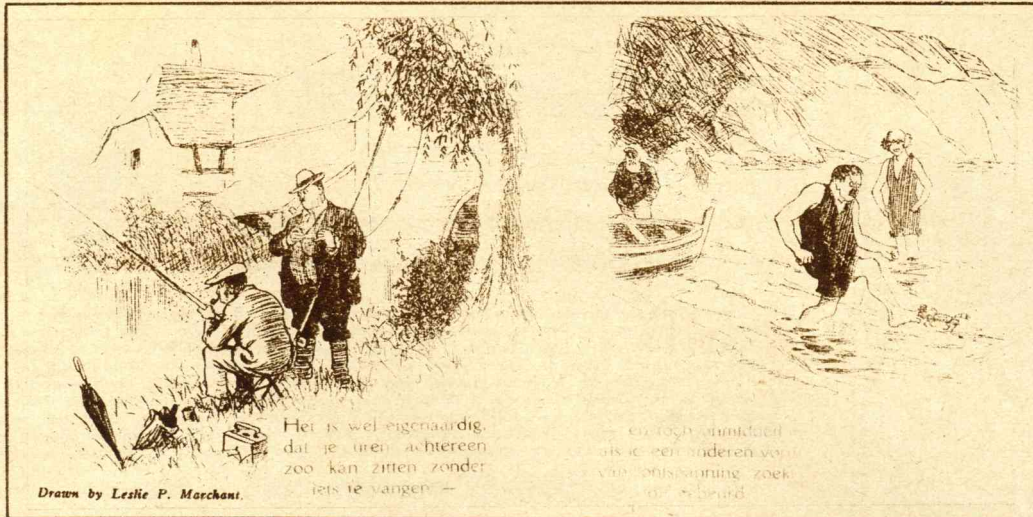
VAANDELS Foto's franco VLAGGEN

C. M. VAN DIEMEN
DORDRECHT

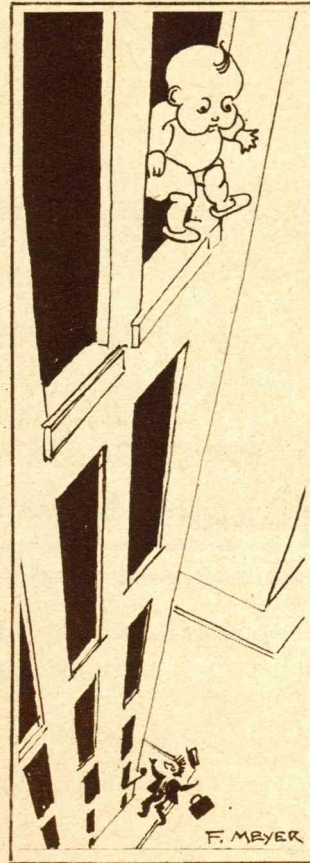
MEDAILLES - INSIGNES - BEKERS - KRANSEN

Vereerster: „En bent u al eens in Zuid-
erland geweest?”
Tooneelspeler: „Nee... als die lui mij
zien willen moeten ze maar hier kom-
men!”

Drawn by Leslie P. Marchant.

„Pappie... vang dan!”

MEUBELEN

vindt U in
GOEDKOOPE
prijzen bij

A. L. BUEHRE
OVERTOOM 260

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

zult bijna nooit iemand aanzien zonder hem dood te wenschen.
„O neen, gij vergist u,” was het antwoord. „Ik ken eenige
mensen, die ik zeer gaarne levend zou willen begraven.”

GEMAKKELIJK.

„Me dunkt, dat beeldhouwen toch wel erg moeilijk is, niet?”
vroeg de dame, die bij den beroemden beeldhouwer op be-
zoek was.

„Wel nee,” zei de beeldhouwer. „Je neemt eenvoudig een
blok marmer en 'n beitel en je kapt alles weg wat er niet aan
hoort.”

VRIENDINNEN.

Ze was uit wandelen met haar hond en ontmoette een
vriendin, die, tot haar groote ergernis, een prachtige nieuwen
bontmantel aan had. De hond kwam dadelijk op de bekende
dame toe en sprong vriendschappelijk om haar heen.

„O,” lachte toen liefjes de vrouw van den hond, „je moet
het hem niet kwalijk nemen, kind, dat hij zoo om je heen
springt. Hij is dol op konijnen!”

LANGS EEN OMWEG.

Theodorus: „De inkt van pa is niet duur, wel moe?”

Moeder: „Ik geloof het niet, mijn jongen.”

Theodorus: „Daar ben ik blij om.”

Moeder: „Hoe dat zoo?”

Theodorus: „Ik heb den inkt bij ongeluk over het tapijt
gegooid.”

SCHRALE TROOST.

Een goedhartig ge-
vangenbewaarder
trachtte een gevangene
in zijn droevig bestaan
te troosten met de op-
merking, dat hij gedul-
dig en tevreden moest
zijn en dat ook de treu-
rigste zaak toch nog
haar goede zijde heeft.
„Jawel,” was het we-
derwoord, „maar degoe-
de zijde van een ge-
vangenis is aan den
buitenkant.”

MISLUKTE GEESTIGHEID.

„Gij hebt toch een
griezelig beroep, mijn-
heer G.,” sprak iemand,
die geestig wilde zijn,
tot den directeur van
een begrafenisondern-
eming. „Mij dunkt, gij
zult bijna nooit iemand aanzien zonder hem dood te wenschen.”

Uitslag Prijsvraag No. 11

SPREEKWOORD No. 7

is, dat bij loting onder de goede oplossers, die het
spreekwoord inzonden:

**BETER EEN VOGEL IN DE HAND DAN TIEN IN
DE LUCHT.**

de prijzen werden toegekend aan:

Een luxe schuier en blikje:

Mej. J. de Vries, Schouwtsplein 13, Heemstede.

Een jampot:

Chr. Roeck, Koekoeksplein 18, Amsterdam Noord.

Een luxe vaasje met spiegelpateau:

Mej. M. de Coe, Roeterstr. 19 hs, Amsterdam.

Een aschbakje:

H. J. Boers, Museumstr. 7a, Groningen.

EEN MOOI GETUIGSCHRIFT.

Een dienstmaagd in zekere provincie stad kreeg van haar
mevrouw het navolgend getuigschrift bij het verlaten van
haar dienst mede:

Jaantje P.... heeft een jaar — min elf maanden — bij mij
gediend, en zich gedurende dien tijd betoond:
Bekwaam in 't babbelen;
Vlijtig aan de huisdeur;
Zuinig op haar werk;
Vlug op haar stoel;
Oplettend op zich zelve;
Zindelijk des Zondags;
Dienstvaardig voor goede foaien;
Voorkomend jegens manspersonen;
Trouw aan haar vrijers
en Eerlijk zoolang alles wordt weggesloten.

DE SCHULDIGE.

„U mag u niet te veel vermoeien, en u moet meer slaap
hebben,” zei de dokter.

„Ja, dat vind ik zelf ook,” zei de patiënt. „Zoudt u dat m'n
kleinen jongen niet eens aan 't verstand kunnen brengen?”

LICHTELIJK OVERDREVEN.

„O, ik had alles ter wereld willen geven voor die prach-
tige vaas!”

„Waarom, heb je ze dan niet gekocht?”

„Gekocht? Kan je begrijpen — de man vroeg er vijf gulden
voor!”

ZOO WAS HET.

Dokter (tot een boerin, die hij op den weg ontmoet):
„Wel, Sanne, heeft het middel uw man geholpen? Is hij weer
goed ter been?”

Boerin: „Neen, dokter, hij hinkt nog.”

Dokter: „Altijd?”

Boerin: „Neen, alleen als hij loopt.”

VOOR DE RECHT- BANK.

Voorzitter: „Je hebt
dien man zoo hard ge-
slagen, dat hij aan de
gevolgen bezweken is.”
Beschuldigde: „Hij was
een halve idioot, mijn-
heer, en hij...”

Voorzitter (op stren-
gen toon): „Een idioot
is een mensch, zooals
u en ik...”

VOOR DE VEILIGHEID

Baanwachter: „Mijn-
heer! mijnheer! 't is ten
strengste verboden tus-
schen de rails te loopen.
U zoudt door 'n trein
overreden kunnen wor-
den!”

Wandelaar: „Stel je gerust, beste man; ik wandel hier
alleen om de auto's te ontwijken.”

VERGETEN.

„Is het waar, dat je hem een leugenaar hebt genoemd?”
vroeg de rechter.

„Ja, meneer de rechter.”

„En heb je hem uitgescholden voor dief?”

„Neen, dat heb ik nog vergeten.”

NIETS NIEUWS.

„Er is niets nieuws onder de zon,” werd er gezegd, maar
de dokter uit het gezelschap was het daar volstrekt niet mee
eens.

„Toch is het waar,” zei de dame, die naast hem zat.

„Maar mevrouw, denk dan eens aan de X-stralen, bijvoor-
beeld! We kunnen tegenwoordig 'n man toch heelemaal door-
zien!”

„Och dokter, dat heeft iedere verstandige vrouw toch altijd
gekund.”

VAKKENNIS.

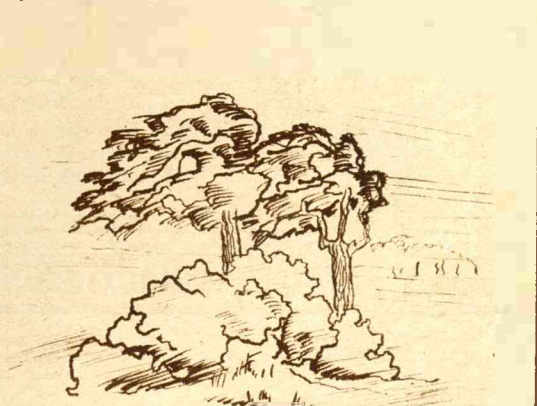
Een tuinbaas was op een schilderijtentoonstelling, waar
een groot doek, Adam en Eva in het Paradijs voorstellend,
zeer de aandacht trok. Het werd algemeen bewonderd, maar
onze tuinbaas keek er met zoo'n minachtend schouderop-
halen naar, dat een der omstanders hem vroeg, of hij het
schilderij niet mooi vond.

„Het deugt niet!” was het antwoord. „Ziet u die appel, die
Eva daar in de hand heeft? Die soort bestaat pas tien jaar!
Niks hoor!”

Prijsvraag No. 14

SPREEKWOORD No. 10

Hier volgt het tiende van onze reeks geïllustreerde
spreekwoorden.

Voor goede oplossingen loven wij de volgende prijzen
uit:

**1 tabakspot, 1 luxe bloempotje, 1 zak-
toilet, 1 doos zeep,**

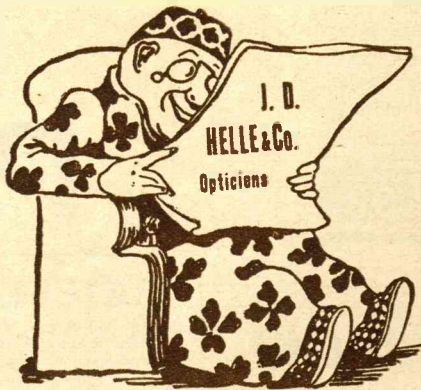
Inzenders van oplossingen worden verzocht het ge-
vonden spreekwoord op een open briefkaart te
schrijven en daaraan niets anders toe te voegen dan
naam en adres.

De briefkaarten moeten geadresseerd zijn aan den
prijsvraagredacteur van „De Stad Amsterdam”,
Keizersgracht 234, Amsterdam en ons uiterlijk Don-
derdag 8 Juli bereikt hebben.

Ah! STER-TABAK?

Roode-Ster
THEODORUS NIEMEIJER
GRONINGER

Hulde!

Voor een bril om goed te lezen.
Moet je toch maar bij **Helle** wezen.

Glas in bril, rond of ovaal f **0.50**

Id. sterk gebogen **1.00**

„Wilson” Zonnebrillen **0.50**

So-Easy in klap-étui **2.40**

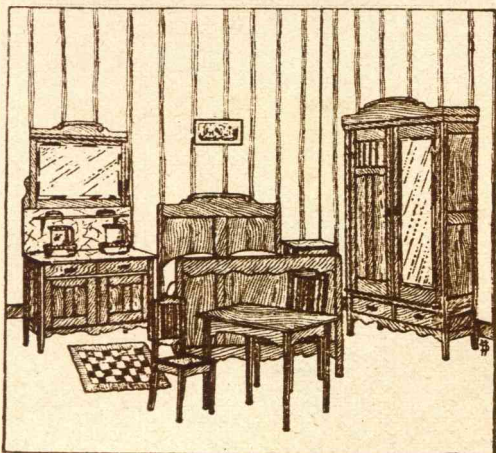
(compleet met ronde glazen)

10 JAAR GARANTIE

HELLE & Co. - AMSTERDAM

OPTICIENS T.O.G.

Kinkerstraat 189

MASSIEF EIKEN Slaapkamer-Ameublement

met marmer en kristal-spiegelglas

Dubbele Spiegelkast, als boven,
Waschkast met marmer blad, opzet en
toilet,
2-persoons Ledikant,
Nachtkast met marmer,
Tafel,
2 Stoelen,

10 JAAR GARANTIE
f 185.00

BLOM's Beddenmagazijn
Ferdinand Bolstraat 18 - AMSTERDAM

**WEES SLIM
GEBRUIK GLIM**

Door Uwe advertentie-reclame tot
„heel de wereld” spreken: dat is 't
wat U met Uwe advertentiën beoogt!
Gebruikt voor die advertentie-reclame
de dag- en weekbladen, waarvan
„Werfkracht” de advertentie-regie
heeft — dan bereikt U een zeer groot
deel van de Nederlandsche bevolking.
Eén briefkaart aan „Werfkracht”,
Mauritskade 39, Den Haag en U ont-
vangt dadelijk uitvoerige inlichtingen.

WERFKRACHT HEEFT TOOVERMACHT

Mijn „Duo-Formula” (Dubbel kuur) GENEEST BESLIST ALLE RHEUMATIEK- ZIEKTEN

Schrijf heden om 10 dagen gratis behandeling
Een zekere genezing. Baat gegarandeerd.

10 dagen Gratis Behandeling als bewijs. Dit is mijn aanbod aan alle lijdende aan Rheumatiek en andere Urinezuurziekten, zoals licht, lachias (heuplicht), Lendenrheumatiek, enz.... Wanhoop niet, omdat u misschien zoogenaamde „geneesmiddelen” geprobeerd heeft, die faalden. Wees niet misnoedig of verdrietig over uw voortdurende pijn. Schrijf heden om mijn Behandeling. Zij zal u overtuigen, dat het een gemakkelijke zaak is Urinezuur-vergiften voor eens en altijd het lichaam uit te drijven. Mijn „Duo-Formula” is een „Dubbele Genezing”. Zij heeft nog nooit gefaald. Urinezuur kan nu eenmaal haar dubbele werking niet weerstaan. Het eene deel der Formula reinigt en zuivert het bloed, terwijl het andere deel de zwellingen doet afnemen, ontstoken plekken verzacht, de folterende pijn in spier of gewricht doet ophouden en spoedig de gewone gezonde lenigheid, buigzaamheid en kracht aan de ledematen hergeeft.

Schrijf onmiddellijk - Nu

Het is wonderlijk hoe vlug en grondig mijn Behandeling alle Rheumatiekziekten overwint. U zal den dag zegenen, waarop u mijn aanbod zag. Indien u er zich slechts nu van wil bedienen. Waarom een enkelen dag, uur of minuut langer te lijden dan noodig is? Hier is de genezing. Schrijf om de 10 dagen Gratis Behandeling nu. Ik heb duizenden brieven van dankbare patiënten ter staving van mijn bewering.

Gratis behan-
deling voor
allen die
deze coupon
inzenden

Aan Mr. Arthur Richards (Room 725) 14/15 Fulwood Place, High
Holborn, London W. C. 1, Engeland.

Gelieve mij te zenden: UW GRATIS 10-DAAGSCHE BEHANDELING.

Naam:

Adres:

Porto naar Engeland: briefkaarten 10 ct., brieven 15 ct.

Mijnhardt's Laxeertabletten

werken bij
onregelmatigen
stoelgang zonder
kramp of pijn.

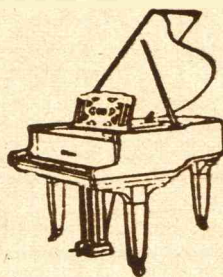
Doos
60ct
Bij Apoth.
en Drogisten.

VOORSCHOTTEN

aan Ambtenaren
en Beambten.
Geen rente, noch
kosten vooruit.

Coulante voorwaarden
CENTR. CREDIET-
EN SPAARBANK
te Amsterdam.
Keizersgracht 302-304

IN DRIE JAAR EIGENAAR
VAN EEN

Piano, Kunstspelpiano, Vleugel,
Orgel of Kunstspelorgel

door eenvoudig huren. — Alle bekende
merken worden met 10 jaar garantie door
geheel Nederland geleverd. Vraagt nieuwen
catalogus 167 en conditiën aan:

N.V. HEES & Co., Delft, Piano- en Orgelfabriek

Mooie Huid
van
Handen en Gelaat
verkrijgt men door
PUROL

kunnen Uw uiterlijk ver-
beteren, mits ze goed
verzorgd zijn.

Laat WRIGLEY'S P.K.
Uw gebit helpen schoon-
houden; het verwijdt de
spijresten die tandbederf
zouden veroorzaken.

WRIGLEY'S Pepermunt
Kauwbonbons houden
mond en keel vochtig,
verfrischen den adem.

Heerlijk b-l-i-j-v-e-n-d-e
pepermuntsmaak. H.G.13

WRIGLEY'S
Pepermunt-Kauwbonbons

Bezuinigen

is het slagwoord van onzen
tijd. Voor den zakenman zijn er
verschillende wegen, die naar
dit doel kunnen voeren. Een
daarvan is zeer zeker dat hij zijn
advertentie's plaatst in die bladen,
waarvan hij kan veronderstellen
dat zij geregeld door een koop-
krachtig publiek worden gelezen.

**DE STAD
AMSTERDAM**

is zulk een blad.
HET VERZEKERT SUCCES

Wij verzekeren
ALLE VASTE RUITEN

in Uwe woning bij een
huurwaarde tot f 300.—
à f 0.45, tot f 400.—
à f 0.60, tot f 500.—
à f 0.75 en Uw inboedel
vanaf f 0.20 p. maand.

Eerste klas Amsterdamsche
Maatschappij. Geen polis-
en zegelkosten! Inschrijf-
geld f 1.—.

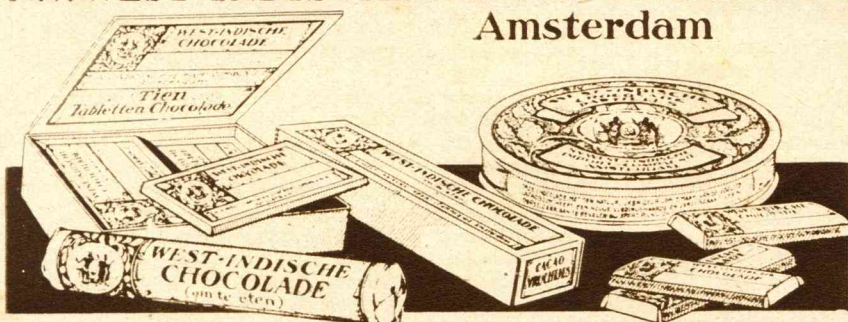
Laat U nog heden inschrijven
„ALASKA”, Algem. Assu-
rantie- en Administratiekantoor
Van Kinsbergenstraat 56
AMSTERDAM.

FOTOHANDEL
GERARD R. DE GOED

114 Adm. de Ryterweg
b/d Krommendijk

Speciale inrichting voor
ontwikkelen en afdrucken
Vergrooten

N.V. WEST-INDISCHE IMPORT-COMPAGNIE
Amsterdam

BRIEFLESSEN

voor bouwkund., electrotechn., werk-
tuig., machinist, wagenm., timmerm.,
meubelm., schilder, chauff.-monteur,
tractie-motordrijv., loodg., gasfitter,
verwarmingstechnicus.

BRIEFLESSEN

voor Rijksklerk, politie, kommissie,
gemeente-administrateur, onderwijzer.

BRIEFLESSEN

in Fransch, Duitsch, Engelsch, Boek-
houden, Handelsdiploma's.

BRIEFLESSEN

voor dames in patroonknippen, exa-
men kweekscholen enz.

Prospectus en proefles gratis.

ITMO - AMSTERDAM

P. C. Hooftstraat 125.

**Wat elke huisvrouw
van het steriliseeren weten moet**

leert U de

WECK

-brochure, die gratis en franco gezonden wordt, mits men
naam van dit blad vermeldt, door

J. WECK & Co. = ARNHEM

ABONNEERT U

OP HET WEEKBLAD „DE STAD AMSTERDAM”